

"En ren
njudning."
Dagbladet

UNNI DROUGGE
LUTHERSKA
BADET

Lutherska badet

UNNI DROUGGE

Lutherska badet

DEN HÄR BOKEN är en del av *Kiss the Future*, ett projekt som banar väg för framtidens kreatörer genom att utforska alla de nya möjligheter som den nya tekniken och svärmtänkandet erbjuder.

Boken har tillkommit i samarbete med:

THE ROOFHANGERS

nätverk inom mode- och filmbranschen

www.roofhangers.se

JESSICA WIKSTRÖM

fotograf

www.aurora-studios.se

MARIE AHLKVIST

smink

www.izmea.com

ANNA TROBERG

omslagsmodell & kreativ partner

www.annatroberg.com

Mer information finns längst bak i boken.

Lutherska badet

© Unni Drougge 1999

Tidigare utgiven av Bra Böcker

Denna utgåva Vulkan 2009

ISBN 978-91-978484-7-3

ETT ÅNGANDE TACK

till alla sköna morgondamer på Badet.
I synnerhet vill jag tacka MARIE-LUISE
för uppmuntran, inspiration
och ett sjuhelsikes klös.

”Look for the silver lining
whenever a cloud appears in the blue
Remember somewhere the sun is shining
and so the right thing to do
is make it shine for you
A heart full of joy and gladness
will always banish sadness and strife
So, always look for the silver lining
and try to find the sunny side of life . . .”

Buddy Desylva–Jerome Kern 1954

FÖRSTA DELEN
OZONHÅLET

NÄR KLOCKRADION GÅR på har jag redan varit vaken i nästan en timme och inte lyckats somna om. Nu är hon halvsju och det är första arbetsdan efter semestern. Solen sköljer över Björns sänghalva och hans panna är full av sprickfärdiga svettddroppar. Ömheten jag känner för honom på morgnarna när han ligger insnodd i lakanen och svettas får mig nästan att vilja gråta. På kvällarna får han mig att vilja gråta av andra orsaker. Att han måste vara så himla bekväm av sig! Tidigt i vårt äktenskap fick jag erfara att det inte gick att be Björn om knappt nånting. Han vill ha det lugnt och skönt, inget ”fuss” som han säger. Fast han uttalar det svenskt numera. Fuss. Och fuss, det är praktiskt taget allt som ingår i en vardag. Handla och laga mat är fuss, hushållsgöra likaså. Stiga upp om morgnarna är också ”fussigt”. Det är därför jag alltid hoppar ur sängen långt innan Björn slagit upp sina espressofärgade ögon, svept de fuktiga lakanen från sin sömntunga kropp och kohandlat med klockan om möjligheten att nypa till sig ytterligare en kvarts vila. Sen ropar han på mig och ber om ett stort glas färskpressad apelsinjuice. Det är inte alltid han får det, men jag måste tillstå att hans utomjordiskt vackra utseende för låter en hel del, däribland styvt femton års oavlönad tjänst som hembiträde utanför ordinarie arbetstid (under de första två åren av vårt äktenskap var Björn inte fullt så lat).

Den här morgonen får han dock klara själv. Den här morgonen är starten på mitt nya liv. Jag slår upp bägge fönstren i sovrummet och låter augustis morgonsvalka städa

undan den kvalmiga nattlukten. Ställer klockradion på halv-
nio, dröjer när jag ser Björns mörka hår mot huvudkudden.
Lätt gråsprängt. Herregud, så mycket jag älskar den här
mannen! Ännu mer nu tillochmed, efter det som hände i den
ångande grottan. Eller är det skuldkänslor? Jag sätter mig på
sängkanten och beundrar hans skönhet. Stryker honom över
skäggstubben. Pussar hans panna och slickar mig om mun-
nen som blivit salt av hans svett. Jag borrar in mitt ansikte
bland pungkulor, könshår och hudveck och drar njutnings-
lystet in doften av Björn, min Björn. Sträv, frän och manlig.
Min mans lukt, hans kropp som jag är så fäst vid att jag skul-
le kunna. . . Och plötsligt vill jag säga förlåt. Hemskt mycket
förlåt. Känslan överraskar mig. Jag går till köket och pressar
ett stort glas apelsinjuice som jag ställer i kylskåpet så han
slipper det fusset. Sen går jag. Nu är jag sent ute.

Än tänker jag inte ta ner skylten.

Med de orden kan man slå världen med häpnad. Åtmin-
stone omvärlden. De nära och kära. Och sig själv förstås.
Hur många tokiga infall och utspel har inte haft den frasen
som bränsle?

Efter tjugo år som verksam psykolog vet jag att när väl
orden formulerats – *än är det inte för sent* – då är tärningen
kastad. En urkraft har börjat röra sig ur det mänskliga psy-
kets gömmor. Och folk kommer rusande till mig med sina
pockande symtom för att få ett vittne till den förestående
kollapsen, de söker ett legitimt skäl att ge efter för sina pri-
mitiva lustar. Sen hänvisar de till terapins effekter. Så att de
fortfarande framstår som rationella varelser fastän de hop-
par på ett nytt tåg mitt under resan och lämnar sitt sällskap
som levande frågetecken.

Men de får inte min odelade välsignelse. Det finns ingen ursäkt för att försöka rymma från sitt liv. Dessutom kommer det ändå alltid i kapp. Så tänkte jag i alla fall tills för nån vecka sen.

Då det plötsligt bara hände mig.

Frasen skvalpade utan förvarning till bakom pannan och dränkte allt förstånd jag samlat på mig under hela mitt halva liv. Och gjorde att jag smalt till en å av honung och mjölk:

Än tänker jag minsann inte ta ner skylten.

Men jag ångrar absolut inte resan till Pantelleria; den påminde mig om att jag hade en kropp.

Jag hade nästan glömt mitt ytterhölje och det var inte särskilt svårt. Kvinnor som jag har det tvivelaktiga privilegiet att prioritera annat än vårt yttre. Jag räknas helt enkelt inte till den vackra kategorin. Hade man rankat de snyggaste fyrtio plus-kvinnorna i stadsdelen där jag bor, då skulle jag förmodligen inte ens hamnat på Topp Tusen. Jag tröstar mig med att jag i eget tycke är förvillande lik den amerikanska filmaktrisen Allison Janney. Hon är både glosögd och storväxt. Men jag är ingen Hollywoodstjärna vars attraktionskraft förstärks tusenfalt av vita dukens magi. Jag är således lik Allison Janney i den reducerade bemärkelsen, detvillsäga utan tillägget larger than life.

Så jag tar det med måtta: Mitt namn är Barbara Wilson-Bladh (det dubbla efternamnet som en markör att inte ge upp sin identitet bara för att man är gift). Mina ögon är grå (lätt utstående). Håret är råttfärgat (med grå inslag som jag färgar med Wella Color, mörkblond). Jag mäter 183 cm i strumplästen (det enda jag och fotomodeller har

gemensamt) och jag väger 88 kilo (överflödet mest på midja, mage och övre lår, vilket gör att jag rätt klädd kan lura min omgivning). Jag har nått den aktningsvärda åldern av 45 (med alla typiska ålderstecken, exempelvis påsar under ögonen och fåror runt munnen, dock ganska fasta bröst utan åverkan från graviditet och amning). Till yrket är jag psykoterapeut (stillasittande jobb).

Dessa faktorer samverkar till beslutet att börja ägna ett par morgnar i veckan åt min fysik. Och det var på Pantelleria jag kom underfund med vad vatten kunde göra för mitt välbefinnande. Fukt. Jag behövde fuktas för att inte vissna. Den dövstumme unge sicilianaren som skötte hotellpoolen visade mig de gömda vråna, bubblande av vulkanisk aktivitet. Ångande källor. Drypande bergväggar. Dallrande luft.

Vattenvärlden.

Vi består ju mestadels av vatten och när det inre och yttre flödet kopplas samman, då uppgår man i ett slutet system. Som i livmodern. Tillvaron är kantig och hård men i vattnet dämpas stötarna. Rörelserna blir långsamma och mjuka. Livsbejakande.

Jag sätter mig på cykeln och trampar iväg. I den här stan, Sveriges huvudstad, har jag bott sen jag föddes. Det är därför jag hör till de lyckligt lottade i bostadshänseende. När mina föräldrar byggde villan i utkanten av stan överlät de fyrarummaren på mig. Jag har nu bott mig till en liten förmögenhet. En rymlig innerstadslägenhet vid ett grönt torg är idag värd tjugo gånger så mycket som den var när mina föräldrar la vantarna på den. Det retar mig lite att min näriga lillasyster eller hennes barn kommer att få ärva våningen när jag dör eftersom Björn och jag inte har barn. När vi

varit tillsammans ett par år kom frågan om familjebildning upp, men då såg Björn alldeles förskräckt ut och så slant hans tunga: ”Men det är ju *jag* som är barnet!” utbrast han. Sen stramade han upp sig och föreslog att vi väntade tills han blev klar med sin avhandling för då skulle han kunna koppla av mer och vår ekonomi skulle bli bättre.

Men det är ju så med saker man skjuter upp tillräckligt länge. För varje gång man ger det gäckande målet en knuff framåt försvinner det längre och längre bort och till slut ramlar det väl ner i en av livets sprickbildningar medan de dagliga strapatserna skymmer sikten. Björns avhandling är ännu inte klar. De futtiga anslagen han fått har av nödvändighet drygats ut med undervisning. Och hans forskning är minst sagt dryg. Den har växt på bredden, precis som jag. Ett rum hemma är proppfullt med hans arkiv och det är där han sitter för det mesta, inklämd mellan pärmar och mappar med allsköns statistik från hela världen. Familjestabilitet kontra otrohet. Det är det han forskar i. Men ju fler samband han kartlägger desto fler avvikelser finner han, och så samlar han nya data och kommer ut på fler stickspår, och med Internet tycks tillgången till databaser oändlig. I det kaotiska myllret lever Björn. Som en ensam spermie bland myriader av ägg, eller en vilsekommen satellit bland tusentals himlakroppar. Eller som ett blint barn som letar efter sin mor på ett varuhus i fredagsrusning.

Jag tror det är det han gör. Letar efter sin mor. Eller åtminstone sanningen om sin mor. Det är därför han fortfarande vill vara barnet. Och jag har låtit honom hållas. För nåt annat barn bidde det ju aldrig.

De från början uppmuntrande och efter hand nästan aggressiva frågorna *När?* och *Varför inte?* har bleknat bort från

dagordningen i takt med att släktens och vännernas näpna småttingar i pastellblått och rosa omvandlats till trumhinnespräckande tonårsmonster. Min statistiskt genomsnittliga radhussystems ett komma sju barn – en pojke (en etta, med betydelsen fullt värde på arbetsmarknaden) och en flicka (noll komma sju av pojkens värde avseende framtida inkomstnivå) – är idag tjugo och sexton. När de förs på tal är det numera med ett resignerat stön och inte med ett jollrigt fniss. Flickan har som så många i dessa dar konverterat till det lesbiska trosamfundet, vilket min mamma och min syster fortfarande betraktar som en oppositionsneuros, alternativt en trendfluga. Pojken påstår att han är punkare, fastän den musikstilen med vidhängande ungdomsrörelse var aktuell för ett kvarts sekel sen. Det hindrar emellertid inte grabben från att noggrant raka huvudet förutom en lång man uppepå hjässan som han skulpterar med moderna stärkelsepreparat vilka måste motsvara en normal frisersalongs årsförbrukning. Resultatet blir en gigantisk solfjäderliknande huvudprydnad. För att provocera min lättprovocerade mamma hävdar han att det är sperma som håller frisyren upprätt. Roligare än så blev inte de där barnen när de uppnått könsrodnad.

Jag besväras alltså inte längre av omgivningens otåliga väntan på att också Björn och jag ska sätta rotation på våra gener. Sista gången mamma antydde nåt i den riktningen var i våras när hon sneglade bort mot Björn som just med en irriterad gest slitit av sin tröja i villaträdgårdens solgass. Hon drog en sorgmodig suck och lät blicken vandra till sin andra svärson, min systers man, som satt och klappade sin runda buk sen han förtärt sin andra portion tårta. Det var

mammas sextioåttonde födelsedag. ”Vilka vackra barn ni skulle kunna ha fått”, sa hon lågt och slängde en menande blick åt barnbarnet som halvlåg i skuggan på krönet och håglöst rafsade bland fjolårslöven, blek och glåmig med solfjäderskruden i hoprasat skick. Ansiktet flammigt av svår acne. Så såg hon än en gång mot Björn. ”Han är verkligen välbyggd”, mumlade hon. ”Och så vackert färgsatt.” Mamma designade mattor innan hon gick i pension, så jag kan delvis förstå hennes fåbless för det välkomponerade. Att Björns fysiska spänst håller i sig har säkert en del att göra med hans totala ointresse för mat i allmänhet och sötsaker i synnerhet. Han åt inte av mammas tårta. Det gjorde där- emot jag. Jag åt Björns bit också. Och jag sa till mamma att vackra barn inte nödvändigtvis blir lyckliga vuxna. Då svarade hon: ”Nej, titta på dig och Björn. Du verkar ju faktiskt betydligt lyckligare än han.” Klumpigt slog hon huvudet på spiken där. Björn är ju den vackra av oss två. Om hon sen var medvetet ironisk vet jag inte. För hon kunde ju också ha menat att jag inte var vacker nog att göra min man lycklig. Och det fick mig att känna mig träffad. För jag blir ofta väldigt lycklig av att bara se på Björn. Den gåvan kan inte jag skänka honom i retur. Men å andra sidan har han sin skönhet gratis. Det är inget han medvetet ger mig genom att avstå annat. Jag tyckte då och tycker än att vi är en förträfflig kombination. Jag som har ett medelmåttigt utseende besitter en helt annan förmåga att uppskatta min partners väl- skapta fysik än en kvinna som själv är medveten om sin omedelbara attraktionskraft. Särskilt som Björn inte förefaller ett dugg medveten eller ens tacksam över sina perfekta drag. Det gör ju honom ännu mer tilldragande. Och det var som om mamma ville rubba den jämvikten.

Så jag kände irritationen stiga där i bersån på hennes födelsedag. För vad hon än menade med det hon sa fanns den välbekanta undertonen: Du gör inte din man lycklig. I min familj hade man fått för sig att det var andras uppgift att göra folk lyckliga. Man skulle tvingas till sin egen lycka genom omgivningens rödglödgade ansträngningar. Men det där fungerar inte. Det leder bara till långsam kvävning där varje försök att kippa efter luft betraktas som otacksamhet. "Efter allt jag gjort!" Denna skuldtrippernas löpsnara kastades mellan väggarna genom hela min uppväxt och det gällde att passa sig innan man tog emot en gåva. Ty alla gåvor skrevs upp i kolumnen "uppoffringar" och man hamnade genast på minus.

Det var därför jag tidigt blev intresserad av psykoanalys. Den avslöjar de dubbla budskapens strategi och konsekvenser. Och genomskådandet ger makt. I religionen är lycka en sak mellan Gud och den enskilde. I psykoterapin är lycka en sak mellan patienten och terapeutens tolkningar. Terapeuten har ersatt både prästen, Gud och patientens föräldrar. Jag bestämde mig således för att bli den allsmäktige. Men inför mamma är jag maktlös. I alla fall är jag maktlös inför vad hon tycker om mig. Hon tillämpar den utplånande modersprincipen. Att ge allt och ta allt. Men inget man har bett om och inget man har lust att bli fråntagen. Hon granskade mig där i trädgården med sina kritiska ögon som begåvats med den mest seriösa av alla blåtoner – inget banalt himmelsblått, utan en dov, bastant och mycket täckande jämn färg. Ointaglig. Och så sa hon medan jag svalde den sista tuggan av Björns kvarlämnade tårtbit: "Har inte du lagt ut en del på sista tiden, Barbara?"

Det är just det jag menar med att ge allt och ta allt. Vad

skulle jag göra, annat än att visa uppskattning över hennes tårta genom att äta mycket av den. Hade jag refuserat den skulle hon ta illa vid sig eftersom hon ansträngt sig så med att baka en delikat tårta. Men sen, när jag gladeligen skyfflat i mig, då berövar hon mig allt, såväl behaglig mättnad som självförtroende. Bara tillfälligt förstås. Jag vet att jag inte har lagt på mig mer nu än de senaste femton tjugo åren. Saken är den att jag är som folk är mest; jag bildar årsringar. En aning för många kalorier dagligen kanske skapar ett kilos oskyldig viktuppgång per år. På tjugo år blir det lika många extrakiln. Och nu började de synas under klänningstyget. Jag svarade inte mamma, istället vinkade jag mot Björn som fortfarande satt och rökte pipa på bänken vid grillplatsen tillsammans med min nervöst magra syster som bolmade på sina lågpriscigarretter och pladdrade nonsens som jag visste att Björn avskydde. Björn var inte mer intresserad av min systers liv och leverne än av färgen på hennes avföring. Jag vinkade mot Björn för att visa mamma och mig själv att han minsann älskade mig och därmed vartenda ett av mina överflöds kilon. Och Björn vinkade tillbaks och kastade en slängkyss. Han har då aldrig klagat på mitt utseende. Han tycks ha tänkt lika lite på det som jag själv. Och lika lite som han tänkt på sitt eget, som liksom bara sköter sig självt och bibehåller sin fulländning.

Men nu går jag ner för trapporna till den stora gamla badanläggningen vid en av stans alla vattenvikar, och det gör jag för att jag nyligen på ett påtagligt fysiskt sätt inspirerats av en pantelleriansk yngling att ge min kropp en chans.

Jag tänker börja motionssimma.

2

ENTRÉHALLEN FINNS en inomhusfontän med försvagt tryck. En skavd och missfärgad staty i mitten föreställer en yppig kvinna och runt hennes fötter löper en krans av krälände spädbarn. (Tack för den piken till oss barnlösa kvinnor.) Längs mosaikväggarna står snirkliga järnbänkar, och längst fram ser det ut att finnas ett dunkelt kafé bakom två brunmurriga glasdörrar. Golvmarmorn är repig och ett par plattor saknas. Men i kassan är det upplyst, modernt och fräscht. Och digitaliserat. Dörren till badavdelningen öppnar sig automatiskt när man dragit sin inträdesbiljett genom avläsaren. Men så fort dörren slutits bakom mig är jag i en annan värld. Ljuskällorna i korridoren är glest sittande lampetter och vägen till damernas omklädnings- och tvagningsrum går neråt i en halvcirkel. Redan glänser fukten på den ärggröna mosaiken. Det får min kropp att pirra lite. Detta är mitt nya lilla projekt. Mitt nya lilla liv. Trots att badhuset funnits här sen jag föddes är det första gången jag sätter min fot här. I jämförelse med de praktfulla turkiska badinrättningar jag sett på vykort är stilen säkert ganska enkel. Men vid sidan av den kalla och avskalade arkitektur som präglar alla nybyggen sen sextio-talet känns badhuset pampigt och gammaleuropeiskt.

Tvagningsrummet är större än jag trodde och även här finns en illa fungerande fontän med en damm som tydligt används som fotbad eftersom botten är sandig.

– Man ska duscha innan man går ut till bassängen!

Det skarpa kraxandet tillhör en långbent skraltig tant

som stegar ut ur bastun och kränger på sig en flugsvampmönstrad baddräkt med ilskna otåliga rörelser. Mitt på kroppen en uppsvälld buk, annars bara skinn och ben. Hon smäller igen en toadörr som stått på glänt och stolpar sen ut genom en bronsinfattad glasport. När jag efter en snabb dusch kliver ut från dunklet till badet blir jag nästan bländad. Dagsljuset väller ner genom det öppna taket och smyckade pelare på bägge sidor om bassängen håller upp en stor terrass med kurviga jugendbalkonger och palmträd.

Själva bassängen påminner i nuvarande skick om ett biljardbord. Överallt guppar badmössor i olika färger. Hur ska man få plats i det här folkhavet? De som simmar framför mig liknar torpeder med stora flugögon. Hotfullt forsar de fram och tillbaks så skummet yr. Jag sänker mig försynt ner i vattnet och krockar redan efter några simtag med storktanten som hutar åt mig med sin vassa näbb att hålla till höger och se mig för, människa. Efter några vändor är jag utmattad av att behöva se upp för antingen slött ryggsimmande pensionärer eller frenetiskt paddlande kroppar. Var simmas det i lagom takt? Jag försöker hitta en medelväg i jättebaljan, mellan prestationssimmet och nöjesplasket. Snart har jag de flitiga och sammanbitna på min ena sida och de loja och njutningslystna på min andra. Längst bort vid ena långändan klänger ett par tanter vid kanten så fort de simmat en längd. Då är det dags för en pratstund. Den ena tantens röst är hög och klar som om den kom från en teater-scen. Hela badet ekar av hennes oupphörliga ordproduktion.

Och här ligger jag i mitten.

Jag är kort och gott en måttlig medelålders mittenmänniska. Medlare mellan lust och ansvar. Jag kunde ha gett mig hän

med alla mina åttioåtta kilon därborta på den sicilianska vulkanön. Löpt hela linan ut och struntat i konsekvenserna. Som många av mina patienter när knogarna vitnat av att de hållit så hårt i sin självbehärskning. Felet många gör är att de klamrar sig fast vid sina inbillade måsten tills självförnekelsen hotar dem till livet. Då brakar pendeln över till den andra ytterligheten och de tror det går an att släppa allt och bara njuta av farten när de tryckt på utlösaren. Med melodramatiska åtbörder hävdar de att de måste få känna att de lever, en känsla som alltför ofta levereras av en nyinledd sexuell passion. De tror att starka känslor är detsamma som sanna känslor. Men så är det inte. Starka känslor, i synnerhet de euforiska, är i regel hysteriskt betingade. Och jag är den som håller huvudet kallt.

Därför lät jag mitt lilla äventyr begränsas till ett enda tillfälle. Det var precis vad jag behövde. Precis så mycket som får plats i min hemliga dossier. Ingen har tagit skada, följderna är nyttiga och jag ämnar utnyttja dem på bästa sätt. Därför bryr jag mig nu om min försummade kropp. Kroppen är ju ändå själens boning.

Men efter uppemot tusen skvalpiga meter och nästan lika många klorberikade kallsupar är jag inte så säker på om mitt val av metod är det rätta. Jag hade väntat mig något annat. Vattnet och jag. Fukten, imman, ångan och jag. Riktigt så är det inte. Tvagningsrummet är fullt av andra kvinnor som tydligen också vill se om sina kroppar. Kroppar som står långt bortom all räddning. Som för längesen tagit ner skylten. Urtidsfåglar, krokodiler och Steven Spielbergfigurer. Alla framtunga. Jag spänner skinkorna och försöker få syn på min profil i en av speglarna vid tvättställen. Rumpen har jag förvisso kvar i överflöd, men volangen runt midjan kommer

snart att flytta ner några våningar och kanske dra med sig baken i kursfallet om jag inte slutar uppmuntra tyngdlagen. Kanske är det lättare att konsekvent bojkotta kaloristinna mellanmål än att vistas i denna förtidiga näradödenupplevelse. Jag behöver inte en fullt så påtaglig fysisk påminnelse om vad som komma skall. Mitt syfte var ju snarare att rädda vad som räddas kan. Och jag känner mig inte så särdeles peppad i den här slutstationen. Dödens väntrum. Kanske är det bara ett försvar mot min förestående ålderdom, men jag vill gärna hålla den på avstånd ett tag till. Fast jag ser fram emot ett här- ligt bastubad. Det hinner jag. Klockan är bara tio över åtta.

Det oavbrutna pladdret från bassängens ena långsida har nu rullat in i bastun. Tanten som håller dessa monologer liknar en enorm groda och hennes främsta sällskap är ett kortvuxet litet släp som nickar och jakar var tionde sekund. Grodan stirrar begärligt på mig medan hon babblar på om sitt yngsta barnbarns bedrövliga matvanor. Det är vansin- nigt hett i bastun och jag stönar lätt. Då dyker Grodan genast på mig.

– Ja, det är alldeles för varmt härinne, bekräftar hon ivrigt. Nittiotre grader. Ulla har varit och skruvat upp värmen igen. Jag förstår inte varför hon jämt gör så. Hon sitter ju inte själv här mer än ett par minuter. Sen återgår Grodan till pladdret med väninnan: När jag var i Finland med min dotter förra helgen, då var det nära att vi. . .

Jag blir tvungen att lämna den kokheta bastun och blir då åskådare till ett högljutt upptråde mellan Storken och en rundhyllt rödlätt kvinna, den enda förutom mig som inte har passerat klimakteriet med hästlängder.

– Du hade väl inte behövt blöta ner min handduk! före- brår den rödlätta.

– Varför hänger du då din handuk på den *röda stolen*! skräller Storken.

– Vem i allsindar har bestämt att man inte får hänga handdukar där?

– Den *röda stolen* ska stå bland duscharna, människa! Det vet ju alla! Ta din handduk nu!

Storken kastar den drypande handduken mot den rödlätta kvinnan som muttrande vrider ur den. Därpå marscherar Storken in i bastun på sina sparrisben.

– En sån otrevlig dam! utbrister den rödlätta men får konstigt nog inget sympatiserande gensvar från urtidsödlorna i duschen. Hon är tydligen novis, liksom jag. Och vi gröngölingar bland morgonsimmarna ska väl underordna oss pensionärsväldet.

Jag gör det i så mån att jag rättar mig i gåsledet av tanter som nu struttar genom en liten kulvert till en rund kroppstempererad pool med en klunga stenlejon i mitten som spyrt ut vatten i små porlande forsar. Där ligger gamlingarna halvblundande och låter lejonstatyerna stänka vatten på deras intimare kroppsdelar. Jag sänker mig ner i badet och nickar vänligt mot ett regn av nyfikna blickar. Storken ansluter sig med hetsiga rörelser.

– Idag var det förskräckligt rörigt i bassängen, kvirrar hon. Nu när folk börjat komma hem från sina lantställen. Snart är det skolstart också. Då blir det väl ännu mer överbefolkat. Och ångbastun har de inte lagat ännu. Och ångkranen i den vanliga bastun är trasig igen. Det är ingen ordning på det här stället, i kassan skyller de på kommunanslagen...

Grodans distinkta röst närmar sig, varpå Storken himlar med ögonen och reser sig. Jag gör detsamma, jag måste vara

på jobbet om en halvtimme.

När jag passerar kassan står Storcken där och dividerar med personalen om den trasiga ångkranen, om att ångbastun aldrig blir lagad, om att de unga kvinnorna rakar av sitt könshår så det blir stopp i golvbrunnarna och om den sänkta maxvärmen i duscharna. Påklädd ser hon ganska stilig ut. Lång och smal med en luftig knäkort klänning i mossgrönt, olivfärgad schal och sandaletter med taxklack. Att de där kläderna har kostat en del kan tillochmed jag konstatera, jag som aldrig sätter min fot i dyra märkesbutiker.

Den rödlätta kvinnan som fick en avhyvling av Storcken kommer ifatt mig i entrédörren. Hon nickar och säger hejdå innan hon skyndsamt sätter kurs mot bron över viken. Jag känner igen henne nu. Hennes lockiga rödskimrande hår och de ljusgröna ögonen. Fråknarna. Det måste vara Leo Lorenzons änka. Leo var en publicitetshungrande kändispsykolog som drunknade (eller dränkte sig) efter en uppmärksammas sexuell skandal med en av sina patienter. Han lämnade efter sig en hel uppsjö ungar som han stolt skrutit om i diverse mediasammanhang. Innan fasaden rämnade var han rikets officiella myspappa som skrivit en uppskattad och frekvent citerad bestseller om barnuppfostran, haft frågespalter i populärpressen och en egen tv-show.

Medan mitt raka axellånga hår lufttorkar i augustisolens på cykelpromenaden till jobbet bestämmer jag mig för att köpa en ny klänning. Trots att mitt nya motionsinitiativ inte motsvarade förväntningarna känner jag mig lättare. Morgonens fräschör spritter i mig. Det ska bli härligt att börja arbeta igen efter semestern.

3

ÄVEN OM DET ÄR olyckliga människor som utgör arbetsmaterialet på mitt jobb är det ingen gravkammarsämning som råder där. Och där härskar heller inte nån landstingskänsla à la svampiga ostfrallor och psykofarmakahasande korridorofflor. Psykoterapigruppen är en fristående enhet i ett nyrenoverat sekelskifteshus. Visserligen är verksamheten delvis knuten till Landstinget, men vi terapeuter är egna företagare med rätt att fakturera. De riktigt svåra fallen remitteras inte till oss. Vi är en medelklassinriktning vars egentliga, fast givetvis outtalade, uppdrag är att säkra patienternas marknadsvärde. Dagens socioekonomiska mellanskikt har det besvärligt eftersom det växt så kolossalt. Rörligheten och konkurrensen är stor nog att skapa en livlig intern klasstrafik. Därför har medelklassen svårt att komma till ro. Terapi söker de ofta i ett skede då de slagit i karriärens glastak, vilket utlöser en emotionell kris, eller då en emotionell kris sänkt deras prestationsförmåga, vilket utlöser en karriärkris.

Vi ska då helst baxa ut dem på banan igen genom att omprogrammera deras attityder, få dem att böja nacke inför marknadskrafterna och återinrätta sig i systemet med sänkta krav men högre självkänsla. Terapi är opium för folket. En missnöjd medelklass är nämligen mycket farlig för ett lands politik. Så det förvånar mig inte att psykoterapin tagit så stor plats i det offentliga samtalet; den måste ju göras rumsren.

Klientelet som tillåts nöta våra mintgröna möbeltyger be-

höver uppfylla vissa kriterier. De får inte ha uttalade missbruksproblem, inte vara kriminellt belastade och inte vara psykotiska eller ha varit inlagda i mer än två månader på psykiatrisk vårdenheter. Lätta och lovande fall med andra ord. Vilket inte nödvändigtvis utesluter terapeutens innerliga önskan att förpassa vissa av dem till yttre rymden. I synnerhet dem jag kallar "returburkar" – patienter som går hos mig år efter år och ändå ständigt rasar tillbaks till ruta ett utan tillstymmelse till förbättring.

Jag har det här paret i trettioårsåldern som grälar så våldsamt om fördelningen av hemmets sysslor att de ungefär en gång per halvår slår sönder hela sin inredning. Efter denna urladdning rustar de tillsammans upp sitt hem i största samförstånd. De vägrar godkänna att det dagliga hushållsarbetet är uttryck för en mer djupliggande stämning i deras äktenskap, och min vink om att eventuellt anlita hemhjälp för de pengar som det kostar att reparera skadorna av deras sammandrabbningar viftar de bort med en irriterad gest. Agneta, sekreteraren, har ofta berättat om hur oerhört förläskade de ser ut när de tätt omslingrade lämnar mottagningen. Sånt gör mig sur. Det betyder att de använder terapin som en påhittad fiende de tillfälligt kan rikta sina aggressioner mot.

Jag har också några andra till synes hopplösa fall, exempelvis demonregissören som använder fysiskt våld mot skådespelarna under repetitionerna om de misshagar honom, vilket de tydligen kan göra bara genom att harkla sig. Nu vågar ingen anlita honom längre. Mannen har avancerade missbruksproblem och borde därför ha diskvalificerats från Psykoterapigruppen, men en av våra stora institutions-teatrar betalar för hans terapi och förväntningarna är höga

eftersom hans föreställningar drar masspublik, så min chef har låtit den skandalomsusade regissören passera nålsögat.

Annars består patientstocken mest av stackars utbrända kvinnliga tjänstemän i yngre medelåldern som snyftande förbrukar en kvarts Kleenexask per session. Eller utbrända? Jag vet inte. SVB, Svider-värker-bränner, har medicinarna kallat denna grupp missanpassade kvinnor som otåligt trängs runt vårdapparaters olika öppningar flaggande med sina diffusa symptom. Så fort ett nytt sjukdomsbegrepp flammar upp i media är de där och vill värma sig med hjälp av påstådda allergier mot mögel, amalgam, nickel, kvalster och el. Fibromyalgi. Och utbrändhet. De är som alla dessa sökande till de omåttligt populära realitysåporna. Vad de har gemensamt är att de vill hoppa ur den värkande verkligheten till en tillvaro där livet leker. Vare sig det gäller sjukskrivning eller kändisskap vill de bara få vara och ändå möta omvärldens uppskattning.

Jag har förresten en sån där pseudokändis som deltog i en spektakulär dokusåpa. Hon kom aldrig till final, men hon var kvar i tv-serien tillräckligt länge för att få den begränsade äran att bli inbjuden till skilda evenemang där skvallerpressen närvarade. Invigning av ett nytt shoppingcentrum, lansering av nån ny dryck, öppnandet av en ny restaurang. Den typen av jippon. Hon tyckte att hon fick mycket att göra ett tag. Åka runt till små barer och nattklubbar tillsammans med andra dokusåpedeltagare och mima till några slagdängor. Så hon sa upp sig från sitt ordinarie arbete som receptionist på kommunförvaltningen i en mindre ort. När hennes klippbok samlat på sig en löpsedel, fem kvällstidningsrubriker, ett tjugotal landsortstidningsreportage och uppemot trettio vimmelbilder i skvallerpressen, då hade

hon dansat sin sommar och kändisskapet var över. Hon kände sig så tom, sa hon. Hon hade lämnat pojkvännen och staden hon växt upp i. Men rampljuset utsatte henne för den mediala strålning som nästan alltid orsakar högmod. Och sen vet man ju.

Nu går hon hos mig och jag kan inte låta bli att undra om hon inte sluppit sin inre tomhet om hon bott kvar i Nyköping och jobbat som receptionist. Hon envisas dock med att vidhålla att kändisskapet var den lyckligaste tiden i hennes liv och hon skulle aldrig vilja vara utan den erfarenheten, så nu har hon lånat pengar till en skådespelarutbildning i privat regi i hopp om att få en roll i en tv-såpa.

Men det går tyvärr inte att rymma från sitt liv. Det går däremot att omvärdera det. Och min ambition är att få patienterna att upptäcka de tillgångar de äger istället för att sträcka sig efter det de rimligen aldrig kan uppnå. En otacksam uppgift kan man kanske tycka, särskilt nu när folk har börjat se på sig själva som produkter. Det är verkligen så – i patienternas ögon är jag en produktutvecklare som ska fräscha upp deras skamfilade varumärke, helst skapa ett nytt. Men det går ofta att parera. Jag får dem att tömma sig. Sen plockar jag upp de fina bitarna som legat begravda under besvikelsens bråte och vi hänger upp dem på väl synliga ställen i deras personlighet. Möt världen med ett leende och världen ler mot dig. Ungefär så. Fast det kräver såklart en effektiv och väl utarbetad terapeutisk teknik för att komma dit.

Vad jag och mina kollegor här på Psykoterapigruppen är riktigt bra på är alltså att skicka tillbaks patienterna till trampkvarnen. Vi har goda behandlingsresultat, och flera

mäktiga företag hänvisar därför sina kvinnliga chefer på mellanhög nivå (på hög nivå finns knappt några kvinnliga chefer) till oss när det är dags att ladda om deras batterier. Väntetiden ökar stadigt.

Så, uppbackad av gyllene terapitider, blonda träslag och gröna växter tar min luftiga arbetsplats emot mig denna soliga augustimorgon.

Med en svart sekreterare i orange åtsmitande trikåklä-ning!

– Hej! Hon vinkar från sitt inglasade rum och ler kritvitt. Jag är Farena, säger hon och trycker käckt min hand. Jag har hoppat in för Agneta. Hon har blivit långtidssjukskriven.

– Varför det? undrar jag när jag presenterat mig och uttryckt mitt önskemål om att Farena ska trivas, fastän jag vill att Agneta ska komma tillbaks omedelbums. Varför är Agneta sjukskriven?

– Hon gick visst in i väggen.

Per-Olof, chefen, kliver med ett solbränt flin ut ur sitt stora arbetsrum med ljusa mockamöbler och sjöutsikt. Jag får en känsla av att han låtit plastikoperera ansiktet. Nåt med ögonen, tror jag. Han ser slät och utsövd ut. Inte en dag över fyrtio, fastän vi firade hans femtioårsdag för flera år sen.

– Välkommen tillbaks, Barbara! hälsar P-O. Vi kallar honom så. Peo. Du har visst haft det skönt på semestern, det syns på långa vägar, sprudlar han. Blinkade han inte till lätt med ena ögat? I så fall var det ett misslyckat charmförsök. P-O är bra som han är, han behöver inte växla upp till nån flörtvaluta. Ja, du har väl redan hälsat på Farena, fortsätter han. En supersekreterare måste jag säga. Agneta blev ju sjuk och det ser ut att bli långvarigt.

– Men hur kunde *hon* bränna ut sig? frågar jag förvånat.
– Småbarnsmamma, frånskild. Räcker inte det? svarar P-O med ett kärvt leende.

– Jahaja. Jag tyckte alltid hon var så pigg och glad, suckar jag. Men hon höll väl masken.

– Just det, nickar P-O. Och vi om några vet ju hur svettigt det kan bli där bakom.

Farona meddelar med skinande mask att jag har ett telefonsamtal och jag ber att få det inkopplat på rummet.

Persiennerna är fördragna och luften är unken på mitt kontor. Jag sätter på mig handsfreesetet och öppnar fönstret medan jag tar upp det väntande samtalet.

Jag är lyhörd som en studiotekniker när det gäller röster och tonfall och den kverulantiska strävheten i den kvinnliga telefonrösten talar genast om för mig vad för slags människa jag har att göra med. Sorten som vill avreagera sig, fast på ett bittert och förvridet sätt. Typen som översaltar maten istället för att be om hjälp med disken.

– Har du barn? frågar rösten. Gnällig Närke-dialekt.

– Nej.

– Varför då?

– Det blev inte så, svarar jag och ser ut över bakgårdens cykelställ. Längre bort en bergvägg. Det är min begränsade utsikt. Jag tänker heller inte gå längre än så i min personliga redogörelse över min barnlöshet.

– Men hur ska du då kunna förstå mina känslor och problem? gafflar kvinnan vars namn jag redan glömt.

– För att jag har en bra utbildning och lång yrkeserfarenhet kanske. Annars finns det andra terapeuter här som är föräldrar...

– Har du haft några mammor i din terapi? avbryter hon.

- Givetvis.
  - Det är inte så givet tycker jag, bräker den grälsjuka kvinnan. Du kan väl inte ge några vettiga råd till dem utan att ha provat på hur det är att ha barn.
  - Jag sysslar inte med rådgivning, avfärdar jag med tilltvingat lugn. Men försök med Barnavårdscentralen.
  - Tror du inte jag har försökt allt innan jag kontaktade er? Jag har stått i kö i två år och nu har jag fått hem en lapp där det står att jag kan börja i terapi hos dig om två veckor. Och så har du inga barn!
  - Jag föreslår att du vänder dig till växeln igen och ber om en annan terapeut, så ska jag se vad jag kan göra under tiden. Exempelvis ge dig till Tredje Världskriget, tänker jag. (En av mina kolleger kallas Tredje Världskriget för att hon enbart ägnar sig åt konfrontationer, en terapiform som kan vara nog så verkningsfull på en skara utvalda men som för det mesta är lika klumpig som att försöka bota hjärnskakning med en rak höger.)
  - Men varför har du inga barn? envisas den krångliga varelsen.
  - Tyvärr faller den frågan utanför ramen, hugger jag av.
  - Jag får väl bita i det sura äpplet då, muttrar kvinnan.
  - Inte för min skull, svarar jag. Det är viktigt för dig att du får den hjälp du själv vill ha.
  - Ja ja, jag kommer då. Häjdå.
Så lägger hon på.
- Normalt är det sällan jag blir provocerad av patienter ens när de nästan gör i byxan av ansträngning, men nu sitter jag med en irriterande mental klåda och glori in i den där bergväggen utanför mitt fönster. Varför har inte jag sjöutsikt?
- Utän att ens märka det försjunker jag i dagdrömmier.

Källornas varma vatten... Det disiga ljusdraperiet framför grottans öppning... Kluckande ekon och hettan i mitt underliv, som om en åder brustit och börjat läcka. Hans ögon som såg det. Och den plötsligt så magiska känslan av att vara innesluten. Skyddad. Grottans begränsningar skyddade mig och min synd.

Men nu har jag en olustig känsla av att vara oskyddad. Att folk och omständigheter kliver innanför mina gränser, eller sätter upp begränsningar jag själv inte valt.

Det håller på så hela dan.

Den besvärliga telefonrösten som misstuckte till min barnlöshet finns i handlingarna. Till yrket bildkonstnär. Frånskild med två tonåringar och två förskolebarn. Symptom: Stark ambivalens inför moderskapet, sömnstörningar, relationsproblem. Anamnes: Halvhjärtat självmordsförsök i övre tonåren. Relegerad från Lundsbergs internatskola på grund av grova och upprepade disciplinbrott, däribland cannabisinnehav. Episodisk överkonsumtion av alkohol. Svår amningsdepression efter första barnets födelse.

Varför tog jag mig an ett sånt nervvrak?

Förmiddagspatienterna visade styva prov på terapimotstånd, antagligen med anledning av mitt semesteruppehåll som brukar riva maskor i tilliten. Den ena pladdrade tomgångsaktigt om idel triviala oväsentligheter och den andra var knappordig och mestadels tyst. Under bägge terapitimmarna fick jag dölja några gäspningar.

På lunchen såg jag P-O slinka iväg med Farena. P-O brukar annars alltid luncha med sin fru som är socialborgarråd och sitter i stadshuset på andra sidan vattnet.

Jag gick och hämtade en sallad och ringde Björn på

universitetet. Han var stressad och disträ. Han hade upptäckt ett dataprogram som rensade bort överflödiga information ur enorma textmassor och packade ihop det användbara. En digital slav, som han kallade det. Nu var han spänd på resultatet och fick hela tiden hålla ett öga på datorn. Han kallade mig inte ens Bubblan. Bortsett från att smeknamnet ibland får mig att tro att det är mina utstående ögon som inspirerat honom, så trivs jag med att vara Bubblan inför min man. Då är han nämligen på kärleksstigen. Fast nu fick jag heta Barbara.

Jag var förstas van; han har såna perioder. Men just idag skulle jag föredragit den romantiske Björn. För han kunde vara romantisk när han var på det humöret. Han kunde strörosor över hela våningen, ge mig otypliga morgontofflor som liknar djur och skicka mejl med egenhändigt komponerade kärleksvisor. Typ: ”Fy bubblan vad jag älskar min Bubbla. Det bubblar i bröstet när Bubblan babblar. Bibbeli babbeli Bubbelgumma. . .” Men inte nu. Nu hade han tydligen klivit rätt från semestern in i en svår fas.

Det första eftermiddagspasset intogs av det grälände paret med diskbänksbekymren. Jag lät dem hållas tills timmen nästan var slut och de frågade mig varför jag inte hjälpte dem.

Jag svarade att jag tyvärr inte hade någon möjlighet att hjälpa dem med markservicen men om de hade några andra problem i sitt samliv så vore det kanske lämpligt att de funderade igenom saken tills nästa gång vi sågs. För att inte bli utklassad som oprofessionell gav jag dem i uppgift att skriva ner på ett papper hur de ville vara som äkta makar och inte visa sina anteckningar för varann förrän vid nästa terapitillfälle – en högst amatörmässig terapiinsats, medgav jag inför mig själv.

Sista patienten åsamkade mig hjärtklappning. Det var den timida damen som drabbats av den glupska passionen. Hon hade sökt för panikångest och problemet hade uppstått strax efter att hennes föräldrar äntligen skilt sig efter, som det heter, lång och varaktig söndring. Nu hade hon varit symptomfri i ett halvår. Jag hade redan förberett henne på en snar avslutning av terapin eftersom hon återgått till sitt arbete som sjukgymnast och hennes liv flöt på i lugna vågor. Men plötsligt hade en löddrig kärleksaffär svept ut henne på den stora osäkra oceanen igen. Och det värsta av allt: hon hade träffat föremålet för sitt utagerande på en Finlandsfärja, ett av dessa erkänt vulgära flytande hor- och skörlevnads-tempel. Utan att riktigt ha bringat klarhet i mina egna motiv ville jag surra fast henne i stolen och hjärntvätta hennes svärmiska huvud. Med tvättsvamp. Den stolliga varelsen hade lyckats bli gravid med sin älskare. Och nu ämnade hon ta upp saken med sin man. Barnet skulle hon behålla. Hon satt där mittemot mig och såg så stursk och självtillräcklig ut att jag blev tvungen att blunda för att ta mig samman. Jag försökte mig på en tolkning som var nåt i stil med: Du är väldigt snabb med att fatta stora och drastiska beslut – kan det vara så att du är rädd att ångra dig om du ger det hela lite tid?

Men nej, det här kändes hundra procent rätt, det fanns inga tvivel alls, försäkrade hon nöjt och belåtet och hon tackade mig till och med för att terapin bidragit så väsentligt till denna hennes nyvunna frihet. Jag ville varna henne från att försöka fly från sitt liv, att det en dag skulle träffa henne i ryggen och att en lyckad terapi handlar om att foga samman till synes oförenliga behov, inte lämna moderskeppet och hoppa ner i första bästa livbåt, men det enda jag

kunde göra var att vinka av henne medan böljorna tog henne ut till havs.

När jag sätter mig på cykeln för att trampa hem har jag en svårbeskrivlig oro i kroppen och det är inte likt mig. Men den här dan har heller inte varit sig lik. Lik andra måndagar.

Morgonens hoppfulla motionssimning slutade i Jurassic Park.

Blonda Agneta på jobbet har ersatts av Farena från Somalia.

P-O har ett nytt ansiktsuttryck.

Utsikten från mitt rum har börjat irritera mig.

Patienterna har börjat reta mig.

Björns mentala frånvaro stör mig.

Ja, jag är störd. Och jag går in i en välsorterad pressbyråbutik där jag köper ett graviditetstest. Sen tar jag en runda i videobutiken och hyr en komedi om en smällfet kvinna som dock är smal och vacker i sin pojkväns ögon. Jag handlar med mig två portioner take away-sushi och anträder slutligen hemmet.

Björn är redan hemma, men han hör inte att jag kommer. Det beror på John Coltrane. När Björn spelar Coltrane på hög volym brukar han tro att hans forskning står inför ett avgörande genombrott. Vad jag under åren har förstått signalerar dessa hysteriska coltraneska tonlöpningar snarare att Björn står på tröskeln till en eller annan mani. Skrivaren i hans arbetsrum matar ut papper i en sån fart att den låter riktigt andfådd. Björn sätter upp ännu ett hyllplan – tur att lägenheten har högt i tak. På skrivbordet står en stapel nyinköpta pärmar med röd etikett, vilket betyder ”obearbetat

material”. Majoriteten av alla pärmar som klär väggarna har röd etikett. De gula etiketterna aviserar ”pågående bearbetning” och de gröna, som befinner sig i starkt numerärt underläge, står för ”färdig statistik”.

En gång i tiden trodde jag faktiskt att Björn skulle disputera inom en överskådlig framtid. Men när hans pärmar förökade sig vilt sjönk hoppet som inför vilken segrande tumörsjukdom som helst. Och pärmarna är bara dotter-svulster. På hans hårddiskar ruvar monstruösa faktabankar med oräkneliga förgreningar.

– Men hej, Bubblan! ropar han och kastar iväg en slängkyss från stegen. Det här är helt otroligt. Det nya sovringsverktyget fungerar! Kom ska du få se!

Jag kryssar motvilligt fram över det knappt synliga furugolvet, belamrat med kartonger som alltid är på väg nånstans. Härifrån till soprummet, vinden eller hans sprängfyllda lilla amanuenskantor ute på universitetet. Och från golvet till nya system i hyllplansorganiseringen.

Björn förevisar stolt ett dokument på bildskärmen som genomgått hans krympningsprogram. ”Folkhälsan i Peru 1961 – 1998”. Jag blir matt. Han forskar i otrohet och familjestabilitet – vad ända in i glödheta måste han då rota i Perus folkhälsa för? Det kommer aldrig att ta slut. Jag suckar. Sen ler jag. Han är ju fantastiskt gullig där han står i sina slitna linnebyxor och vit skjorta på en stege upprest ur hans vilda kaos med John Coltranes skrikiga saxofon som hetsar sig fram mellan våra ord.

– Jag älskar dig! hojtar jag över axeln på vägen mot hallen vars väggar också är ockuperade av pärmar. Jag vet att de orden ingalunda avspeglar det faktiska tillståndet hos ett samboende par, och att de kan strös omkring slentrianmässigt

som strumpor på golvet och flingor på filen. Men Björn och jag älskar varann sant och riktigt.

Det handlar mest om överseende. Det fanns en tid då jag fick nervös klåda av jazz. Den musikstilen var lika främmande och ogenomtränglig för mig som läroböcker i kvantfysik. Jag växte upp med popens och rockens enkla grunder. Men trots allt är det avgjort lindrigare att lyssna på en skivinspelning med Coltrane än på Björns eget saxofonspel. Det låtet kan säkert vara trivsamt i rökiga lokaler fulla av folk, men inte i en lägenhet med två personer, så det obehaget lyckades jag i alla fall på ett ganska tidigt stadium eliminera ur vår äktenskapliga ljudrepertoar. Det krävde några gräl och ett par orättvisa beskyllningar från Björn om att jag ville beröva honom hans enda stora intresse. Men med tanke på vad Björn berättat om sin uppväxt tyckte jag att saxofonen var ett olycksbådande inslag i en varaktig relation – Björns tutande i luren gav mig helt enkelt dåliga vibrationer. Saxofonförbudet är för övrigt den enda gräns jag satt, och nu vilar instrumentet i frid på vinden. Dess existens har inte vidrörts sen åttiotalet.

Och nu kan jag rentav uppskatta en del av den femtiotalsjazz som Björn fyller våningen med. Särskilt den nedtonade med musiker som Chet Baker och Stan Getz. Det har förstås att göra med vilken sinnesstämning hos Björn den speglar. Hans harmoniska faser ackompanjeras just av cool jazz. När han är riktigt euforisk spelar han gamla Alice Babslåtar. Den utomordentligt präktiga sånglärkan som joddlar och står i kännetecknar en tid då samhället stod i blom, menar han. Oskuldens år då inget var farligt, inte ens radioaktivitet. Det var vid den tiden som vi föddes. Jag kom först, samma år som Sovjet sköt upp sin första Sputniksatellit.

Björn drog in luft i sina lungor det året då John F Kennedy blev USAs president. Sen drevs vi ut ur paradiset, tycker Björn. Ögonen öppnades och vi förlorade vår barnatro. Men Björns femtiotalsnostalgi har andra orsaker än de rent världsliga skeendena. Det var i början av sextioalet som hans mamma försvann. Och sättet han sublimerar förlusten på är ändå ganska sympatiskt (så länge han inte själv spelar saxofon). Så jag har överseende.

Men idag har jag sämre fördragsamhet än normalt, varför jag ber honom sänka volymen och komma till köket när jag dukat fram sushin. I den här onormala augustihettan blir alla födoämnen brutalt överfallna av förruttnelse, i synnerhet rå färsk fisk. Björn dröjer ofta med att infinna sig vid matbordet, nästan som en form av protest. Just när vi ska äta blir de sysslor han har för handen viktigare än både husfrid och världsfred.

Ibland förvånar det mig att mitt tålmod inte tryter. Min mamma blev ursinnig om vi inte satte oss till bords i samma ögonblick som hon ropade att maten var klar. Pappa, min syster och jag for som pistolkulor till våra platser. Kom man inte inom fem minuter slängde mamma maten på våra tallrikar i sophinken och vi fick gå hungriga till sängs den kvällen.

Jag får plötsligt lust att slänga Björns sushibräda. Vi äter sushi varje måndag och har därför inhandlat egna tillbehör, inklusive bräda och pinnar.

Men sen kommer han med det där oemotståndliga George Clooney-smilet och allt är förlåtet.

– Oj, så gott! säger han hurtigt, väl medveten om att det låter tillkämpat.

Han slukar fisken och sväljer ner med mjölk (han envisas

med att dricka mjölk till all mat) och efter styvt fyra minuter kommer hans vanliga replik: Stör det dig om jag röker? Innan jag ens hunnit nicka tänder han sin sörplande pipa.

Det stör mig att han röker, inser jag. Precis då berättar han att jag fått ett brev från Italien. Han går och hämtar det. Den stora risklumpen sväller i min mun.

– Här, säger han och räcker fram brevet. Jag kan inte utvärdera vad han tänker, fastän vi nästan alltid kan röntga varandras tankar och inre tillstånd. Jag är blockerad av en oresonlig skräck som inte får plats i mig, som tar sats mot ändtarmen och famlar sig upp mot min strupe. Ska du inte öppna det? frågar Björn och blossar på pipan vars rök nu känns lika tryggt och skönt som väl inlegade sängkläder.

– Jag väntar tills jag ätit färdigt, mumlar jag med den stora risklumpen kletande mot tungan. Det kan inte vara nåt viktigt, jag har inte sökt jobb i Italien eller så. Men jag har hyrt en film som jag tror kan vara kul.

– Wow! Björn reser sig på nytt och går till hallbordet som är första landningsplats för allt vi köper hem. Åh, den här! utbrister han förtjust. Den vill jag verkligen se. Har du köpt godis också? frågar han och fiskar upp Pressbyråpåsen jag stuvat ner i videobagen. Det är för sent att ingripa. Björn står vid köksbänken och läser på förpackningen. Clear Blue, muttrar han innan han förstår vad han håller i handen. Ett graviditetstest? frågar han förbryllat.

Jag hasplar ur mig orden. Att jag vill vara på den säkra sidan, att min mens är försenad, att avbrutet samlag inte är en hundra procentig metod. Och jag är så tacksam nu att Björn är tankspridd av sig. Vi har inte haft samlag på sex, sju veckor tror jag, inte ens på semestern. Han har en ganska bristande uppfattning om tid och ett mycket approximativt minne

vad gäller händelser (inte vad gäller hans forskningsdata, där fungerar minnet som en sökmotor, vilket förmodligen är skälet till att allt annat sorteras bort som irrelevant).

– Men vi kan inte skaffa en unge nu väl, grymtar Björn. Du vet ju hur körigt jag har det. Nästa år kanske det skulle funka. Då är jag nog klar med den jobbigaste delen av statistiken...

Han sätter sig på huk framför mig och jag märker att jag lagt för mycket wasabe på en laxbit, för mina ögon tåras.

– Min fina Bubbla, var inte ledsen, gullar Björn och pussar mig på näsan. Nosis, nojsar han. Är lillnosen ute och hoppar, va? Han kniper mig lätt om nästippen. Han brukar ha roligt åt att min näsa rör sig en hel del när jag tuggar. Det är nog för att jag har en väldigt liten näsa. Den har liksom inte så mycket att säga till om.

– Det är säkert bara falskt alarm, slätar jag över. Så fort Björn gått in i arbetsrummet för att ”bara kolla en sista grej” (så säger han jämt men blir ofta sittande en timme), slinker jag in i badrummet med en mugg, gravtestet och brevet.

Brevet är från Zeppo, den dövstumme poolvakten som återinvigde min kropp men som nu klivit utanför ramarna genom att skriva till mig. Det står att han tänker på mig och vårt magiska möte. Att han vill att vi ses igen. Att han planerar att resa runt i Europa till vintern och kanske kommer till Sverige också. Och det sista: att jag är en mycket vacker och ståtlig kvinna. Han yrar. Jag kunde för det första varit hans mor vad ålderskillnaden anbelangar. Han måste för det andra veta om att jag har en man eftersom han arbetar på hotellet där Björn och jag delade rum. Och än en gång: jag är inte vacker. Men nu måste jag se till att få ett slut på

detta. Zeppo var bara en katalysator. Han visade mig min källa och hur man hämtar vatten ur den. Fast vid närmare eftertanke tycks jag ha tagit mig vatten över huvudet.

Jag proppar ner både brevet och det använda gravtestet i soppåsen, knyter ihop den och slänger den i sopnedkastet. Klart jag inte var gravid. Man blir inte det i min ålder. Jag börjar luta mot att alltihop, även den bubblande extasen i ånggrottan på Pantellerias nordostkust är ett enda hormondaller, klimakteriets första kittling. Och jag ser hur ångan kyls ner till vatten. En vägg av is tornar långsamt upp sig. Vinter i Pantelleria. Jag är inte gravid och lär heller aldrig bli det. Björn är lustig han. Tror att det finns tid kvar. Men han har ju en underlig tidsuppfattning.

– Jag kommer om två minuter, Bubbelgumman! ropar han från arbetsrummet och sätter sig i soffan en timme senare.

Filmen är smårolig och jag tänker att Björn är som huvudrollsinnehavaren. Han ser mig med helt andra ögon än resten av världen. Med undantag av en dövstum poolvakt på Europas sydligaste ö.

– Vad handlade brevet från Italien om? undrar Björn.

– Det var från en patient som avslutat terapin och ville tacka mig, ljuger jag. Han har träffat sin stora kärlek. Hon är italienska.

– Är allt väl? frågar Björn.

– Jadå, ljuger jag.

– Hur gick det med testet?

– Ingen fara. Jag är inte med barn. Och det känns skönt.

Vi har det bra som vi har det.

Ljuger jag, medan jag makar mig närmare min älskade man, mitt allt.

4

DET FINNS BROTT som såattsäga inte blir brottsliga förrän de uppdagas. Så länge inga kanaler existerar mellan brottet och de intet ont anande utsatta sker ingen skada. Det var så jag hade tänkt mig det. Ignorance is bliss. Men mitt brott har bara suttit i karantän ett tag. Nu är det på fri fot.

Jag har fått ljuga för Björn. Förut ljög jag bara för mig själv. Jag spann ett lurvigt nät av försvar runt synden jag begått. Som om den ägt rum i en dröm och egentligen aldrig hänt. Den lilla inkapslingen skulle så småningom gå i nekros om inte... ja, om inte ödet velat annorlunda. Plötsligt har mitt brott växt i styrka. Och jag måste täta läckorna.

Efter en tropisk natt med fönstren på vid gavel var hela sovrummet fuktigt av svett. Björn andades flämtande och vispade oroligt runt i sängen. Själv var jag villig att krypa ur mitt skinn. Det fanns bara en bot mot min fysiska rastlöshet: vatten. Tanken på att få sänka mig ner i vattnets påtagliga kemiska sammansättning, att omslutas av dess svalka och känna mig tyngdlös lockade mig mer än vad besvärande samröre med beskäftiga gamlingar avskräckte mig. Jag kunde knappt vänta tills de öppnade på badet. Jag behövde hålla mig flytande.

Kopparskylten är ärgig och bokstäverna svåra att urskilja. ”Lutherska Badet”. Man skulle mycket väl kunna tolka namnet som ironi – jag menar, vad har en religiös reformator

från femtonhundralet med en rekreationsanläggning att göra? Men när jag anländer står en bister klunga morgonsimmare och hänger på låset i den gamla goda stränga lutherska andan. Storken trampar otåligt längst fram, den babblande Grodan med sitt kortväxta släp hörs nånstans från mitten. Portarna till entrén slås upp och de åldersstigna motionärerna tränger sig in. Att pensionärer har så brått ter sig smått absurt. De har ju all tid i världen.

Jag ser att Leo Lorenzons änka är här idag igen. Även om vi inte torde ha så mycket gemensamt känns det betryggande att inte alla tillhör fossildivisionen. Vi nickar åt varann.

– En sån värme vi fått, pustar hon och jag ger henne artig en väderkommentar i retur.

Nu pågår en uppenbar tävlan om vem som först kommer till bassängen. Det gäller att muta in sitt territorium. Från den manliga avdelningen väller det ut vältränade kroppar och Storken frustar irriterat.

– Kan inte de där tävlingssimmarna vara här på andra tider! gläfsar hon. De tar ju upp halva bassängen.

En vidlyftig kvinna, nej en flodhäst, vräker sig ner i vattnet just när jag tagit mitt första simtag. Hennes kolossala plums ger mig genast en rejäl kallsup som i sin tur fastnar i halsen så jag får akut andnöd. Vad är det för huliganer som simmar på morgnarna! Jag sneddar hostande och kippande efter andan mot bassängens lugnare sektion medan flodhästen plöjer fram och orsakar värre svallvågor än en Finlandsfärja. När ordet Finlandsfärja korsar min hjärna kommer jag att tänka på min lugna och samlade patient som lät sig dränkas av en känslövåg på båten till Helsingfors. Man får allt se upp med vad en avkopplande resa kan sätta i gungning.

Här gäller det i alla fall att hålla huvudet högt för att undvika fler kallsupar. Jag tar mig framåt med kraftiga och bestämda simtag. Det börjar fungera. Det finns en rytm, och så sakteliga finner folk sin plats. Även simbassänger tilllämpar trafikvett. Man lägger sig på en bana med lämpligt tempo, håller till höger vid möten och kör om på vänster sida. Sådär, nu kan jag andas igen. Sträck ut – andas ut. Puh. Solen strömmar ner från det öppna taket, kastar guldstänk på den skvalpande gungande vattenytan. Himlen skirt blå, bassängen skimrande grön. Jag slutar tänka. Jag flödar. Musklerna får arbeta, kroppen får sköta sitt. Himmelriket är nära.

Benen darrar när jag simmat klart. Storken granskar mig närgånget i duschen medan hon rengör sig frenetiskt med en skurborste. Grodans pladder ljuder från bastun. Lorenzons rundhylda änka tar sin handduk från en vit stol och går in i bastun. Jag följer efter.

– Lika hett idag igen, säger Grodan. Både i bastun och utomhus. Jösses vad svårt jag hade att sova i natt, jag fick ta av mig nattsärken och ligga under ett enkelt lakan och ändå fick jag stiga upp flera gånger och dricka vatten. Sommaren nittiosju var nästan lika varm, det var då min man och jag var på Gotland och hälsade på Ingmar Bergman, min man hade ju varit med i flera av hans pjäser, det var efter att han fått sin första hjärnblödning och jag bestämde mig för att vi skulle sova under bar himmel, så vi... nej, nu går det inte att sitta här längre, det är nog bara Ulla som trivs i bastun när den är så här varm och jag vågar mig inte på det där reglaget...

Storken häver upp dörren med en vid gest och klättrar till den högsta avsatsen.

– Nu är här väl ändå för varmt, säger Grodan menande och går ut med sitt knubbiga släptåg.

– Ja, det är klart man tycker det när man ska sitta och kackla härinne i en halvtimme, kraxar Storken med vresig mörk röst och börjar smörja in sina fötter med såpaluktande lotion.

Lorenzonänkan ser på mig och ler. Hennes bröst och mage har tagit ordentligt med stryk av allt barnafödande. Ändå ser hennes kropp harmonisk ut. Självuppfylld. Hon har midja och rumpa. Och kurviga ben.

– Vi har träffats förut, trevar hon. På en kongressbankett som Psykoterapiföreningen hade vid sitt internationella seminarium om det moderna moderskapet. Det var några år sen nu. Kristin heter jag. Jag var där med min man, Leo Lorenzon, och vi hälsade. Fast bara som hastigast. Din chef höll ett föredrag på konferensen, men jag minns ärligt talat inte vad det handlade om.

Ha ha! Rätt åt dig, P-O! rasslar det skadeglatt inom mig, som om P-O och jag hade nåt otalt. Det har vi inte. P-O har tvärtom varit min mentor, en hjälte som jag beundrat. Och beundrar... Vål?

– Ja, nu kommer jag ihåg dig också, svarar jag. Du var gravid då, va.

Kristin skrattar.

– Det var mitt normaltillstånd under åren med Leo. Jag var som en popcornkastrull. (Hon tror nog att hon är väldigt rolig när hon säger så. Men hon vet inte vilket läger hon hamnat i. De barnlösa uppskattar sällan mammors illa dolda skryt om sina höga fertilitetspoäng.)

– Vart tog karln vägen då? frågar Storken uppifrån sin utkikspunkt.

– Leo omkom förra året i en drunkningsolycka, säger Kristin utan känslomässig udd. Kanske är hon sur på Stor-
ken efter handduksgrälet igår.

– Var det inte honom det stod så mycket i tidningarna om?

– Det var det kanske, snörper Kristin.

– Det var ju just en snygg en, raspar Stor-
ken okänsligt vidare. Och nu sitter du där med ungar upp till halsen.

– Barnen är min rikedom, säger Kristin med bitskt eftertryck och lämnar bastun.

På jobbet talas det om klimatförändringen i allvarsamma ordalag. Att vi går mot en ny vädertyp med översvämningar och naturkatastrofer som följd. Men växthuseffekt och ozonskiktstörtning i all ära, jag har nog med min egen lilla privata klimatförändring.

Först måste jag sätta definitiv punkt för fler intrång från min pantellerianske poolvakt. Normalt sett hade jag ringt; så fort man sätter ord på pränt vet man aldrig var de slutligen kan hamna. Men han är ju döv. Så jag måste nog tillskriva honom ett brev. Jag rafsar ner några rader och tackar för vad som varit – nej, förresten, ett tack kan han ta som uppmuntran. Jag knycklar ihop papperet och skriver ett nytt med det korthuggna meddelandet att jag inte vill bibehålla nån som helst kontakt och var snäll och respektera det. Vänligen, Barbara. Bryskt kanske, men man kan aldrig vara nog tydlig när det gäller folk som fått romantiska griller. Jag tar reda på hotellets adress och skriver den på kuvertet som jag lägger väl synligt på skrivbordet för att inte glömma att posta det.

Patienternas problem surrar framför deras ansikten som en svärm välgödda flugor vana att livnära sig på unket vrakgods från barndomen.

Så här har jag inte tänkt om dem förut. Att ångestridna och problemfyllda individer är intill förväxling lika. Att de sitter där som kreatur, fångna i sina trånga spiltor av oförrätter. Men oskyldiga, ack och aj så oskyldiga. Det är inte deras fel! ömkar de. Det är omständigheterna som bär skulden. Eller samhället. Kvinnors ätstörningar beror på reklam och media. Våldsdåd beror på segregation. Kvinnors utbrändhet beror på manssamhället. Sexuella störningar beror på porrindustrin ochsåvidare. Och underst tickar föräldrarnas otillräcklighet, deras oförmåga att ge avkomman en bra start.

Jag är dock en medbrottsling. Jag har lockat fram patienternas barndomstrauman och suttit här och klemat med dem. Visst är det sant att många av oss utsätts för uppväxtårens alla helveten, att samhället är kallt, orättvist och profithungrigt. Men det är ändå inte relevant som ursäkt för primitivt beteende. *Väx upp!* vill jag säga. *Ta ert förbannade ansvar och bär era kors med stil!*

Jag sitter och funderar på vad jag ska äta till lunch under den sista förmiddagspatientens monotona redogörelse över alla karlars envisa närmanden. Hon utsätts ständigt för sexuella trakasserier från män som inte respekterar kvinnor och hon råkar i konflikt med alla sina kvinnliga arbetskamrater. Hon påstår att hon är feminist. Detta är hennes första terapitimme, så jag kan vila på hanen. Hennes kjol är så kort att jag ser en röd spetstrostriangel titta fram mellan låren. Urringningen går nästan ner till naveln. Håret är vätesuperoxiderat till upplösningsgränsen. De extremt höga

klackarna får hennes fötter att likna hovar. Jag förundras av att hon inte öppet reflekterar över vilka signaler hon sänder ut. Om hennes enda problem är det hon själv uppger torde lösningen ligga i en simpel förnyelse av hennes garderob. Jag avslutar med att fråga henne vad hon vill ha ut av terapin och hon svarar då med plattityden att hon vill bli omtyckt för den hon är. Då ska vi kanske börja med att ta reda på det, säger jag. Vem du är. Svaret får henne att se först rädd, sen lättad ut.

När denna välsvarvade figur trippar ut på sina brant lutande fötter stängs inte dörren efter henne. Jag hör ett flamsigt ”oj” följt av ett manierat fnitter. Därefter ser jag en stor näve gripa om dörren och Björn står i öppningen, leende.

– Jag tänkte vi kunde äta lunch tillsammans, säger han och kliver in. Har ni börjat med eskortservice här? viskar han och nickar mot dörren.

– Nej, hurså? svarar jag torrt och slår upp fönstret på vid gavel för att vädra ut den påträngande parfymdoften. Då hör jag det manierade fnittret igen och en ny parfympust anfaller.

– Jag är så vimsig, jag glömde min rygga, förklarar pin-uppan och böjer sig framåt för att plocka upp sin kvarlämnade persedel. Separationsångest, hinner jag tänka innan jag ser hur Björn stirrar mot hennes väl blottade bakparti. Hon reser sig och tittar på honom med glittrande ögon och navigerar sen ut igen på de vådligt höga klackarna. Björn ler fånigt. Det snärtar till i magen. Gick han på det där?

– Ja, hon var ju väldigt... inbjudande, säger han.

– Inbjudande till vad? frågar jag med ansträngd ton som jag försöker mjuka upp med ett spefullt ögonkast.

– Ja, hon verkar inte särskilt hard to get, menar jag.

Björn går fram mot fönstret där jag står och lyckas på vägen dit vispa ner brevet till Pantelleria med sin linnekavaj som han har slängt över axeln. Jäklar, bara han inte märkte det nu och plockar upp det.

– Kom! Jag sträcker ut armarna mot honom och vi kramas medan jag tänker på hur jag ska kunna skaffa undan det fördömda brevet.

– Du verkar spänd, säger han. Är det nåt? Hans mörklена ögon söker sig in i mig.

– Nejdå, det är bara lite körigt här på jobbet nu efter alla semestrar, drar jag till med och gör en snabb utbrytningsmanöver då jag dyker efter brevet och slitsar in det i en tjock lunta från Folkhälsoinstitutet som ligger på mitt skrivbord. Vi håller ju på med utvärderingar nu, flåsar jag, och den här bibban måste jag läsa idag, jag som hatar forskningsrapporter. Björn läser intresserat rubriken samtidigt som jag krampaktigt håller i rapporten så inte brevet ska åka ut.

– Folket och själen – en rapport om psykoterapier i korttidsperspektiv, rabblar han. Får jag se vad de kommit fram till då. Han drar i luntan men jag vägrar släppa den.

Björn börjar skratta och rycker till sig rapporten med hela sin manliga kraft. Brevet åker ut och jag nappar blixtsnabbt upp det men vill inte hålla det i handen, det bränns verkligen, så jag stoppar det med baksidan upp under bildskärmen och ställer mig framför med handen som sköld. Det blir en onaturlig pose, som att vara på väg ner i brygga.

– Vad du står konstigt, säger Björn.

– Jag sträckte ryggen i morse när jag simmade, så jag försöker sträcka tillbaks den så här. Nu går vi, vädjar jag. Jag har en patient kvart över ett. Björn slänger bibban på skrivbordet så den landar med en klatschig duns. Brevet faller

ner på golvet av vinddraget. Men Björn tittar inte ditåt. Han lägger armen om mig och öppnar dörren.

– Så det är snabbmatsprincipen som gäller inom terapin också, konstaterar han när vi går genom korridoren. Allt ska gå undan... men ååh! Han stannar vid utgången. Jag glömde min portfölj i ditt rum, jag kommer på två röda.

– Jag hämtar den! nästan befaller jag.

– Äsch, var inte dum! avgör Björn och vänder om.

Med spattigt hjärta väntar jag på min man och ser framför mig hur han just nu öppnar brevet som han säkert sett på golvet. Det här börjar likna ett riktigt dåligt skämt, och nu kommer P-O ut från sitt sitt rum och ställer sig med ett vitt grin vid Faronas glaskur. Farona, som är pistagegrönt klädd idag, strålar som en lavalampa och går med viga rörelser ut på lunchrast med den gubbsjukt uppsnofsade chefen som girigt inandas ångorna från hennes fertilitetsdoftande underliv (men fy, som jag tänker!).

– Tjänare, Barbara! säger P-O käckt och stannar upp. Ska du hänga med till Timmys och luncha?

– Jag väntar på Björn, säger jag med ett konstlat leende.

– Hej so long då! P-O och Farona går ut, det var inte svårt att bli av med dem.

Men vad Björn dröjer, nu har han säkert läst brevet, herregud, hur ska jag förklara det här... Där kommer han, hjälp – ser han inte konstigt ut? Nej, han ger mig en pigg ögonblinkning och jag pussar honom på kinden.

– Jag tänkte jobba hemma i eftermiddag, det är så förbannat hett på mitt tjänsterum. Om du vill kan jag köra mitt nya program på den där forskningsrapporten, erbjuder Björn sig. Den finns ju säkert på deras hemsida. Ge mig bara ett par ledord.

– Det behövs inte, svarar jag och undrar i en stickig filt av paranoia om han testar mig, om han kanske redan vet allt om mitt snedsteg och bara leker med mig. Den stora mörka katten som går där i sina fladdriga linnebyxor med skjortsnibbarna löst hängande. Han kan närsomhelst ta språnget. Först mot mig, sen från mig. Men är det ställt på det viset, så spelar han bra. Fast gör inte jag också det?

– Kom nu då, Bubblan! Björn håller fram sin bamselabb och tar min hand. Ska vi ta en McDonaldsburgare? Och sätta oss uppe på berget och äta? Vad sägs om det? Va? Nosis?

Björn är inte mycket för kulinariska upplevelser. Men en Big Mac & Co skänker hans smaklökar full njutning. Annars hade han inte kunnat äta det så ofta. Och istället för så mycket annat. Det är nog de amerikanska rötterna han är ute efter. Hamburgare och jazz.

Så vi sätter oss på klippan med utsikt över den glänsande fjärden och packar upp våra snabbmatpaket.

– Du är tyst, Bubblan, säger Björn när han med ett ljudligt gulp svalt ner det sista av hamburgaren och jag just börjat äta av min. Jag tänkte vi kunde prata lite om dig, jag har ju varit ganska insnöad på mitt ett tag. Vad är det du går och grubblar på? Va? Björn nyper mig löst i nästippen.

I vanliga fall hade jag älskat det här. Att Björn spontant hämtar mig på lunchrasten och vill prata om mig. Men nu är jag lamslagen. Jag ser ut över vattnet, ser båtarna tuffa fram som glada ankor. Ser på Björn som är så vacker att mina ögon fuktas. Säger inget. Bara ser på min man.

Så trygg och så enkel. Så ärlig och så äkta.

– Älskar du mig inte längre? Hans fråga blir en klo som vill riva mitt hjärta ur bröstet. Blicken är plötsligt så sorgsen och jag tycker det ser ut som om han krymper och seglar

iväg som ett frö på en vind, uppåt, bort mot den barnsligt ljusblå himlen och jag skriker ”NEJ!”.

Han rycker till och jag störtar över honom, naglar honom till marken.

– Jag menar att jag älskar dig vansinnigt! Att du aldrig nånsin får tro nåt annat, du är det viktigaste som finns i mitt liv, mitt allt, mitt paradiset. . . Orden glöder i min strupe och kastar sig mot honom som eldsflammar. Du får aldrig lämna mig! kvider jag och lägger min kind på hans mage. Han stryker mig över håret och jag märker att han har stånd.

– Se nu vad du har ställt till med, skojar han och reser sig på armbågen medan han knäpper med fingrarna mot den buktande gylfen. Vi kysser varann, halvliggande, och han viker bort mitt hår bakom öronen.

– Lämna mig inte, ber jag än en gång.

– Varför skulle jag göra det, min Bubbla? Va? Du har väl inte hittat på nåt dumt?

Lögnen kör in ett spett genom kroppen och solen grillar mig där jag ligger som ett plågat offer för mitt eget svek.

– Nej, det är klart att jag inte har, frustar jag.

– Ikväll ska vi ha det riktigt mysigt, säger Björn. Jag hyr en film på hemvägen, vad sägs om det?

– Hurra! utbrister jag ansträngt.

Björn tänder en pipa och vi småpratar en stund om harmlösa ämnen. Tills Björn utan förekommen anledning säger att vår nya sekreterare är en riktig äрта.

Jag får en klump i magen som varar hela återstoden av lunchrasten och som växer när jag med en hälsning passerar den inglasade ärtan på jobbet och slutligen kreverar när jag kommer in på rummet och ser att brevet till poolvakten på

Pantelleria inte ligger kvar på golvet.

Då måste alltså Björn ha lagt beslag på det. Och nu väntar han in mig. Vevar in mig som en fisk på agnet. Långsamt.

Under dagens sista terapitimme förbereder jag en tvättakta och definitivt blånekande lögn. Det är den fyrtiosjuåriga kvinnan framför mig som inspirerar till detta.

– Hade det varit bättre om du inget fått veta? frågar jag henne.

– Absolut! Det här var en lapsus som bara hände en gång. Han säger själv att han var sinnesförvirrad just då, hade någon sorts kris.

– Men om det nu är som du säger – varför tar det dig då så hårt? pumpar jag henne.

– Därför att hans sexualitet känns främmande nu. Förut hörde jag ihop med hans penis. Nu upplever jag den bara som ett hot.

– Ett hot?

– Ja, ett hot mot vårt förhållande, mot allt som är unikt mellan oss. Hans penis har blivit en hora, om du förstår.

Jag börjar förstå. En orm i paradiset. Aldrig hade jag väl anat att ett impulsivt litet snedsprång skulle förgifta mitt medvetande i månader. Men jag ska rida ut min inre storm, stoiskt och tappert. Björn ska till varje pris skonas.

Mina tillrättalagda nerver tvinnar emellertid ihop sig till en piska redan på vägen ut när ärtiga Faronas ropar på mig från glasburen. Jag rycker till utan egentlig anledning.

– Jag glömde säga att jag postade ditt brev, Barbara. Det låg på golvet när jag var inne och vattnade blommorna, men

jag antar att du ville få iväg det eftersom det var igenlimmat och adresserat.

– Tack, du är en pärla! säger jag med en suck. Min man tycker förresten att du är en ärta, skämtar jag.

– Han verkar väldigt rar, skrattar hon.

Ja, och honom har *jag* tagit i båten, tänker jag possessivt.

Men när jag kommer hem är jag benägen att överlämna honom åt Farona med varm hand. Ty den Björn som kom insvept till mitt jobb i sentimentalt sockervadd är nu omvandlad till en taggig helvetesmaskin med röda panikblinkande robotögon. Charlie Parker är det första kännetecknet. Svarta rasande toner med neurotiska infällningar av krig och knark. Spår från en sargad värld.

– Fan, fan faaan! låter det från Björn nånstans i Parkerinfernot. Mina magnerver sliter i mig och jag blir illamående. Ställer mig i dörren till hans arbetsrum där papper far omkring som i en orkan.

– Det där satans gallringsprogrammet har gått helt jävla snett! dundrar han. Det kör bara ut en variabel i taget, det samordnar inga data, det splittrar upp istället, faaan! Nu måste jag sortera om och gå igenom allting igen och slänga alla utskrifter. En hel toner har gått åt i skrivaren, tusen spänn helt i onödan...

Björn kastar ett kilo A4-ark upp mot taket och jag stönar. Vet han inte att artificiell intelligens än så länge är korkad? Björn gör ständiga besök i la la-land och jag tvivlar som så många gånger förr på hans förstånd. Varför tror han jämt att nån annan – en mjukvara, detvillsäga jag eller ett dataprogram – ska göra allting åt honom? Jaha, nu läser han mitt kroppsspråk och då är det dags för mig att få en släng av slevan.

– Vad skönt det måste vara för dig att bara stå där och inte bry dig ett skit om att hela min forskning har rasat ihop! hugger han.

– Ska jag också flaxa runt och skrika och slänga papper i taket? svarar jag lugnt. Blir det bättre då?

– VAFFAN SA DU! Björns röst låter som blodtörstiga hundskall och jag ropar åt honom att jag sätter igång med maten. Dörren går inte att stänga för all bråte. Jag svär lågt. Över Björns mentala ohälsa och över att jag handlat hem hans favoritmat som kräver omsorgsfull tillagning. Gröna musslor och färsk torsk. Egen aioli och riven pepparrot. Mandelpotatispuré. En av de få rätter Björn visat uppskattning inför.

Och så gör jag det, ställer mig vid köksbänken och går igång med potatisskalaren. Jag skulle mycket väl kunna tänka mig att ha på nån skön musik som matlagningssällskap, men Birdies saxofoniska vansinne överbefolkar varje kubikcentimeter luft och Björns vulkaniska ursinne kräver spänd lystring. Där! Efter den sista rörelsen med skalaren kommer nästa attack. Hans otur har en benägenhet att klunga sig så till den gräns att jag börjar tro på karmalagar.

– JÄVLA HORDATOR! HELLVETEEEE!

När han skriker på det sättet, med sina lungors fulla kapacitet, betyder det att jag måste komma och dalta lite med honom.

– Nu har datorn fått totalt frispel, jag blir tokig på det här! klagar han från skrivbordets undersida medan han bankar på utrustningen. Så kliver han upp, sätter sig på skrivbordsstolen och griper med bägge labbarna om sitt vackra huvud, kör ihop kinderna så han ser ut som en skrynklig hundvalp och vaggar fram och tillbaks, gnyende. Varför, varför? frågar han.

Varför kan jag inte bara få ha det lite lugnt och skönt och få ordning på mina papper, det är ju det enda jag begär, vad har jag gjort för att bli straffad på det här sättet. . .

Jag vet så väl att detta är det värsta jag kan göra, men nån av alla mina spända nerver briserar med ett ljudligt fniss. Jag finner verkligen inte situationen komisk. Det är bara det att figuren där vid skrivbordet befinner sig så långt från all rim och reson och tar sig själv på ett sånt fanatiskt allvar att mina intryck kollapsar på halva vägen. Han är banne mig från sina sinnen, tänker jag.

Björn gormar på full volym:

– Vad i helvete skrattar du åt! VAAA!

Vigt har han tagit några språng mot mig. Han öppnar munnen som om han vill knipsa av mitt huvud och står nu och gastar så det blåser. Alltså: Han är inte riktigt klok. Och jag är tydligen trött på att vara klok. För jag svimmar. Visserligen bara för ett litet ögonblick men tillräckligt för att tappa balansen och i sista minuten bli uppfångad av en avsigkommen och snopen Björn.

– Herregud, vad du skräms! utbrister han.

– Det är inget mot hur du skräms, svarar jag matt.

– Men så här får du inte göra, Barbara. Jag klarar inte av att du bara försvinner, du var ju alldeles borta. Du är inte dig själv riktigt, älskling.

Nej, men det är ju du så det räcker åt en hel dagisklass, tänker jag. Vara sig själv. Jag fnyser åt uttrycket. Vissa tillåter sig, det är det hela. Tillåter sig släppa fram hela kärntruppen av primitiva odisciplinerade försvar mot sanningen om dem själva. Att de helt enkelt har brister och begränsningar. Då är man sig själv, tror folk. Om man betar sig som en snorunge.

– Blir det nån mat? frågar Björn med joller i rösten och plysch i blicken.

”Blir mat”. Bord – duka dig.

– Ja, det blir mat, suckar jag.

– Är det okej? Ska jag hjälpa till med nåt?

– Ja, du kan hålla oljan i en tunn stråle ner i äggen jag vispar, svarar jag och börjar tillreda aiolin. Sänk gärna musiken också.

– Varför är du på så dåligt humör? surar Björn.

– Är *jag* på dåligt humör?

– Ja, du är stingslig och otrevlig, gruffar han och går och stänger av musiken. Jag har ett rent helvete med all teknik som strular, säger han. Kapsylen på solrosoljan åker i golvet.

– Inte så mycket åt gången, manar jag honom.

– Du lyssnar ju inte.

– Ja, det måste vara jobbigt, svarar jag, fast utan inlevelse.

Det löser sig säkert, lägger jag till och vispar ihärdigt.

– Jag måste gå och se om datorn har satt igång, urskuldar Björn sin reträtt från middagsbestyren. När han återvänder till köket är det bara pepparroten kvar. Den svider i ögonen.

– Gråter du? undrar Björn.

– Nej, det är pepparroten.

– Nu funkar datorn i alla fall.

Bra, då kanske han också funkar. Åtminstone gör hans aptit det. Han tar två gånger av maten, sväljer ner med mjölk och tänder den sura pipan.

Han reser sig från bordet utan att plocka undan sin tallrik.

Han går och hämtar filmen han hyrt – en pangpang-komedi.

Han stoppar filmen upprepade gånger och spolar tillbaks

när han lägger märke till en ”miss”.

Han sörplar och smackar med pipan.

Han läser eftertexterna med kommentarer till varje namn.

Och när vi ska lägga oss blir han tvungen att först kolla upp en birollsinnhavare på nätet.

Jag är gift med en tvångsneurotisk kalenderbitare.

Och för första gången i mitt liv skaver han kraftigt på mina nerver.

DEN BESYNNERLIGA SENSOMMARHETTAN ligger kvar och genomsyrar stan med sydeuropeiskt temperament. Uteserveringarna är packade med sena middagsgäster ända tills stängningsdags. Trafiken är högljuddare, det skriks och ropas från gathörn och torg. Utrymd är den nordiska svalkan och det effektiva tankearbetet. Folk slarvar med tider, söker sig till skuggan och kvinnorna orkar inte ens hålla in magen. Den nya vädertypen känns överklig, den dallrar framför oss som en mystisk slöja och alla vet att skynket närsomhelst kan dras undan och vi står öga mot öga med vinterns morrande snöleopard.

Kanske är det värmen som varje dag jagar upp mig ur sängen i arla morgonstund. Den rena blå himlen stirrar uppfordrande på mig från den öppna balkongdörren. Passa på – *carpe diem!* – i morgon kan det vara för sent. Rastlöst packar jag samman mina badgrejer, baxar ut den gamla damcykeln ur cykelrummet och skramlar iväg till Lutherska badet.

Nu hejar alla tanterna som står redo vid entrén, nu är jag en legitimerad morgonsimmare. Jag vet min plats i bassängen, jag hänger ingen handduk på den röda stolen, ej heller hänger jag min baddräkt i bastun, för det tål inte Grodan. Vidare ställer jag mig aldrig i duschen med termostat eftersom Grodans släp kräver fri tillgång till en kall dusch efter bastun, och för att undvika konfrontationer med de njutningslystna veteranerna sätter jag mig inte under en av lejongapens strålar i den tempererade poolen.

Jag anpassar mig lydigt till det informella reglementet, för här inne levs ett annat liv. Här inne bland allt naket kvinnokött, all ånga och porlande vatten, ja, alla vattenmassor som flödar och pumpas runt i ledningar överallt omkring oss, här inne finns ett slutet system där jag bara är Barbara. Barbara utan kläder, titlar eller man. Visserligen med mina fyrtiofem år och mina medföljande extrakilon, men vad som sker här är en förskjutning av fokus. Man blir osynlig fast ändå så tydlig. Man går under huden.

Storstenen har trätt ut ur gamlingarnas grå massa och nu är hon Ulla med både mig och Kristin. Ullas oförblommerade rättframhet är både störande och vederkvickande. Hon är, för att uttrycka det neutralt, en person med konfrontativt sinnelag. De senaste dagarna har hon påtagit sig ännu en uppgift, förutom att höja bastutemperaturen och bevaka den röda stolen. Hon schasar bort barn. Sen skolstarten får Lutherska badet besök av stora barngrupper. De brukar inte komma förrän morgonsimmarna har hunnit ut ur bastun. Men barnen älskar att stänka vatten på varann i den tempererade badbaljan och det går rakt inte för sig. Ullas mörka ögon blixtrar när hon hör barnarösterna och utan att blinka föser hon ut dem.

– Ni ska vara i den andra avdelningen! morrar hon hest. Seså! Iväg med er! Barnen kilar ut som skrämnda möss. Usch, vilket liv de för, muttrar hon och kliver ner i det kroppsvärma vattnet. Blänger en stund åt mitt håll medan den barnkära heltidsmamman Kristin kastar syrliga blickar mot den barnfientliga Ulla.

– Du har väl inga barn? frågar Ulla mig då som för att vinna över mig på hennes sida.

– Nej, svarar jag. Syns det så tydligt?

– Det syns i dina ögon, förkunnar Ulla. I dina ögon bor ingen barnasorg. Där bor mycket besvikelse, men ingen barnasorg.

– Är det inte sorg nog – att stå mitt i livet med alla sina ofödda barn? invänder jag.

– Det är inte samma sak, kraxar Ulla. Barn ger sorg åt sina mödrar.

– Vadå för sorg! utropar Kristin och stänker vatten på sina väl använda bröst.

– Sorgen över att leva i känslomässig fångenskap, förklarar Ulla. Jag kan tala om för er att jag har sett en hel del och nu ska jag hjälpa en väninna som fick tre barn i sitt första äktenskap och hon skötte hemmet och hushållet i alla år tills karln hittade en annan. Då blev hon ensam med hela försörjningsansvaret. Efter flera år träffade hon en ny karl och skaffade tre barn med honom också. Och nu har han tagit sitt pick och pack och sjappat till nästa sängkammare. Min väninna är nersliten till tånaglarna. Barnen är bara en börda.

– Så är det verkligen inte för mig. Mina barn är min största tillgång, protesterar Kristin. De är min glädjekälla.

– Men hur har du det med kärleken då? frågar Ulla beskt.

– Jag är ju änka...

– Och medan han levde, hur var det då?

– Det var inte honom jag satte främst i mitt liv, klipper Kristin av och reser sig.

– Det var väl priset du fick betala, grymtar Ulla och slungar en hård blick mot henne. Ett liv utan passion.

– Passion gör människor vingbrutna och olyckliga, det är vad jag har lärt mig, snäser Kristin och försvinner genom den lilla kulverten.

Jag hinner ikapp henne i entréhallen där Ulla står och kvirrar med personalen om en översvämmad toalett.

– Hon är så låst i sina uppfattningar, säger Kristin lågt. Och vad vet hon om moderskap, hon som inte själv... Oj, förlåt! kommer hon av sig när hon inser att hon talar med en barnlös kvinna. Vad klumpigt sagt. Jag menar inte att man måste ha blivit mor själv för att...

– Det är ingen fara, slätar jag över. Jag förstår hur du menar.

Kristins blekgröna blick börjar fladdra. Hon är redan nån annanstans. Jag ser den blicken ibland hos sena eftermiddagspatienter med småbarn. De tappar koncentrationen i ett enda slag och i huvudet spelas filmen upp. Barnen – vad ska jag handla, hur ska jag hinna, vad var det nu jag inte fick glömma. Konstigt nog känner jag ofta så själv. Fast då är det Björn som bultar mellan tinningarna.

Min välvilliga tolerans och följsamhet inne i badhusregionerna släpper dessvärre när jag kommer till jobbet. Jag har inlett en strid med P-O om vad en lyckad terapi innebär och jag förvånas över hur ytlig hans uppfattning är. Faronas färgranna utstyrslar sticker mig i ögonen och jag tycker P-O hänger vid hennes sekreterarkur i tid och otid.

Mitt underliv känns tungt, jag väntar på min mens. Den kommer lite som den behagar nuförtiden.

– Din man ringde nyss! upplyser Farena glättigt varpå mitt bröst blir lika tungt som underlivet. Björn håller på att sätta upp nya hyllor och vill väl ringa och beklaga sig. Kan-ske skälla på mig för att nåt verktyg inte ligger där det ska. Hans forskning verkar ju superintressant, fortsätter Farena. Han berättade om den.

– Ville han att jag skulle ringa?
– Nej, det behövdes inte, sa han. Det var inget viktigt.
Vilken fin klänning du har, förresten. Du klär verkligen i rött.

– Tack, ler jag och återgäldar lamt med att hon klär i allt.
Första patienten dyker inte upp förrän tio minuter in på timmen. Redan där har hon visat sin ambivalens. Det är den krångliga konstnärinnan som ringde mig häromleden och ville att jag skulle rulla ut röda mattan.

Först sitter hon tyst i fem minuter. Hon har en bister fåra mellan ögonbrynen och djupa veck längs mungiporna. Men ögonen är stora och sneda och lyser nästan onaturligt grönt. I pannan går hårfästet ner i en skarp diabolisk spets. Ordet ”trollkatta” far upp inom mig.

– Du är tyst, inleder jag.
– Jag funderade faktiskt på att boka av, säger hon trumpet.

– Jaha. Vet du varför?

– Det vi talade om på telefon. Att du inte har egna barn.

– Men nu sitter du här, lirkar jag. Eller?

– Ja, jag antar det. Förlåt att jag är sen, förresten.

– Det är din timme, återvisar jag. Du disponerar den som du vill.

– Jaha, säger hon med ett kort och hastigt avnupet gnägg. Ja, det är i så fall det enda i livet jag får disponera som jag vill.

– Tja, det är väl en av poängerna med terapi, svarar jag. Att man får möjlighet att ventilerat sina svårigheter i lugn och ro. Kanske ska vi ta och titta på varför du sökte hjälp?

– Jag vet inte om du kan förstå det här, spjärnar hon emot.

– Jag är utbildad till att förstå.
– Men du har ju inte barn! tjarar hon.
– Den detaljen kan vi tyvärr inte råda bot på. Men det låter som om det finns en konflikt i ditt liv som är kopplad till moderskap.

– Jag hatar mina barn! slipper det ur henne. Jag vill inte att de dör, men jag skulle önska att de aldrig blivit födda.

– Vill du berätta om din livssituation så kan vi säkert kartlägga vad som skapat dessa starka känslor som jag förmodar ger dig ångest.

Nu tryckte jag visst på rätt knapp. Orden brusar fram.

– Jag har fyra barn med två olika män, bägge idioter. Den ene bedrog mig notoriskt, den andre är narkoman. Båda två gav mig stryk med jämna mellanrum. Jag kan inte vänta mig nånting av dem. Mina föräldrar bor i Karlskoga och jag har inte råd med barnvakt. Jag kommer ingenstans i mitt yrkesliv. Innan jag blev mamma hade jag flera separatutställningar per år och fick massor av stipendier och fina priser. Nu har jag inte haft en enda utställning på åratals. Ateljén har jag fått göra mig av med. Pojkvänner får ingen plats i mitt liv, de vänder i dörren när de hör larmet från ungarna. Det är mer än en heltidssyssla att ta hand om dem. Varje morgon landar trettio A4-ark på frukostbordet. Det är information och blanketter från skolorna. Och på allihop står det hurtiga uppmaningar om nåt jag måste göra. På kvällarna har barnen jättesvåra läxor som de inte klarar utan hjälp, och de minsta behöver maskeradutstyrselar eller märkliga små dockor man själv måste sy. Ibland får jag ställa mig och baka på kvällen, för då ska de sälja bullar till klasskassan. Och så är det utflykter med massäck och det är skolteater och föräldramöten och utvecklingssamtal och skrid-

skor och badkläder och cykelpunkteringar och borttappade nycklar...

När hon använt merparten av timmen till ändlösa uppräkningslistor av glädjelösa plikter i moderskapets ekorrhjul återvänder hon till de hatiska känslor hon hyser gentemot avkomman som reducerat henne till en servicecentral. Jag gör ett halvhjärtat tolkningsförsök av hennes inneboende protest mot att ge omsorg som kanske ger henne skuld-känslor så att hon överdriver sina ansträngningar, men jag känner mig inte så säker på att detta är hennes egentliga problem. Hon stryker sitt kolsvarta axellånga hår bakåt och byter benställning. Kläderna är slitna och urtvättade. Jag tycker mig uppleva skymten av ett demoniskt skimmer runt henne. En falnande glöd.

– Jag ville ha barn, säger hon. Jag ville ha man och barn. Två gånger vågade jag tro på drömmen. Men det jag har nu, det är en förbannad mardröm. Hur fan tror du det känns? Att inte kunna älska sina barn? Att bara se dem som äckliga, bullriga plågoandar?

– Din syn på barnen är uppenbarligen färgad av din livssituation i övrigt, så vad vi kan göra framöver är att hitta möjligheter till förändring. En av dem förde dig ju faktiskt hit, avslutar jag och ger kvinnan ett betryggande leende. När vi tar i hand rycker hon undan den för snabbt. Som om hon befärad att jag med våld ska hålla kvar henne i terapidrummet.

Men jag har nog med att hålla mig själv i fällan. På fredagshandledningen lägger jag ut minor i P-Os och mitt långvariga samförstånd. Vi har redan glidit isär i frågan om den timida damen som drabbades av den fatala passionen och som nu

anser sig färdigbehandlad. Det anser inte jag. Lämnar man allt i sticket för en otyglad passion på en Finlandsbåt, det måste jag understryka för P-O – en *ultravulgär Finlandsfärja* – då är man inte mogen att avsluta en terapi som inleddes med en kris som i sin tur utlöstes av att patientens mor och far skilde sig. P-O hävdar att villkoren för en fullbordad terapi är uppfyllda om patienten är tillfreds med sig själv och sina beslut, oavsett om dessa föranletts av en stormig passion, och helt oavsett vilken miljö denna passion blossade upp i. Många kastar loss och kommer i kontakt med sina sanna känslor i sammanhang som ligger utanför den inrutade vardan, sen kan man tycka vad man vill om Finlandsbåtarna som sådana. Jag frågade P-O om han ville ha god statistik eller lyckliga patienter och han förstod inte frågan. Jag framhärjade i att ifrågasätta den timida damens val att avsluta terapin bara för att hon befann sig mitt i en blomstrande förälskelse. Sen då? undrade jag. När Tristan har fått sin Isolde och de rosa molnen har blivit grå. Livet går vidare, avblåste P-O. Alla patienter riskerar att hamna i nya livskriser, det kan en fullgod terapi inte ge några garderingar inför.

Och nu uppstår nya dispyter.

– Varför får jag alltid de mest komplicerade fallen? frågar jag.

– Så vet jag inte om det är, säger P-O och stryker bort en svettdroppe från sin underligt släta panna. Han dricker ur sin Loka och ser forskande på mig. Vilka tänker du då på, Barbara?

– Alla, svarar jag. Mina patienter lever antingen under kompakt förnekelse, eller också är deras tillvaro faktiskt ohanterlig – med eller utan mentalhygien. Ska jag försöka

slå i en singelmamma med fyra barn att felet sitter i hennes huvud när dagens samhälle ställer helt orimliga krav på mammorna? Ska jag rusta upp utslitna småbarnsmödrar och sen skicka ut dem till samma helvete igen?

– Men Barbara! P-O skrattar till. Det sjuka samhället diskuterades på sjuttioalet. Lite längre än så har vi väl ändå kommit. Det finns inte alltid ett förhandlingsutrymme, men det finns alltid ett förhållningsutrymme. Det vet du väl.

En klyscha, tänker jag.

– Men då är det här bara en drömfabrik! käftar jag.

– Nej, nu får du allt ge dig. Våra behandlingsresultat är ju enastående. Och det är mycket tack vare dig, Barbara. Du är en synnerligen skicklig terapeut och det vet du. Patienterna är alltid positiva vid utvärderingarna. Jag förstår ärligt talat inte ditt missnöje. Hur går det förresten med det sextrakaserade bombnedslaget? P-O gör en kurvig rörelse i luften. Och han ler, nej myser.

– Man får vädra ut henne ganska länge, svarar jag surt.

– Ja, det är tur att hon inte har en manlig terapeut, skrockar P-O. Hon är ju extremt utmanande.

Jag nappar på direkten.

– Alltså, jag måste fråga dig P-O – har du blivit gubbsjuk?

P-O kisar på mig med sina beigeaktiga ögon som måste ha undergått nån form av medicinskt ingrepp eftersom man ser så mycket mer av dem nu än före sommaren.

– Vad är det som trycker dig, Barbara? Kläm fram det innan det blir en böld. Jag har varit din handledare i sexton år.

– Sjutton, rättar jag.

– Sjutton år. Och nu är det nåt som inte stämmer här. Var det sjukgymnasten på Finlandsfärjan som väckte den

björn som sov?

Den Björn som sov, tänker jag.

– Jag trodde att du och jag hade samma inställning till alla dessa flyktförsök då folk hastigt och lustigt bara hoppar på en ny skuta.

– Ja, men ibland måste man faktiskt lämna ett sjunkande skepp. Av vad jag har förstått på våra samtal var det en väl-gärning att sjukgymnastens föräldrar skilde sig. Det var väl därför hon också vågade ta klivet.

– In i en annan famn! fnyser jag. Det är väl inte ett dugg modigt.

– Men det är ju de facto ofta så det ser ut, Barbara.

– Skulle du kunna göra så mot din Lotta?

– Nu fiskar du igen, bromsar P-O. Han sätter fingret under näsan och fixerar mig med blicken. Aha! Han har rakat bort mustaschen! Den grå. Och han bär inga glasögon längre.

– Jag kan väl lika gärna bolla tillbaka frågan till dig, fortsätter P-O. Skulle du kunna göra så mot Björn?

– Aldrig i livet! säger jag med avsmak.

– Man ska aldrig säga aldrig, svarar P-O strävt. Människor förändras och det borde du om nån vara väl införstådd med.

Den gamle stöten försvarar sig! tänker jag upprört. Han försöker antagligen hitta en bakdörr till sitt eget äktenskap med den snygga ursäktens förgyllda handtag. Det är därför han flinar upp sig så inför Farona. Inte ens han kan hålla sig i skinnet, han som varit min coach och mitt alibi för den goda manligheten under så många år. En otadlig obelisk, ståndaktig och solid. Trofast och ansvarsfull. Och nu: en patetisk bekräftelsesökande femtiofyraåring som försöker balansera på fåfångans yttersta egg i lågt skurna jeans, Nike-t-shirt och sandaler. Kortsnaggat hår som gör allt för att

dölja flintens överlägsna dominans. Hållning som gör allt för att reducera bukens överlägsna dominans.

Han har rest sig upp för att påannonsera att vårt möte är över.

– Det kan vara en god idé att vakta extra noga på dina motöverföringar framöver. Så kan vi försöka reda ut dem tillsammans här på våra fredagsmöten.

P-Os röst ligger hårt surrad runt en kärna av tålmod. Som om jag vore problemet! Har han alltid varit så här patroniserande? Jag känner inte igen honom längre. Känner knappt igen mig själv heller. Vi har alltid gått skrattande ut från våra fredagsmöten, vi har delat den psykoanalytiska humorn, skojat om hur det omedvetna jämt spelar oss en massa spratt, om mänsklighetens krokiga virke av vilket inget rakt kan åstadkommas. Vi har tillochmed skämtat om vår manipulativa roll och P-O har med glimten i ögat bett mig rycka patienterna i det oidipala strypkopplet så fort de blir misstänksamma, eller också har han föreslagit den kleinianska snubbeltråden när patienterna är högfärdiga. Svartsjuka och avund är det bästa krutet för en dynamisk terapi, det har P-O och jag varit rörande överens om. Men nu känns det alldeles kortslutet mellan oss.

Det kan förstås vara värmen. Luftkonditionering har ju inte känts aktuell på de här breddgraderna där inomhusvärme är av största trivselvikt. Så vi är ogarderade inför hettan som tränger sig innanför husväggarna och får låren att klibba och hjärnan att sjuda.

Är det då denna yttre klimatförändring som orsakar ett sånt inre tryck hos mig? Är det rekordvärmen som förvränger mina sinnen? Eller är det den onormala hettan som

får Björn – *min Björn* – att stå och hänga vid Faronas bås, kuttrande och smilande (kelsjukt!) medan han vickar fjantigt med tåspetsen mot golvet? Han också!

Han ser inte ens att jag kommer, så absorberad tycks han vara av den svarta strömlinjeformade uppenbarelsen invirad i solgula tygslamsor. Inte förrän jag ställt mig intill honom reagerar han på min närvaro. Faronan visar sin vita tandrad åt nåt Björn just sagt som tydligen väcker munterhet. Kan Björns yttranden få folk att skratta nu helt plötsligt?

– Men hej, Bubblan! ler han. Vi pratar om hur otroligt bra Jim Carrey är. Eller hur?

– Jo, han är väldigt rolig, svarar jag stelt.

Björn kan tala om film i evighet. Komedier är hans näst största intresse vid sidan av hans forskning. Sen jag träffade honom har jag knappt sett en enda ”seriös” film. Björn föredrar lättsam och glättig underhållning. Fast han ägnar sig inte åt analys av filmernas budskap, ingen granskning av dramaturgiska grepp eller poängen bakom en viss regi. Nej, Björn rabblar namn. Namn och titlar som han stoppar in i kategorier. Exempelvis vilka skådespelare som ofta förekommer tillsammans. Vilka filmer den och den medverkat i. Vilka rollkaraktärer som varit roligast. Att rangordna är Björn extra förtjust i. De tre bästa av allting. Scener, skådespelare, miljöer, filmer, regissörer, komedityper, soundtrack, repliker – allt som går att lista kan hålla ett samtal gående i timmar. Då spinner Björn. Då tycker han att vi har det som trevligast. Då vill han ofta ha sex efteråt.

Men nu lägger han i alla fall armen om mig.

– Ska vi gå ut på lunch? frågar han. Jag tänker jobba hemma i eftermiddag.

McDonalds till lunch och jazz till middag, tänker jag.

Och en Hollywoodkomedi till efterrätt. Amerika över alles. Men jag ler. Jag kan aldrig låta bli att le mot Björns gnistrande ögon. Inte Farena heller tydligen. Hennes ögon gnistrar också. Den blicken får aldrig jag av en kvinna. Är det så en man blir förförd? Av magiska blickar sprakande av löftet att åter få krypa in i moderlivet med snoppen före? Var det en sån blick jag gav Zeppo utan att veta om det?

P-O gör ett tecken från sin dörr mot Farena. Gårdvaren vill kalla in den brunstiga tiken och hon reser sig lydigt. Rumpen sitter långt uppe på ryggen och benen tycks aldrig ta slut. Farena har alldeles rakt hår som hålls borta från ansiktet av ett knallgult brett hårband. Björn tittar efter henne där hon glider fram som en smidig puma. Jag har bestämt fått för mig att Björn inte finner svarta kvinnor attraktiva. Han avskyr exempelvis komedier med Whoopi Goldberg. Men när vi satt oss uppe på bänken med utsikt över fjärden – P-Os utsikt – och vecklar ut våra McDonaldspåsar, då tappar jag både påsen, aptiten och ansiktet.

– Hon är trevlig, Farena. Vi har precis samma filmsmak. Jag skulle gärna vilja lära känna henne. Säger Björn, min Björn. Om fresterskan på mitt jobb. Gå en promenad kanske, fortsätter Björn oförväget sen han plockat upp påsen jag tappat. Eller ta en fika.

– Det ger du fan i! utstöter jag gällt. Över min döda kropp! ångar jag vidare. Är du galen! slipper det ur mig. Hon har ju gifta män som hobby, fattar du inte vad hon är ute efter?

– Men herregud Bubblan, lugna ner dig! Björn matar in en halv Big Mac mellan sina stora läppar och jag börjar lipa. Lipa så jag skakar fastän jag vet att minsta gråtattack får mitt ansikte att jäsa till en rödsvullen skinka med ögon som

otrevliga kroppsöppningar. Jag har två patienter i eftermiddag och de kommer att få sitta mitt emot en terapeut som liknar en halloweenpumpa. Ändå forsar tårarna. Björn sväljer ner maten med en stor klunk cola och lägger sin stora näve på mitt lår. Jag visste inte att du skulle reagera så här, säger han. Så viktig är inte Farona. Jag tänkte bara att vi kanske kunde bli vänner. Hon säger att hon skulle vilja ha en manlig vän.

– Jotack! snörvlar jag. Men hon kan väl hålla tillgodo med P-O. Honom har hon ju redan lindat runt sitt ringlösa finger.

– P-O är hennes chef, säger Björn och mumsar i sig resten av hamburgaren.

– Ja, och du är min man! Det passar sig inte att du springer på stan och valsar med min sekreterare. Det passar sig inte! upprepar jag.

– Okej okej.

– Värst vad ni har bekantat er med varann förresten, gläfsjer jag till och torkar tårarna på en sträv McDonaldsservett. Du vet mer om den där lilla afroditen än vad jag gör.

– Vi växlar några ord då och då när jag väntar på att du ska bli ledig, säger Björn defensivt. Ser han inte skuldmedveten ut också? Han ringer mig oftare nu än förr. Hämtar mig på lunchen var och varannan dag... Himmel, vad jag mår illa! De friterade kycklingbitarna jag just plockat upp luktar fotsvett, låren klistrar ihop sig i solgasset och nerifrån fjärden hörs en vrålände vattenmoped som retar mina magnerver så det känns som om den åker runt bland inälvorna. Jag särar på låren och böjer mig fram, låter huvudet hänga. Ska man kräkas nu? Det var evigheter sen jag kastade upp, jag har glömt hur det går till. Precis som jag har glömt illa-

måendets sanna natur – ett snurrande helvete. Det är nästan så att jag skulle föredra ett bröllop mellan Björn och Farena framför detta... Splatt! Så ligger spyan där mellan mina fötter. Brun. Björn har rest sig för att slippa stänket från nästa laddning. Jaha, där kom kesomackan med tomat från i morse. Då blev jag av med både brownien från förmiddagskaffet och frukosten, konstaterar jag med bulimikerns klarsyn. Och nu har illamåendet gått över. Det måste vara hettan. Bakterierna löper amok.

– Säg inte att du är så svartsjuk att du kräks! utbrister Björn och ser riktigt skärrad ut. Hans mamma kräktes visst väldigt mycket innan hon försvann. Och det var nog av svartsjuka.

– Nej, det är inte därför jag spydde, lugnar jag honom.

– Vad är det då? frågar han. Du fattar väl att jag inte har tänkt på Farena på det sättet. Vill du ha en servett... oj, det har visst kommit kräk på påsen... men... äsch, jag glömde min portfölj på ditt jobb... Han gräver i fickorna och är som vanligt fullständigt tafatt när det gäller fysisk omsorg, han skulle inte ens kunna sköta en tygväxt. Jag har redan lyckats rota fram en våtservett från vår senaste flygning ur handväskan och torkar mig runt munnen.

Björn följer mig tillbaks till jobbet och hämtar sin portfölj – värst vad han glömmer den ofta, förresten. Så dröjer han en stund.

– Ska du inte gå? frågar jag misstänksamt. Farena är ute på lunch, lägger jag syrligt till.

– Är det okej med dig nu då?

– Ja, det är det väl, svarar jag undanglidande och sneglar nervöst mot utgången. Jag vill inte att Björn möter Farena innan han går. Då ses vi hemma, skyndar jag på och Björn

vankar ut genom dörren. Innan den stängs vänder han sig om och ger mig en slängkyss. Jag vinkar. Och ler.

Kort därpå svävar Farona in i sina gula tygslamsor. Men hon ler inte. Hon ser mig inte ens. Ögonen är blanka. I handen har hon en pappersnäsdduk som hon snyter sig med. Hon har gråtit! Björn kanske har sagt åt henne att de inte kan vara vänner. Undrar om han i så fall sagt varför. Att det beror på mig. Att jag är en svartsjuk och ogenerös ragata som håller honom instängd i en unken tvåsamhet. Vad hopplöst allting känns!

Min plädering inför P-O – att vi återanpassar patienter som reagerat sunt på ett sjukt samhälle till samma sjuka samhälle – den tesen förlorar helt sin förankring i praktiken när jag sitter där med mina psykfall.

Först hade jag en grinig småbarnsmamma som är gift med en arbetsnarkoman och följaktligen knappt ser röken av barnens far. Hon kom på remiss från en vanlig läkare eftersom hon utvecklat ulcerös kolit, en psykosomatisk sjukdom som nu blivit kronisk. Kvinnan såg ut som en fågelskrämma. Mager och benig med insjunkna kinder och ögonhålor. Hon oroade sig enbart för barnen, vad som skulle hända med dem om hon trillade av pinn. Jag kom på mig själv med att tänka ”Det kan vara värre att ha ett nervvrak till mamma än en död mamma, så skärp dig!”. I anteckningarna skrev jag Suicid med ett frågetecken.

Sen var det dags för skandalregissörens fredagsblaj. Han hade redan hunnit bli på sniskan av nån sinnesförändrande substans. Inte sprit, det luktar ju. Förmodligen nåt vitt pulver. Med storvulna gester redogjorde han i sönderhackad kronologisk ordning för ett snurrigt händelseförlopp som

slutat med att han inte längre fick träffa sina två små pojkar. Skälet var att han glömt dem på 7-Eleven vid den mest trafikerade av stadens alla gator. Under rusningstimmen dessutom. Jag kunde inte hålla tillbaks ett kort fniss.

– Men det *är* ju humor det här! blev hans upprymda respons. Herregud, här går man på stan med sina söner och så ringer nån medioker teaterchef och gormar om att man skulle vara på tre ställen samtidigt. Sen får man hela tabloidpressen i luren. Vad gör man? Man grabbar en droska och slänger sig i den och minns på halva vägen att kidsen är kvar i godisbutiken och man dirigerar chaffisen att köra tillbaks fort som fan och när man är framme är ungarna puts väck och telefonen ringer igen och man blir sjasad hit och dit i tillvaron som en förbannad byracka. Man är ju konstnär för tusan. Man har ju skallen fylld av sprängdeg...

Jag tackar, tänkte jag. Ett helt apotek.

– Föräldrar brukar ytterst sällan glömma kvar sina barn i en butik, sa jag torrt.

– Nämen det är ju *hysteriskt* just nu! försvarade sig demonregissören och slog ut med armarna. Den bredaxlade kroppen framåtlutad, de långa benen vitt särade, de mörka ögonen vidgade. Mina små prinsar är alltid viktigast och jag begriper inte varför folk inte respekterar att jag måste få umgås med dem då och då. Och få vara ifred när jag gör det.

– Vad jag menar är att din försummelse kanske är en omedveten protest, försökte jag halvhjärtat.

– Protest ja! yvade sig denne vandrande rubrik. Hela jag är en protest mot det här tjyvsamhället där tillochmed avföring är ädlare än all den kommersiella dynga som förorenar folkets kulturarv. Vi har blivit av med vår mentala allemansrätt och jag slåss mot utsugarna med livet som

insats. Därför bränner jag mitt ljus i bägge ändarna . . .

– Jag tänkte snarare på din eventuella protest mot relationer som kräver ett engagemang du kanske inte är förmögen att ge. Du verkar inte mogen för ett fadersansvar fullt ut. Kanske ville du aldrig ha barn egentligen?

Regissören blev tyst och lutade sig tillbaks. Rufsade i sitt hår, gned sin skäggstubb. Jag trodde inte ett dugg själv på den tolkningen, den här mannen är en råbarkad knöl i alla avseenden och om man super och knarkar är det omöjligt att ens försöka ta ansvar. Men han såg ut som om jag just vigt honom till evigt liv.

– Det där var tamigtusan det klokaste nån har sagt till mig! basunerade han. Du är ett superproffs, du ser min insida, Barbro. Och du har modet att berätta vad du ser.

– Barbara.

– Va?

– Jag heter Barbara.

– Just det. Barbara. Jag var inte mogen att bli far, så enkelt är det. Jag passar inte in i pappamallen. Jag ska förresten se till att du får fribiljetter till Kung Lear, sa han med jul-tomtemin. Min tolkning kommer säkert att intressera dig.

Precis så som regissören sa har Björn sagt, tänker jag när jag cyklar hem. ”Jag är inte mogen att bli far. Jag passar nog inte som pappa.” Som om man kommer undan med ett så bekvämt påstående. Bara för att Björns pappa var ansvarslös och lämnade honom till olika släktingar som i sin tur lämpade honom vidare som en stafettpinne. Bara för att hans mamma flydde fältet när han var i koltåldern. Man kan inte skylla allt på sin barndom! ringer det i mig och jag väjer för en vimsig tant som kliver rätt ut i cykelbanan. Jag får lust att

skrika åt henne. Det är fredag och löneutbetalning och folk betar sig som kulor på starkt lutande underlag. Det lutar mot bankomaterna dit kulorna rullar blint från alla håll. Jag plingar ilsket med ringsignalen men konsumtionslusten är tydligen större än självbevarelsedriften; folk strömmar mot de hägrande penninguttagen som svältande mot en nödprovianteringsbas.

Här finns ingen hungersnöd, här finns istället konsumtionsnöd. En annan och uppenbarligen lika stark hunger. Nu ska halva lönen smällas på lågprisklädkedjornas och teknikbutikernas Asientillverkade utbud och köpfeberns kränka eftertankar ska sväljas ner med blöta krogbesök. Vi vantrivs i kulturen, det hade gamle Sigmund alldeles förbannat rätt i. Människans fångenskap i kroppar fulla av naturliga behov är illa nog, hennes fångenskap i den mentala besatthetens falska behov gör henne till ett rasande virus. Det är kulturens alla blinkande lockelser – människans egenhändigt tillverkade guldkalv – som får oss att vilja krypa ur våra skinn. Så tänker jag i samma sekund som jag cyklar på en kepsförsedd barbröstad drulle som tydligen inte förstått att metall är hårdare än mänsklig vävnad. Lyckligtvis tar mina bromsar bra och det plötsligt uppdykande väghindret är stabbigt och korpulent byggt. Han promenerade ut framför min cykel som om jag inte fanns och nu är han arg för att jag inte plingade.

– Var glad att jag bromsade istället! gafflar jag. Och lär dig att se dig för innan du går ut i cykelfilen.

– Skit ner dig, jävla surfitta! Vem fan vill se dig! skräller den påkörde busen innan han fortsätter mot närmaste bankomatkö. Jag vet inte vad som bubblar och brusar i mig längre, för än en gång rinner sinnet den här dan och jag

leder cykeln mot den oförsämde trafikfaran och skäller ut honom inför ett tjog gapande ögonpar i den långa kön.

– Har du ingen uppfostran alls, din lille vasker! Tror du man kan kläcka ur sig vad som helst till folk man inte ens känner? Du borde skämmas...

– Knip käft, kärring! morrar odågan och folk i kön börjar röra sig otåligt. Har du inte fått kuk tillräckligt eller vad fan är det med dig?

Jag tittar in i hans ögon. Kalla och livlösa. Psykopatblicken. Jag ser all ödeläggelse han kommer att hinna med under sitt eländiga liv varpå en framvällande lust att förgöra honom tar befälet.

– Hade du ingen mamma? väser jag. Eller lyckades du ta kål på henne med ditt vidriga uppförande så att du fick ligga ensam och ruttna i dina sura blöjor? Eller hade din mamma kanske världens äldsta yrke och du var bara ett olycksfall i arbetet? En olycka är du i vilket fall.

Orden sipprar ur mig som från en giftig gasläcka. Över psykopatblicken sänker sig en mörk skymning när det äntligen gått upp för den ohyfsade mannen att jag förolämpar honom på hans egen nivå. Det riktigt rasslar från hans inre kalkyleringar över chansen att komma undan med provocerat våld på öppen gata inför dussintals vittnen som förmodligen ogillar oss bägge lika mycket eftersom vi svenskar avskyr aggressioner oavsett orsak. För att inte riskera att hamna i vägen för den med hans mått lyckade kalkylen, nämligen att utan straffpåföljd åsamka mig blåtira, brutet näsben och spräckt mjälte, retirerar jag hastigt mot cykelbanan. Innan den undersätsige drummeln slutfört sin tankeoperation har dock en blond kvinna med rosa plutmun och hårt markerade ögon slutit upp vid hans sida.

Hon har leopardmönstrad, uringad och kort klänning med klackar som borde ge ortopederna mardrömmar. Men nu ser jag vem hon är. Det är ju min patient! Den ”sextrakasserade” histrionen. Som uppger sig vara feminist. Med tanke på hennes destruktiva val av sällskap får jag nog ställa en allvarligare diagnos på henne.

Men för att undslippa att bli igenkänd av en patient i denna högst penibla situation som definitivt inte kan gagna min yrkesheder trampar jag snabbt iväg och plingar ihållande på flockarna som yrar över cykelbanan. De fräser argt åt mig medan de steppar åt sidan. Cyklister är visst inte populära en lönefredag i innerstan.

Och jag kan inte själv beskyllas för att göra mig populär heller, med dessa plötsligen uppbyggande attacker mot mina medmänniskor.

Hjärtat bultar hårt när jag stannar vid Konsum för att inhandla helgens traditionella läckerheter. Varför kan förresten inte Björn handla mat nån gång? Jag är trött och irriterad, ibland känns det som om jag är hans ställföreträdande morsa bara för att hans egen mamma svek. Men att växa upp med en mor är inte allena saliggörande, tänker jag beskt. Min egen mamma var lika sträng som mönstret på mattorna hon designade åt den övre medelklassens snobbigt spartanska hem. Och själv har jag inte ens fått ödsla kärlek på en enda futtig liten unge. Sen jag påbörjade min yrkesbana har alla mina kvinnliga arbetskamrater blivit mammor flera gånger om.

Jag stannar med varuvagnen vid bananklasarna och får syn på mig själv i spegeln som ska få frukt- och grönsaksdisken att se dubbelt så generös ut.

Jag ser inte så tokig ut ändå; min dubbelgångare Allison

Janney tog sig hela vägen till Hollywood, så varför skulle inte jag kunna ta för mig mer av livet? Möjligen förstår jag nu varför Björn de få gånger jag blivit riktigt rosenrasande säger att jag är söt när jag är arg. Söt vet jag inte. Men mina utstående ögon lyser. Det är ögon som vill nåt. Borta är Barbaras sävliga godmodiga klosterträdgårdsmin. Jag ser att tistlar slagit upp i örtsängen. Än är jag tydligen inte för gammal för att ta mig ton.

Sen faller högmodet. Vadå? Vad är det som är så positivt med att vara arg? Jag har kommit på kollisionskurs med min tillvaro. Är det nåt att hurra för?

Efter nästan två decenniers träning i att så gott som dagligen skjuta en kundvagn genom rader av hushållsartiklar brukar min runda vara väldigt fort överstökad. Men nu dröjer jag kvar vid hyllorna, faller nästan i trans när jag funderar över kvällens plockmat. Björn kräver ju i princip samma fredagsmat som för sjutton år sen. Milda feta ostar som brie och mozzarella. Grillade kycklinglår med chilisås och gratinerade majschips. Inget av det tilltalar mig nu. Inte sen Chicken McNuggets-uppkastningen på parkbänken. Jag vill äta gravad lax med dillkeso och mandelpotatis. Parmaskinka och melon. Gorgonzola och druvor. Lugnt plockar jag ner varorna. Björn får hålla tillgodo med min smak ikväll.

Tvålen är slut. Björn godkänner bara tvål från en specialbutik där man köper hudprodukter i lösvikt. Det får vara. Jag köper Konsums eget märke. Mensskydden stirrar på mig med alla sina färger, modeller och storlekar. Tanken vajar. Ska jag köpa tamponger? Jag har inga hemma. Mensen är nu minst en vecka försenad, kanske två. Ska jag aldrig

mer få mens? Är det det här som är övergångsåldern? En svettvåg rullar genom hela kroppen. Men det är väldigt hett. Björn har alltid älskat min torra kroppsvärme. Att jag är en ugn om nätterna när han fryser och kallsvettas. Tänk om jag nu börjar ligga och drypa i klimakterieångor. Jag blir deprimerad av mina tankar. Ska jag våga köpa ett paket o.b. och sen se hur det hånar mig från sin rosa förpackning. Se den svunna kvinnligheten i en liten ask. Men det tynger lätt neråt buken. Det borde vara premenstruell spänning. Jag rafsar åt mig ett tampongpaket. Än är det banne mig inte dags att ta ner skylten.

Glädjande nog är det Stan Getz som låter ur högtalarna när jag släpper ner Konsumkassarna i hallen. Stan Getz är ett gott tecken. Och mycket riktigt. Björn kommer nästan i galopp från sitt arbetsrum. Han räcker mig ett platt paket och pussar mig på munnen. Oj, jag får en tungkyss också. Visserligen kort, men ändå. (Björn är inte förtjust i att kyssas.)

– Nu får du blunda, säger han ivrigt och leder mig in i arbetsrummet. Ta-daa! Titta nu!

Först ser jag inte vad han vill att jag ska se.

– Ovanför skrivbordet!

Stolt demonstrerar han en hyllanordning med gångjärn som han äntligen fått fason på efter en veckas uppvisning i sin frustrations hela repertoar.

– Nu behöver jag inte resa mig och riva ner en massa grejer varje gång jag vill åt nån av pärmarna jag jobbar med, pläderar han. Det blir så otroligt mycket bekvämare att ha den här rörliga hyllan. Jag bara drar i det här snöret. Äntligen kan jag jobba effektivt.

Jag ler. Björn tror att hans ineffektivitet alltid har en

teknisk lösning. Det är därför han mest ägnar sig åt nya katalogiseringstekniker och hyllsystem. Öppna paketet nu! uppmanar han.

Det är en dvd-film. En amerikansk romcom. Konstigt nog blir jag glad. Björns outtröttliga passion för filmkomedier tycks numera vara en av tillvarons få konstanter. Våra gemensamma filmkvällar i soffan den enda kvarvarande ritualen från det förgångna.

Och Björn låter sig väl smaka av den annorlunda menyn jag dukar upp. Min stora svarta Björn. Min bästa vän. Inte för att jag har så många vänner, inte han heller. Men vi är ju så goda vänner som man nånsin kan bli. Vi skrattar på samma ställen när vi ser filmen. Vi håller varann i hand. Jag masserar hans rygg, lår och nacke. Kysser hans välformade lilla stjärt. Under tiden talar vi om Robert de Niros mer eller mindre lyckade komediroller. Att han var helgjutten i "Meet the parents" men misslyckad i "Analyze this". Att Joe Pesci passade perfekt i "My cousin Vinnie". Om vilka skådespelare som gått från komedier till seriös film, om den tramsiga humorn i åttiotalskomedierna, om Schwarzeneggers humoristiska ådra, om man numera kan räkna in Dirty Harry-filmerna i komedifacket och sen är vi i säng med eldiga kyssar – när vi älskar är Björn nämligen väldigt sugen på att kyssas.

– Min fina Bubbla, säger han ömt.

Men jag känner mig inte ömsint. Jag är kåt. Vrålåt. Och jag har ingen aning om varifrån det kommer, men jag viskar det i Björns öra. Jag bjuder in honom i fantasin där Björn raggat upp en ung blond och vulgär kvinna med stora bröst och fast stjärt och jag, min snuskhummer, styr hela spelet. Jag säger åt den blonda kvinnan att stå på alla fyra, låter två

fingrar löpa längs hennes blöta skåra och ber Björn suga på hennes bröstvårtor tills hon är vidöppen och jag kommerderar Björn att dundra in i henne med sin tjocka påle... Jag vet inte hur orden formas ens en gång, det är ord jag aldrig använder, men när jag i en sorts töcken rabblat min perver-sa fantasi är Björn så hård att han har värk och längst ut på ollonet blänker en genomskinlig seg droppe. Då är han upp-laddad. Och det är jag också. Mitt skrev buktar. Hans ögon buktar. Och jag knuffar ner honom på rygg, trär upp mig långsamt, tänker på hur Björn åtrår en annan kvinnas kropp och vet inte varför jag blir så glödhhet av en så otrevlig tanke, men det spelar ingen roll, för det är jag som styr och Björn ler mot mig medan han fyller min villiga kroppsöppning med sin hårda kroppsdel.

– Stygga kvinna, mumlar han. Stygga snuskiga kvinna...

För mig är den sexuella upphetsningen viktigare än själva samlaget, är jag bara tillräckligt het på gröten är jag redan tillfredsställd. Då kan akten få gå som den vill. Jag får orgasm med en gång och Björn sätter sig upp, övermannar mig, skjuter mina ben åt sidan och juckar hetsigt, går sen ner i tempo, drar upp mina ben på sina axlar, lägger sina stora händer på mina höfter och fortsätter. Han är så snygg! Hans penis är så varm! Det böljar av lust genom mig, jag vill stan-na filmen och bara lapa i mig av all denna sinnliga ögonfröjd. Hans jämnbruna ögon, de fylliga halvsärade läpparna, bröst-muskelnerna, den fasta magen, det svartkrulliga könshåret, strängen upp mot naveln och allt detta är mitt. Mitt!

– Mitt! skriker jag.

– Ja! Ditt! svarar Björn. Bara ditt!

Han vänder mig och tar mig bakifrån, det känns ännu hetare nu, han saktar ner och flämtar att han kan komma

när som helst. Det kittlar och kilar i mig och jag ser honom i spegeln framför sängen. Jag vill bara ha. Ha honom, dricka honom, jag vill att hela han tränger sig in i mig, begravs i min kropp. Och då händer det. Han vill dra ut den. Instinktivt tar jag tag om hans bägge skinkor och håller fast dem mot min blygd.

– Stanna kvar! ropar jag.

Och jag känner hur det pumpar. Rätt in i mig mjölkar han sin sats. Med ett stön sjunker Björn ihop, ger mig en slafsig kyss och skrattar till.

– Min stygga Bubbla, ler han. Tänk om det blir barn nu. Vi slarvade förra gången också har jag för mig. (Det gjorde vi. Björn hade druckit mycket rödvin den kvällen.)

– Tyvärr tror jag att sista förbrukningsdan är överskriden för mig, svarar jag. Så nu kan vi tuta och köra.

Och så börjar jag plötsligt gråta. Jag bölar visst jämt nu-förtiden!

– Nämen, vad är det nu då, Bubblan! Hade du inte skönt?

– Jo, älskling! Märkte du inte det? Jag torkar tårarna på täcket.

– Jo, men... du är ju ledsen.

– Jag tror inte att jag är fruktsam längre, snörvlar jag.

– Bubbelgumman, viskar Björn. Vi har ju varann.

– Har vi verkligen det då? Tänk om du plötsligt vill ha barn och börjar bli attraherad av unga fertila kvinnor... Nu tänker jag på Farona och då kommer en ny snyftattack. Som Farona, säger jag.

– Men jag är inte ett dugg attraherad av Farona. Björns ögon blir tunga som droppar. Det är så han ser ut när han är kärleksfullt bekymrad, minen jag älskar mest.

– Men du tycker hon är läcker, propsar jag. Hon liknar David Bowies kvinna. Och han föll på stubinen. . .

– Hon är inte min typ alls, understryker Björn. Jag tänkte bara att hon kunde bli en vän. Jag har faktiskt inga att umgås med sen Bob flyttade tillbaks till Staterna. Du har ju fått dina bastuväninnor som du frotterar dig med på morgonkvisten.

– De är inga vänner, muttrar jag. I så fall kan man kalla vem som helst för vän så fort man råkar handla i samma butik eller åker samma buss.

– Du behöver inte gå i försvar nu, Bubblis. Du brukar ju berätta om de där tanterna du träffar i badhuset. Det låter som om ni har en ganska trivsamt stund tillsammans. Jag tror att vårt äktenskap skulle må bra av att jag också får lite ny input. Så har vi mer att prata om än bara jobb.

Jag blir arg när Björn låter så här klok och förnuftig. Han *är* ju inte förnuftig. Men det han säger vid tillfällen som detta är oklanderligt, vilket gör att jag måste hålla med. Jag får lust att fråga honom vad han ska prata med Farena om när han bara kan prata jobb eller rabbla filmnamn med mig, men jag avstår. Jag tänker inte vara oförnuftig, inte nu. Och han har tydligen bestämt sig för att fortsätta servera klokhet, för han griper tag i mina händer.

– Vi behöver vidga våra cirklar, säger han. Ingen av oss känner ju för att gå på en trist middag hos dina föräldrar på söndag. Din släkt är det enda umgänge vi har, och det är bara av ren pliktkänsla vi uppehåller det, eller hur?

Jag böjer mig framåt och lägger ansiktet mot Björns skrev. Han smeker min nacke. Jag sniffar i mig dofterna av vår herdestund som fortfarande pyr varmt över hans mjuka könsdelar.

– Mötte du Farona idag när du gick från mitt jobb? frågar jag grötigt.

– Nej, svarar Björn förvånat. Men Barbara, säger han sen och lyfter upp mitt huvud. Du har blivit fixerad vid Farona. Lyssna nu. Det pågår ingenting mellan oss och det kommer aldrig att bli nåt heller. Inte på det sättet som du är rädd för. Jag är inte den otrogne typen och det borde du väl veta vid det här laget.

Björn, min Björn, tänker jag med skavande hjärta. Människor får fnatt. Går överstyr. Och det borde väl *du* veta.

JAG SER HONOM framför mig. Närsomhelst kan jag projicera den unge Björn på minnenas duk. Första gången vi sågs. Spensligare kropp, skyggare blick, naknare ansikte. Men precis densamme ändå.

Han såg inte bortkommen ut; Björn ser aldrig bortkommen ut. Snygga personer gör sällan det. Däremot såg han sökande ut. Det var en stor internationell kongress och kvällens byfféarrangemang gav generöst utrymme för mingel, ett socialt område jag aldrig lärt mig behärska särskilt väl. Så jag satt i utkanten av den stora salongen med min färdigättna tallrik och ett glas vitt tillsammans med P-O och en kvinnlig kleiniansk föreläsare från England. Åttio-talets cocooningtrend hade gett familjefrågor nyupprättad status och seminariets tema var "Familjen i postmodernismens smältdegel". Jag hade med stapplande engelska och klibbig gom hållit ett kort anförande i en av de mindre konferenssalarna om mitt kliniska forskningsarbete "Splitting som kitt i en splittrad familj". Auditoriet hade skrattat åt ett par av mina kvickheter, men jag upplevde inte att jag hade åstadkommit några djupare avtryck hos församlingen. Dessutom kunde jag inte se deras ansiktsminer eftersom strålkastarna var felriktade så att jag blev bländad. P-O hade gett mig beröm efteråt. Jag var ju hans nya proselyt och därför ett slags utskott från honom själv. Var jag duktig gjorde det honom duktig. Men jag var ganska glad åt att det rätt och slätt var över. Och nu är det längesen jag stod inför en lyssnarskara och förevisade mina samlade rön från människans

vindlande psykologiska och ologiska irrgångar. Det kan cirkusdjuren göra. Estradörer som P-O. Eller Kristins medialt fingerfärdige man Leo medan han levde. Jag jobbar hellre på golvet. Och nån bok blev det aldrig av min forskning trots att P-O låg på mig länge om det. Men jag hade fått annat att tänka på. Jag hade fått Björn. Mitt livs kärlek. Så där värst mycket att jämföra med hade jag förstås inte; jag var nog inte riktigt ”väckt”, fastän jag hunnit bli tjugoåtta. Skulle jag skriva ett CV över mitt kärleksliv skulle där stått:

- Avståndsförelskelse under hela grundskoletiden i den hårfagre och två år äldre Jerry (tillsammans med majoriteten av de kvinnliga skolkamraterna i min ålder).
- Tungkyss i nian (mest i träningsssyfte) på en klasshippa hos Dagge, en veterinärsson som hade tillgång till sjukhussprit. Han instruerade mig i konsten att hålla undan tänderna från hans tunga.
- Oralsex i första ring med en halvfull Jerry (som då gick på verkstadsskola och hade dalat i kurs hos det motsatta könet, så även hos mig efter denna händelse). Han instruerade mig i konsten att hålla undan tänderna från hans ollon.
- Idog uppvaktning i andra ring från en kille i parallellklassen som skrev poesi, läste Sartre och nådde mig upp till armhålan. Hans känslor var inte besvarade men han fick kladda på mina bröst när vi gick på bio. Vi hade ”sällskap” till läsårets slut (mitt sinne för medlidande var redan välutvecklat).
- Samlag utan kondom i tredje ring med en inbrottstjuv på permission som gav mig klamydia (mitt sinne för medlidande var nu fulländat till gränsen för självutplåning). Trots det brevväxlade jag med honom när han skakade galler.

- Dejting- och pettingbaserad relation med bilburen slyngel när jag var utbytesstudent i Akron, Ohio. (Vi slutade dejta när amerikanska frukostar, mellanmålshamburgare och skolans chipsautomater hjälpt mig bygga upp den för svenska utbytesstudenter obligatoriska amerikanska fettcellsbanken.)
- Icke ömsesidig förälskelse i en homosexuell tvålfager yngling som jag hängde ihop med under första året på universitetet (och som förutom att forsla bort mitt amerikanska späck med hjälp av energikrävande disconätter också fick mig att förstå onanins förmåga att skingra den obesvarade åtråns lidande).
- Blint svärmeri för den marxistiske sociologiläraren som var lyckligt gift (och som gav mig ytterligare smakprov på den obesvarade kärlekens hjälp till självhjälp; jag fick orgasm bara av att se honom).
- Två årslånga förbindelser med kurskamrater, vilka båda helt odramatiskt gled över i kamratskap. (Jag fick aldrig orgasm med nån av dem.)
- En bunt tillfälliga sängvärmare (vi bytte varken samlagsställning eller telefonnummer).
- Kent. Min sambo i nästan tre år. Det var så kärlek såg ut, trodde jag: Två nyutexaminerade akademiker. Han läkare, jag psykolog, var och en ett lämpligt parti för den andre, åtminstone att döma av det helhjärtade bifallet från våra respektive familjer vid förlovningen. Vi blev paret som jobbade flitigt, åt middag före tv-s nyhetssändning, åkte till Ikea, anordnade bjudningar, gick på vernissage, teater och popkonserter, ja tillochmed på poesiافتnar och föreläsningar. Tillsammans grundade vi en skarvfri startplatta åt varandras uppseglande karriärer.

Men dubbelsängen var en ödslig och obrukad åker där vi låg i varsitt dike med varsin bok, sa godnatt och drömde våra egna drömmar, långt långt borta från den tvåsamhet som omgivningen ansåg så idealisk (jag hade efter cirka femtio osmidiga sexuella halvmesyurer upplyst Kent om att vi för min del gott kunde lägga ner den kroppsvätskebaserade avdelningen av vårt samliv). Och en dag tittade vi på varann, log och skakade på våra huvuden. Vi tog av våra ringar och lovade att förbli vänner. Vi hade ju faktiskt inte ens grälat.

Min föga imponerande meritlista i kärleksbranschen visade sig dock vara en tillgång när det gällde Björn. Och jag kan väl medge att den måste se betryggande ut för en trygghetsnarkoman. Jag ställde ju inga särskilda krav och var inte melodramatiskt lagd. Med en dos sexuell passion i mixen av allmänbildning, förstånd, kamratlighet, plikt känsla och följsamhet skulle jag vara ett högst lätthanterligt kärleksobjekt. Och den sexuella passionen trädde i kraft så fort jag såg Björn stå där på det internationella kongresspartyt med sin ölfaska tio meter bort. Mörk och svår men med ett vagt leende. Det här var ju på åttioalet då elegansen fått ett uppsving och Armanikklädda finansvalpar skuttade kors och tvärs över tidningssidorna. Björn såg ut som en sån; välfri-serad och blankgrå. Fast utan den yuppifierades arrogans. Han tittade på mig med öppen nyfikenhet och jag kunde inte låta bli att först se mig över axeln så jag skulle slippa begå det genanta misstaget att le mot nån som i själva verket log mot nån annan. Han tycktes uppfatta det och breddade sitt leende varpå han höjde sin flaska mot mig. Jag höjde glaset och nickade och både P-O och den brittiska

Kleinanhängaren utstötte pillemariska läten. (Jag har i och för sig aldrig begripit varför kontaktförsök mellan könen väcker sån fnissig munterhet långt efter att man passerat de lägre tonåren.) ”Det var en väldigt rak invit”, skrockade P-O. ”Kan du motstå frestelsen, Barbara?”

”Det bästa sättet att övervinna en frestelse är väl att falla för den”, svarade jag medan jag försökte avgöra hur pass mycket längre än jag Björn var. Min längd kan ju ha en viss avskräckande effekt på män.

”That man is a piece of work!” konstaterade engelskan och höjde även sitt glas med en vänlig nick. ”Pity I am too old for funny games.”

Då kom Björn emot oss och P-O släpade artigt fram en stol.

Men så fort de informativa artighetsfraserna utbytts (Björn var svenskättad amerikan och hade just inlett sin forskning i otrohetens implikationer på familjestabilitet vid Princeton), då frågade Björn mig om jag hade lust att ta en nypa frisk luft på terassen. Visserligen by the book såattsäga och egentligen inte märkvärdigt alls, men det var här det hela började. Björn lossade mig från bryggan och vi gav oss ut på vår egen seglats. Han var alltigenom tvåsam, en renodlad enmanshund (fast i fråga om övriga drag mer som en katt). Jag vill minnas att jag var relativt sällskaplig som ung, åtminstone deltog jag. Men sen jag blev med Björn visnade mitt privata sällskapsliv. Björn betraktade det som en förolämpning att bli hembjuden till folk under veckosluten (”bara en massa fuss”) och när vi aldrig bjöd tillbaks för att slippa få fler helger förstörda upphörde umgänget. Och jag kunde inte bry mig mindre. Jag hade mitt jobb och jag hade min Björn. Det andra var överkurs.

Vi stod alltså på terassen, då för sjutton år sen, och andades in den tidiga höstens aftonsvalka. Tills Björn besvärades av de övriga sällskapen som surrade och snurrade ute på altanen. Han föreslog att vi tog en promenad istället så vi kunde prata i lugn och ro. Och det gjorde vi. Vi pratade och pratade utan att pinsamma luckor uppstod. Från den stunden har pratiga promenader varit vår huvudsakliga gemensamma aktivitet förutom videokvällar. Bio, teater, konserter, utställningar och andra evenemang som tvingar Björn att ingå i stora människoklungor har fått utgå ur rekreativsortimentet.

Men vad gör det, med den utsikten? Så tänkte jag då och så tänker jag än. Vad gjorde det att Björn ryckte mig loss ur konferenskvällens vimmel och ville ha mig för sig själv? Jag kunde inte slita blicken från hans perfekta yttre där han gick vid min sida, lång och allvarsam. Och jag njöt av vårt obesvärade och lättflytande samtal som påminde om lekande delfiner.

Vi strövade längs stans många vatten tills långt efter midnatt och jag tänkte att en fördel med att vara kvinna på hundraåttiotre centimeter är att man kan vandra kilometer efter kilometer fastän man är festklädd (jag går ju aldrig i högklackat).

Det var då Björn berättade om sin bakgrund. En amerikansk pappa som var jazzmusiker och en svensk mamma som skurit av alla band med familjen när Björn var fyra år på grund av makens utomäktenskapliga affär. Björn hade inte träffat henne sen dess. Pappans älskarinna försökte så gott det gick att agera ställföreträdande mor under några år, men tröttnade till slut på att sitta hemma och häcka med en unge som inte ens var hennes egen. Björns pappa kuskade

bara runt på vägarna och spelade på små jazzklubbar. Björn bollades sedermera mellan olika släktingar medan pappan fortsatte sitt kringflackande liv tills han sadlade om till film-musik och slog sig ner i Los Angeles. Vid det laget var Björn tonåring och bodde mestadels hos sin frånskilda faster i en småstad i Arizona. Hennes ende son hade omkommit i en bilolycka. När hon fällt en ny karl och surrat fast honom i villans mest centrala del, nämligen tv-fåtöljen, då blev det för mycket manligt hormon per kvadratmeter. Björn fick därefter på nåder bo hos pappan tills denne träffade en tjugo år yngre kvinna som han genast såg till att befrukta. Då hade han också kommit på tillräckligt grön kvist för att placera Björn på ett collegeinternat.

När Björn torrt och inlevelselöst rabblat sin barndom visade han tydligt att han inte hade lust att prata mer om den, och i synnerhet inte om sin förlupna mor. Hon måste i alla fall ha tillbringat ganska mycket tid med sin son innan hon försvann, för Björns svenska sprack upp som en senkommen explosiv vårblomning. Efter ett år var svenskan vårt vardagsspråk. Det blev nämligen så att vår första promenad fick Björn att stanna för gott i Sverige. Denna romantiska kvällsvandring som tillochmed var försedd med månsken ledde dock inte till den himmelska herdestund som mitt bankande skrev var inställt på; Björn nöjde sig med att sova bredvid mig. Och jag, med min kärleksrepertoar som visat tålmodiga uthärdanden av både kamratförhållanden och obesvarad åtrå, höll till godo med promenader, videokvällar och sovsällskap. Vi sov dock inte på varsin sida om dubbel-sängens mittfält. Vi låg tätt ihop och alltid nakna. Och min lusta flämtade dovt i nedre magtrakten.

Senare förstod jag att Björn var tvungen att ansa bort allt

ogräs på min sexuella stig innan han kunde beträda den själv. Således spenderade han minst hundra timmar på pockande förhör om mina forna eskapader i last och lust, och när han nöjt sig med mina tråkiga svar som inte ens kunde redovisa en ynka trekant, då var det dags för den stora praktiska utrensningen.

Kent hade flyttat ut ur lägenheten drygt ett år innan Björn och jag blev ett par. Jag tyckte inte att han kvarlämnat några spår; han var faktiskt osedvanligt diskret medan vi bodde ihop också. Men Björn blev inte lugn förrän han skänkt ett helt lastbilsflak med små och stora ting som kunde påminna om Kent åt Stadsmissionen, däribland dubbelsängen, några cd-skivor, ett rakvatten som stått längst in i badrumsskåpet och en matta som jag i ett svagt och uppriktigt ögonblick sagt att vi kopulerat på (det var när Björn pumpade mig på om jag haft sex på ovanliga sätt eller platser och det ovanligaste jag kunde erinra mig var ett halvdant samlag med Kent på en stickig Kasthallmatta som min mamma formgivit – Kent fick skavsår på knäna och jag på ryggen).

Men så fort bortraderandet av allt som kunde påminna om Kents förekomst i mitt liv var slutförd, inklusive den sporadiska telefonkontakt vi upprätthållit sen separationen, då började Björns sexuella brasa spraka så lakanen bytte färg i rasande fart. De första tre åren hade vi sex minst en gång om dan, därpå började Björns glupskhet avta. Men inte min åtrå. Fast jag kan inte påstå att jag lidit så värst mycket av de allt längre pauserna i vårt sexliv. När vi kommer till skott, så sker det med bravur, vill jag mena. Och Björns attraktionskraft håller mig kvar i erotikens spänningsfält. Plus det där som aldrig går att formulera, det som går under den luddiga

beteckningen emotionell närhet. Ett begrepp som det nu gått inflation i och som amerikanska psykologer blivit multimiljonärer på att skriva banala handböcker om. Med tonvikt på männens generella skräck för denna i grunden så behagliga upplevelse. Närhet.

Det kan hända att närheten mellan Björn och mig skulle kännas hotfull för andra. Klaustrofobisk. Men så har jag aldrig känt.

Ändå finns ett frö av missnöje i mig nu. Ett frö som kräver växtmån. Den här dan när Björn och jag går vår söndagspromenad och bägge uttrycker en förbannelse över middagen hemma hos mina föräldrar klockan sex är jag inte helt och hållet uppfylld av honom. Jag kommer istället på mig själv med att längta till mina morgnar på Lutherska badet. Och jag snuddar vid tanken att jag älskar dessa fuktindränkta stunder i de kupiga mosaikklädda valven just på grund av frånvaron av Björn. Inte bara frånvaron av hans fysiska existens, utan frånvaron av honom i mitt medvetande. Annars sitter han alltid och lurar nånstans i mina tankar. Men inne i badets porlande vattenvärld kan jag förnimma den totala oavhängigheten, till och med av livet självt. Därinne flödar jag. Tillsammans med Björn fladdrar jag. Fladdrar runt honom. Gör vad han vill, när han vill och hur han vill.

Ända tills nu. Eller nyligen. Eller – när började det här?

– Vad tänker du på, Bubblan? avbryter Björn mina molande funderingar.

– Äsch, det är en patient bara, drar jag till med. Få saker intresserar Björn mindre än mina patienter. Börjar jag tala om dem byter han snabbt ämne. Ibland är det svårt att tro att vi har samma yrke han och jag. Mänskligt samspel tråkar

ut honom både i teorin och i praktiken. Konstigt egentligen att han var så begeistrad över mitt anförande på kongressen där vi först sågs. Det handlade ju just om mellanmänniska processer. Björn är annars betydligt mer inriktad på verkan än på orsak.

– Ska vi försöka bryta upp tidigt från middagen så vi kan se en film när vi kommer hem? föreslår han.

Jag låtsas bli förtjust och framtvingar ett litet hejarop. Och medan Björn med hundra procentigt engagemang stakar ut diverse sevärda filmtitlar från vår digra samling åker mitt engagemang slalom runt dem. Jag svarar mina nöd-torftiga ”mjaan” och ”jooon” men återkommer till min självrannsakan: Varför låtsas jag? Och när började jag med det?

Pantelleria. Var det där som fröet planterades?

EGENTLIGEN BORDE MAN aldrig bege sig utanför stadskärnan med Björn. Han är om möjligt sämre på att resa än på att partaja. Jag kunde ha tagit tillräcklig varning av vår första utlandssemester, då min lön inte lämnade utrymme till större utsvävningar än ordinära chartertrippor – sen dess har min lön stadigt ökat medan Björns inkomster lika stadigt har naggats i kanten av inflationen och minskade anslag. Men för mig har det alltid känts märkvärdigt att flyga och bo på hotell. När jag växte upp var det inte tal om vare sig det ena eller andra; alla pengar skulle sparas till villabygge, båt och sommarställe. Och flygvärdinna var på den tiden ett drömyrke med samma status som programledaryrket har idag. Så jag höll gladeligen till godo med en simpel charterresa för Björn och mig.

Björns anspråk på bekvämlighet skulle emellertid redan då ha krävt inte bara ett privat jetplan, utan därutöver en egen ö med både tjänstefolk och fullt inflytande över väder och vind. Rationellt sinnade individer ger sig inte ut på resa mer än en gång med en man som lyckas skapa upplopp på en DC-10:a full av barnfamiljer. När han hysjat och fyat och slutligen rutit åt alla rastlösa barn som sprang och väsnades i gångarna aktiverades föräldrastinkterna så till den omilda grad att en lynchstämning vidtog. Hatet steg i takt med blodets alkoholhalt tills Björn kallade sina medpassagerare för degenererade grisar som borde ha tvångssteriliserats och han uttryckte hopp om att planet måtte störta även om han då offrade sitt eget liv eftersom eliminering av så många

dåliga gener vore en välgärning för mänskligheten. Då trängdes fyra ursinniga blonda män med vikingens klassiska fysik runt Björn och en av dem slet upp honom ur flygplansstolen så han fick sin drink över sig, vilket ledde till stegrad tumult varpå personalen hotade att ta ner planet i Frankfurt och avhysa de bråkiga resenärerna, inklusive Björn. Efter vissa omplaceringar, då Björn och jag fick flytta längst bak i kabinen där barnaskriken ersattes av motorbuller, fortsatte flyget sin planerade rutt.

Men planet landade rätt ner i en jämmerdal. Björn avskydde att ligga bland "grisarna" vid poolen, vars majoritet dessutom utgjordes av medpassagerarna han förolämpat.

Den hektiska rörelse som pågick för att lura pengar av turister provocerade också Björn till det yttersta, och redan första dan blev han så uppretad av ros-försäljarnas närgångenhet vid restaurangborden att han blixtnabbt grep tag i ett blomsterknippe som erbjöds honom och knäckte alla stjälkarna med en brutal gest. Det såg nästan komiskt ut.

Annars lämnade Björn föga utrymme för munterhet. Han ondgjorde sig utan uppehåll över allt som kom i vår väg. Maten var för friterad, solen för het, barerna charmlösa, butikerna stillösa, människorna hopplösa och musiken själlös.

Och han hade rätt. Alla charterghetton i hela världen förefaller ha sitt ursprung i en enorm blandare som fylls med frityrolja, hitlistemuzak, varumärkesplagiat, plastpyngel och standardiserade vattenaktiviteter för att sen spys ut i en ljum och jämn ström över de lättroade turisterna.

Och jag lovade mig själv och Björn att aldrig mer åka på charterresa.

Sen dess har jag efter bästa förmåga skraddarsytt våra

utlandsbesök efter Björns behov. Men det har sällan utfallit till belåtenhet. Björn uppskattar resor i endast ett avseende: Glädjen i att äntligen vara hemma igen. Trots det har jag envisats med att släpa med honom på utflykt en gång per år. Och nu senast trodde jag att resmålet skulle bli lyckat med Björns mått, även om det var lite "fussigt" att ta sig dit. När jag sa Sicilien blev han också först intresserad eftersom han gärna ville få reda på mer om den italienska maffians familjesammanhållning. Men så kom han ihåg kakafonin från Riminiresan. Knattrande vespor, tutande bilar och hojtande människor som gett honom dånande huvudvärk och glödande nerver. Men när jag fått tala till punkt hade jag faktiskt lyckats sälja in den lilla vulkanön Pantelleria, söder om Sicilien. Jag hade hittat uppgifter om platsen på Internet och ön påstods ha en sparsam turism med exklusiva besökare och där fanns inga sandstränder som lockade småbarnsfamiljer.

Björn var nöjd till en början. På det smakfullt inredda hotellet bodde mest äldre par och vi var de enda svenska gästerna. Maten dög också. Björn fastnade genast för raviolin med ricotta och mynta; det åt han till middag varje kväll. Kaprisen, som är öns specialgröda, gick också hem, likaså den ugnsbakade medelhavsfisken. Men den ihållande blåsten störde honom alltmer, och den var dessvärre inte tillfällig. Pantelleria betyder ursprungligen "Vindens dotter". Ön är alltså blåsig per definition. Jag har inget emot att det blåser så länge vindarna är varma och håret är uppsatt. Det hade dock Björn och våra promenader blev kortare för var dag. Snart hade Björn också inrättat sin kraftigt kringskurna rytmen: frukost vid elva, två timmar vid poolen med frenetisk solkrämsingnidning för att eliminera risken för sveda, stänk

och stön i värmen, därefter promenad en bit upp på berget tills blåsten gav Björn huvudvärk som ledde till hotellrummet där han lyckades utverka en halvtimmeslång hårbottenmassage, vilande med huvudet mot mitt bröst medan jag med dynamiska rörelser försökte driva bort huvudvärken. När Björn blivit kvitt sin krämpa hade jag reumatiska smärtor i fingrar och handleder. Då var Björn hungrig. Och kom på att huvudvärken kanske berott på tom mage. Fast det sambandet glömde han under sin tolv timmar långa skönhetsömn (Björn är förälskad i att sova). Efter maten (då jag kapitulerat inför frestelsen att beställa en av de oemotståndliga desserterna) satt vi på altanen med varsin drink och tittade på havet medan den snabba skymningen tände alla ljus i den lilla bukten. Björn oroade sig för sin forskning och klagade på den akademiska världen. Hans fraser var nötta och slitna, och de varvades med lika flitigt återanvända uppmuntrande ord från min sida om att det alltid är mörkast före gryningen (en gryning som i och för sig inte visat tecken på att komma närmare de senaste tio åren). Han sög på den rosslande pipan och jag försökte låta bli att äta upp alla de salta nötterna och oliverna som serverades till drinkarna men misslyckades varje gång och Björn log mot mig och kallade mig ”Mumsbubblan”. Jag hade tagit med mig tre romaner det talats mycket om det senaste året men det gick inte att läsa i Björns närvaro så jag fick alltid vänta tills han inträtt i sömnens rike. Däremot visade Björn nästan barnslig förtjusning när jag redogjorde för vad jag hunnit läsa under gårdagskvällen. Han läste inget själv, förutom faktatexter, men han älskade höra mig berätta om böckerna jag tuggat i mig. Det blev väl plåster på filmabstinensen.

Hursomhelst var det under en av dessa kvällar jag gick ut på balkongen och drog in den saltade vinden, lutade mig över räcket och fick en förnimmelse av den vulkaniska aktiviteten i öns inre. Eller vad det var. Det pirrade till i alla fall. Kanske var det en sån där "wake up call" som flera av mina patienter beskrivit. Fast med måtta. Det enda som hände med mig då var nämligen att jag fick lust att bada. Så jag ålade mig i baddräkten, satte på morgonrocken och gick ner till havet.

Det var mörkt och jag var ensam. Underlaget var gropigt och ojämnt. Jag kunde ha ramlat och gjort mig illa. Det kunde ha varit strömt i vattnet. Man ska inte bada ensam på kvällen, särskilt inte på en ny plats, det visste jag. Men jag kände hur havet bara sög mig till sig. Och jag kastade av morgonrocken. Plöjde våghalsigt ut i vattnet. Det var skönare än jag föreställt mig. Jag tumlade runt en stund, lekte med de mjuka vågorna och blev smekt över hela kroppen. Vattnet var som en kär gammal vän. Jag började fnittra, vattnet kluckade tillbaks, och vi höll på så där med våra omfamningar tills jag upptäckte att jag var iakttagen.

En ung man stod på stället där jag klivit ner. Skulle jag bli rädd nu? Nej, det skulle jag inte, bestämde jag. Istället simmade jag mot honom och klättrade upp. Han sträckte fram en hand och jag tog den. En stark hand. Så bredde han ut min morgonrock som han böjt sig efter och jag kröp in i den. Men han sa inget när jag tackade. Han bara log, pekade på sina bägge öron och skakade på huvudet. Döv. Sen följde han mig till hotellets trappa, vinkade och log. Han hade kortklippt hår, vit t-tröja och fransiga avklippta jeans. Och han såg mycket bra ut.

Detta var Zeppo.

Zeppo arbetade som poolskötare och poolen sköttes på morgnarna. Det var därför jag aldrig sett honom. Men under den återstående semesterveckan sågs vi varje morgon medan Björn snusade sött i lakanen.

Jag hade blivit så upptraskad av mitt aftondopp att jag beslöt mig för att bättre utnyttja tiden då Björn sov och jag var vaken. Därför låg jag inte kvar i sängen och dāsade som vanligt. Jag hoppade upp så fort jag vaknade och gick ner till poolen. Där simmade jag ensam tjugo varv med en sorts beslutsamhet i kroppen jag inte kunde minnas att jag nånsin känt. Zeppo var fullt upptagen med sin reningsslang, men efter ett tag var vi inbegripna i en lek. Han spände slangen tvärs över bassängen så jag fick hoppa över den som en tumlare. Han var barbröstad och gyllenbrun, hans kropps-konstitution påminde om Björns, han var med andra ord mycket behagfullt byggd. Men stendöv. När jag klev upp ur poolen bredde han ut min morgonrock och svepte in mig. Jag visste inte om det låg mer än artighet i gesten, men jag kände mig... värdig. Kvinnlig. Som en drottning.

Jag fann ingen anledning att berätta för Björn om Zeppo, men när han fick veta att jag börjat simma på morgnarna bad han mig att väcka honom så han kunde följa med.

Det gjorde jag inte. Eller rättare sagt: Jag stod baddräkts-klädd vid hans säng och frågade om han var redo istället för att långsamt smeka och massera honom och erbjuda honom ett glas apelsinjuice. Därför vände han sig bara om och grymtade.

En morgon gav Zeppo mig en lapp där det stod vad han hette och där han undrade vad jag hette och hur länge jag skulle stanna. Jag skrev ner mitt namn och datum för vår avfärd och han såg sorgsen ut.

Näst sista dan före hemresan kom han med en lapp där han bad mig vara extra tidig följande morgon. Han ville visa mig ”a secret place”.

Det var väl nu jag faktiskt medvetet gick över gränsen. Jag tyckte att personalen i poolbaren, där Björn och jag brukade avrunda vår lilla gemensamma dos av sol och bad, gav oss långa blickar. Kanske fick Zeppo hjälp med att skriva sina meddelanden på engelska. En dövstum poolvakt på Pantelleria kunde väl knappast ha lärt sig mer än sitt modersmål. Så tänkte jag och kom samtidigt på mig själv med att hysa låga tankar om Italiens välfärdssystem. I Sverige fick döva barn lika avancerad undervisning som de hörande. Men jag var ändå paranoid där jag satt i utomhusbaren med en intet ont anande Björn och i hemlighet planerade en utflykt med ställets unge poolvakt. Kanske var han i själva verket en utstuderad casanovatyyp som bände upp låren på medelålders damer med hjälp av en påhittad och osynlig defekt som väcker drypande kvinnlig medömkan.

Nej, jag bestämde mig då för att inte dyka upp morgonen därpå.

Klockan sex nästa dag stod jag likt förbannat vid pooltrappan i baddräkt och röd sarong och undrade vad som hänt med min karaktärsstyrka. Men vi skulle ju åka hem dan efter och det gjorde Björn så upprymd att jag blev avundsjuk. Jag hade inte sett nåt annat av denna ö än hotellet med dess nära omgivningar. Denna ö, som gästades av världsstjärnor som Madonna och Gerard Depardieu och där självaste Giorgio Armani ägde ett sommarställe, ville ge mig en sista chans. Så enkelt var det. Jag ville inte komma hem tom på intryck.

Och Zeppo stod på andra sidan poolen, färdig med

rengöringen, och vinkade glatt åt mig att komma.

Vi gick ner till den lilla piren där han hjälpte mig ombord på en gammal träbåt med ruff.

Havet glittrade och var fullt av smilgropar. Zeppos ögon log. Det var inget märkvärdigt med det här, tänkte jag. Jag var ju på tok för gammal för att ens vara tilltänkt som sexuellt tidsfördriv. Han ville visa mig nåt vackert från sina hemtrakter, det fanns faktiskt ärliga uppsåt här i världen, alla var inte lika fulla av grumliga motiv som mina patienter. Och jag... nej, *jag* hade då rakt inga avsikter!

När vi rundat norra udden fortsatte båtfärden söderut. Jag njöt av tystnaden. Det var en befrielse att ha sällskap med en mutist och slippa konversationstväng. Zeppo tog upp en påse med russin och saltad torkad kapris. Det smakade som en gudagåva. Till det drack vi vitt vin ur en stor butelj med handtag trots den tidiga timmen.

Zeppo styrde in mot kusten och lyckades nätt och jämnt prångla oss in i en smal vik omgiven av höga klippväggar. Därpå drog han upp båten på en svart sandplätt och förtöjde den vid en utväxt från den branta väggen. Utväxten liknade faktiskt en upprest manslem.

Vi fick simma in i ett trångt vattendike och sen dyka för att ta oss vidare under vattnet. Ett sånt företag hade skrämt mig till totalvägran om jag varit den gamla vanliga försiktiga Barbara. Det var nämligen en lång undervattenssimning som förelåg. Men vinet hade väl gjort sitt. Och när vi kom upp till ytan befann vi oss i en stor grottsal. Ånga bolmade in från olika hål i väggen och Zeppo simmade före till ett av dem. Vi klättrade över och sänkte oss ner i ett kroppstempererat bad. Det var en av öns alla varma källor. En euforisk känsla steg upp som bubblor av fnitter. Där satt jag och

storfnißade med en främmande yngling mittemot mig. Han log brett och gav mig en snabb ögonblinkning. Inte flörtigt, bara bekräftande. Och jag fortsatte fnissa som en tonåring. Hade han lagt nåt i vinet?

Snart reste sig Zeppo och lotsade mig vidare genom en trång passage tills vi kom in i en het lokal fylld av ånga. En naturlig sauna. Jag satte mig bekvämt till rätta på en avsats och lät ångan ta hand om mig. Genom dimman såg jag Zeppos fuktiga bringa och den fylliga munnen. Då fick jag en märklig impuls. Jag sträckte ut händerna och grep i luften med dem medan jag gjorde en ful grimas. Som när man skrämmer ett barn på skoj. Och Zeppo fattade galoppen. Han reagerade som det glatt skrämda barnet, for upp och ålade sig galant genom en springa i väggen. Jag följde efter och fann mig i ett litet bergrum med ljummet vatten. Från en spricka rann en porlande fors. Men Zeppo syntes inte till. Då blev jag för första gången rädd. Tänk om han blivit skrämmd på riktigt? Jag är ju ändå rätt storväxt. Och tänk om jag inte kunde hitta ut härifrån? Lämnad att dö i ett hemligt bergrum där ingen kan höra mig skrika...

Plötsligt poppade Zeppo upp som en champagnekork och stänkte vatten på mig. Jag kastade mig över honom och sa "Buhuuu!" fastän han var döv. Vi småbrottades en stund under vilken jag gjorde de hemskaste grimaser jag visste och Zeppo låtsades bli rädd. Men så stannade min hand på hans ena bröst och jag kände hans hårt pumpande hjärta. De glansiga bruna ögonen mötte mina, hans läppar särades, han la huvudet på sned och innan jag visste ordet av kysstes vi. Zeppo grävde fram ett av mina formfasta bröst och knep lätt om vårtan. Nu fanns det ingen återvändo, nu spelade ingenting nån roll – inte här i de hemliga grottornas

rusbringande ånga, i en annan värld där ingen kunde höra oss stöna. Jag befriade Zeppo från hans badshorts, han var styv och stor, och han krängde av mig min baddräkt. Jag fingrade hänsynslöst, nästan aggressivt, på hans fysiska behag innan jag backade med honom i ett fast grepp till en sluttande avsats där han gled in i mig som om det vore den naturligaste sak i världen. Vilket det såklart var på sätt och vis, åtminstone om man frågar djuren.

Men han rörde sig mjukt och ömsint och vi kysstes nästan oavbrutet. Ilningarna löpte genom mig och blev starkare och starkare. Till slut lät jag det bara komma, gav tusan i allt och flöt ut tills jag blev ett med ångan. Zeppo blundade och släppte ur sig ett långt stön som ekade i grottan. Samt en laddning säd som fyllde min inre tomhet på samma sätt som bröstmjölk lindrar hungern hos ett dibarn.

Efter en kort andhämtningspaus då vi låg på rygg under den porlande vattenstrålen, hand i hand faktiskt, upptäckte jag att min baddräkt var borta och försökte gestikulera detta åt Zeppo. Han dök flera gånger efter den, men fann den ingenstans. Istället erbjöd han mig sina blåvitrandiga badshorts och jag blev alldeles röd av både genans och ansträngning när jag baxade dem över min betydligt större rumpa. I övrigt kände jag mig ganska tillfreds. Det här var en parentes, ett undantag som inte skulle upprepas och som inte hörde hemma i mitt samvete.

På båtresan tillbaks till hotellet åt vi mer kapris och russin och drack mer lantvin. Zeppo hade på sig sina vanliga kortbyxor som han lämnat i båten och jag hade gjort en behå av den röda sarongen. Zeppo skulle jag aldrig mer se, så det gjorde inget att han såg mig i denna högst ofördelaktiga utstyrsel.

Jag vinkade åt honom när jag klivit upp på piren och han satt kvar i båten. Jag vickade till och med på min hårt inpackade rumpa med svällande ränder medan jag gick mot hotellet.

Men Björn fick inte se mig så här.

– Hej, Bubblan, hördes det bakom mig just som jag skulle vrida om handtaget till hotellrummet.

– Är du redan uppe? frågade jag förskräckt och insåg att klockan säkert var långt över elva.

– Jag längtade efter dig, sa Björn med tillgjort barnslig röst.

Han längtade möjligtvis efter den omsorg mina händer och min fysiska ork kunde ge, tänkte jag syrligt.

– Vad bra, för nu är jag ju här! svarade jag glättigt och lät Björn låsa upp rummet. Jag ville verkligen snabbt få av mig den provisoriska klädseln. Gylfen i badbyxorna skrek ut ordet skyldig.

– Var har du varit? frågade Björn.

– Jag simmade och sen tog jag en liten tur längs med stranden som visade sig bli en lång tur, sa jag och konstaterade att det faktiskt inte var en lögn. Bägge de sakerna hade jag ju gjort.

– Jaså Bubblan har varit på utflykt, nojsade Björn. Men jag tycker nog att din andra baddräkt är snyggare. Min gumma, log han. Du ser ganska rolig ut, vet du det?

Det kan i många avseenden vara bra att ha en man som fäster så liten vikt vid ens yttre att han inte uppfattar skvallret från ett par manliga badshorts på min kropp. Själv hade jag fattat allvarliga misstankar om Björn kommit hem med alkoholandedräkt och bikini. Lättad bytte jag genast kläder medan jag mumlade att jag råkat glömma min andra

baddräkt när jag bytte nere vid poolen igår. Tack och lov tänkte inte Björn på att jag aldrig bytte baddräkt vid poolen och att jag aldrig bar annat än svart badskrud.

– Idag struntar vi i att sola va, föreslog han. Det är ju sista dan.

– Ska vi åka in till stan och bara sitta inomhus på sköna barer och mysa och prata? sa jag tillmötesgående och visste att Björn skulle falla pladask för ett sånt erbjudande. Att sola var för honom en tråkig plikt och en eftergift han ofta surt påpekade uppoffringen i.

Vi avslutade vår semester med en lullig samvaro på en av stans små barer där vi ägnade oss åt att drömma om vår gemensamma framtid då Björn var klar med sin forskning som han var övertygad om skulle göra oss rika. (Jag har aldrig förstått hur – hans ämnesval har såvitt jag vet aldrig hört till de lukrativa, såvida man inte skriver livsstilshandböcker på diarréprosa och heter John Gray eller Deepak Chopra. Humanforskning blir bara lönsam om den får flytta in i en damtidningsbetonad drömfabrik.)

– Jag vet att vi kommer att bli rika en dag, försäkrade han.

Men jag var nöjd med att ha Björn vid min sida. Jag slöt ögonen, njöt av att hålla honom i hans stora labb, smutta på vinet och skåda vår framtid som låg och skimrade så vackert i illusionernas ljuskäglor. Detta fick mig att se på mitt snedsteg i grottan som om det aldrig hade hänt. Björn var lika självklar och viktig för återstoden av mitt liv som atmosfären var för jorden.

Då visste jag inte att mitt mellanhavande med Zeppo var ett ozonhål.

MIN MAMMA ÄR STEL som en stålskena. Ändå envisas hon med att hålla sina sporadiska söndagsmiddagar som ett bevis på att familjen håller samman av nån sorts spontan hjärtlighet. Och till det behövs vittnen. Därför är alltid grannarna inbjudna tillsammans med oss närmast sörjande. Det blir allt som allt en ganska menlös soppa där ingredienserna simmar runt utan att störa varann. Eller snarare: de tar ut varann. Men den här kvällen hade soppan blivit het av den långvariga och osvenska värmeböljan. Och jag, som vanligtvis fungerar som självaste Fru Konsensus, förvandlades till Fru Konflikt, närmare bestämt en röd chili i samförståndsröran. Jag blev den dramaturgiska vändpunkten i familjepjäsen där den incestdrabbade tar bladet från munnen. Borsett från att incest aldrig förekommit i min familj. Hade inte min syster och jag funnits skulle man för övrigt kunna tro att inga former för sexuellt umgänge överhuvudtaget ägt rum i min familj.

Men det började faktiskt med att min syster släppte ner en fluga i soppan genom att berätta om hur en av hennes träningsselever, en gubbe som insett att femtio plus var en ålder med stigande dödlighet och som därför börjat gå på gym och hade min syster som personlig tränare, bajsade ner både sig och det träningsredskap han använde i sin iver att skaffa rutor på magen, varpå stanken blev så outhärdlig att gymet spontanutrymdes. Historien var varken skojig eller passande och jag såg hur middagssällskapet förläget tittade ner i sin gazpacho.

– Jag menar, fortsatte min plumpa syster, man är ju inte anställd som pottpilot. Det här var ett glamoröst gym innan de där fyrtiotalistseniörerna strömmade till. Nu går inte en enda snygg bög dit.

– Men herregud, det är väl precis som det ska vara, sa jag för att leda över samtalet mot en mer acceptabel nivå. Att de äldre tränar sina kroppar är ju fullt adekvat. De behöver gardera sig mot alla krämpor och sjukdomar som nafsar dem i nacken. Men att unga starka människor går till ett gym för att vara glamorösa, det låter ganska sjukt i mina öron. De vill se ut som kroppsarbetare men skulle aldrig kunna tänka sig att ha ett sånt jobb.

– Du tycker ju att allting är sjukt, Barbara, du är ju yrkes-skadad, surade min syster medan min systerdotter slappt ignorerade vad jag sagt.

– Vill du jobba bland bögar ska du börja på gymmet på Kungsgatan, upplyste hon och fick medhåll av sin mulatt-flickvän som för första gången var inbjuden till mammas familjemiddag. Kanske för att pressrösterna den senaste tiden gått heta om det normala i att vara gay, tänkte jag syrligt. En lesbisk mulatt vid middagsbordet är så politiskt helylleskorrekt, tänkte jag vidare, att det borde gå att köpa dem på Konsum. (Så här cynisk brukade jag inte vara – höll jag på att bli bitter?)

– På det gymmet tränar både Sverker och Odd. Och Rikard. Och Peter och Micael, fortsatte min vitsnaggade systerdotter med generellt tilltal så att alla skulle förstå att hon hade en kamratlig förnamnsrelation till den homo-sexuella eliten.

– Christer också, fyllde flickvännen i. Och Magnus.

– Jag utgår från att de ni räknar upp är den sortens

gayproffs som figurerar flitigt i skvallerpressen, avfytrade jag med öppen sarkasm och förvånades över mitt fientliga yttrande.

– Men det kan väl inte de rå för! Min systerdotter gick naturligtvis genast i försvar. Förresten är det modigt av dem att outa sig. Det gör att fler vågar.

– Gör det? frågade jag sötsurt. Och innan jag hann bromsa mitt oförklarliga behov av att ställa mig i opposition tog jag ordet igen: Då kan jag tala om att den roll som alltid främst tilldelats fikusar är clownens. Så länge de homosexuella håller sig till showbusiness väcker de ingen förargelse. De får oss att skratta och så kan vi känna oss oändligt toleranta på kuppen. Men de homosexuella som bor i radhus bland vanligt folk och har vanliga jobb, de som inte är hovnarrar. Vad hjälper det dem att en utstuderad kändisklick i huvudstan gör sina pajaskonster?

Mamma gav mig ett förbryllat ögonkast innan hon nervöst började plocka bort förrätten med servil hjälp från granngubben medan min systerdotter tog sats ända från källaren.

– Jag fattar ingenting, Barbara! Skämtar du? Du har ju alltid sagt åt mig att jag ska stå på mig. Och nu låter du som värsta homofoben!

– Man blir inte homofob bara för att man ifrågasätter vilken nytta en liten härd uppseendeväckande spektakel gör för den anonyma massan av homosexuella, svarade jag defensivt medan min systerdotter skakade på huvudet och lät blicken uppfordrande gå runt som för att inhösta kollekt från de övriga till sitt lilla trossamfund.

– Det är väl bra ändå att de som... som har en sån läggning kan vara öppna med den, brummade granngubben och

tittade på mig först med sina intetsägande klarblå ögon, därefter på mamma med en helt annan blick som hon besvarade med en vänlig blinkning. Mig tittade hon nästan skrämt på. Så här frispråkig och dessutom politiskt inkorrekt hade hon nog aldrig hört mig (knappast jag själv heller, måste jag erkänna).

Men nu såg jag mig tvungen att jaga min utspydda tes i land, fastän jag egentligen avskydde att inta en avvikande hållning i diskussioner.

– Låt oss göra en liten empirisk undersökning då, sa jag och försökte låta skämtsam. Jag vände mig till granngubben som talade ögonspråk med min mamma. Torkel, hur många homosexuella hade du bland dina anställda på pappersbruket?

– Ingen, tror jag.

– Rent teoretiskt måste där ha funnits några stycken. Jag ögonpratade med Björn för att få stöd.

– Jo, det borde det finnas, rent statistiskt, intygade min man, min ende vän.

– Och du Bosse, fortsatte jag, hur många homosexuella har du på din bilverkstad? Jag inväntade svaret från min degige och nästan helt pigmentbefriade svåger.

– Ingen som jag vet.

– Pappa?

Pappa ryckte till lätt och sköt upp sina glasögon på näsan. Han är i sin egen värld nästan jämt nu och jag upprepade frågan samtidigt som jag harmades över att mamma bara lät honom glida bort. Hon satt fortfarande och kommunicerade ordlöst med Torkel. Hans fru bara log. Som en docka med påmålad mun. Hon har varit hemmafru i hela sitt liv och nu var hon så tömd och förbrukad att hon lika gärna kunde

sitta på en hylla med sin torra mask av produkter hon salufört på sina flamsiga tuppawarepartyn.

– Jag vet nog inte, svarade pappa svävande. Ögonglasets förstorade grå blick tycktes leta inåt efter nåt mer att säga. Han byggde upp ett taxibolag vars blomstringsperiod gav tillräckligt med överskott för att göda mammas snobberi i form av den arkitektritade tegelvillan med sjöutsikt i en av de burgna söderförorterna samt ett litet lantställe i skärgården. Men nu var hans forna driftighet ett minne blott.

– Jag tror inte att homosexuella män som kör taxi vill skylta med sina preferenser, ryckte mamma in eftersom pappas betänketid aldrig ville ta slut.

– Just det! utbrast jag och tyckte nu att jag var nära att kamma hem spelet samtidigt som jag ville visa att jag faktiskt sympatiserade med de homosexuella. Sverker och Odd och allt vad de där utspökade premiärlejonen heter kan bli hur folkära som helst, förklarade jag, men för vanliga homosexuella förändrar det ingenting. De måste hålla sin läggning hemlig. Och bilden vi har av homosexuella konserveras...

– Jag skulle inte ha nåt att invända om nån av mina anställda varit... gay, sa Torkel som tillhör kategorin föredetta hungrig kapitalist med en tjusigt liberal åldershöst som managementkonsult.

– Du nej, svarade jag och log fram ett försök att skapa samförstånd. Men gubbarna, vad tror du de hade gjort? De hade gladeligen fryst ut homofilen från fabriksgolvet. Men hade Sverker eller Odd kommit hade de bett om autofrafer.

– Det säger ju ingenting om Sverker eller Odd, muttrade mulatten. Det säger i så fall mer om de där homofobsvennefascisterna.

– Jag fattar inte det här, sa min systerdotter hetsigt. Varenda gång man hamnar i ett heterosällskap så ska man behöva försvara sin sexuella läggning. Hur fan tror ni det känns!

– Var inte så fixerade vid den där läggningen då! hasplade jag ur mig innan jag hunnit tänka och jag såg hur mamma hoppade till av min replik.

– Fixerade! flämtade det lesbiska paret i kör. Det är ju ni som kör med er jävla heteroterror hela tiden. Era kärnfamiljsnormer är rena diktaturen!

Min systerdotters ögon började blänka.

– Men Lilian, återtog jag med vänligare röst. Jag tror ärligt talat inte att det är nån större skillnad på hetero- och homosexuella. De flesta trivs med att vara normala.

– Folk trivs inte alls med att vara normala! skrek min systerdotter. Normal är ett tecken på att man vantrivs! Kolla bara er! Ni är så dötrista så klockorna går baklänges! Alla utom Wille, han försöker i alla fall sticka ut. Lilian pekade på sin finlige lillebror som slokade ikapp med sin mohikanfrisyr vars skötsel tydligen börjat kräva för mycket av honom.

Då tog Björn bladet från munnen:

– På vilket sätt är du så speciell då, förutom att du sitter här och är oförskäm?

– AAAAHH! Lilian tjöt rakt ut och stack sin gaffel upprepade gånger i spenat- och ricottalagagnen tills anrättningen liknade ett gyttjigt kärr.

Då reste sig Björn som aldrig klarar av höga skrik. Han pekade med ilsket finger mot Lilian.

– Nu är du tyst och uppför dig som folk! Det är ju du som inte respekterar andra!

– Skrik inte på min syrra, ditt jävla pucko! råmade tonårsmonstret William med sin spräckliga pubertetsröst.

– Passa dig för att tilltala mig på det viset, morrade Björn. Har ingen lärt er vanligt folkvett?

– Nä nu jävlar! skrällde min syster. Ska du snacka om barnuppfostran va? Du som inte ens kunnat skvätta fram en duglig sädescell...

– Det där vet du ingenting om, Miriam! gick jag till skarp motattack, för nu kände jag mig verkligen kränkt i min barnlöshet. Jag kan inte påstå att ditt barnalstrande varit särskilt inspirerande, flög det ur mig. Du tycker att du är för fin för att torka skit. Men det får man göra förstår du om man varit hemma och vallat ungar och inte gittat skaffa sig en riktig utbildning! Efter den avhyvlingen såg min syster ut som en guldfisk i en vattenkupa, men då skyndade hennes plufsige man till. Han hade redan hinkat i sig minst en pava Chablisvin (pärlor för svin, tänkte jag).

– Ni era fisförnäma akademiker, gläfsste han, ni sitter på arslet hela dagarna och sorterar navelludd. Vad fan vet ni om hur det är att leva ett normalt liv? Ni klarar väl inte ens av att ta hand om era egna snorkråkor.

– Och ni klarar inte av era egna amorteringar, returnerade jag ilsna.

– Ska du säga som fick en stor bostadsrätt! fräste Miriam bittert.

– Jag köpte den, fräste jag tillbaks. Det är mer än vad man kan säga om ert radhus som ni intecknat långt ovan molnen. Och som mamma och pappa gått i borgen för.

– Nu räcker det! avbröt mamma. Och så klädde hon på sig sitt bekvämaste plagg: Offerkoftan. Vad har jag gjort för att bli behandlad så här? fortsatte hon med dallrig stämma.

Här har man stått och ansträngt sig hela dan för att middan ska bli god och för att vi ska ha det trevligt. Och så kommer ni hit och saboterar hela stämningen. . .

Mamma gjorde så gott hon kunde för att stänka ner oss alla med skuldkänslor, men jag vet inte vad som hänt med mig – hennes självömkan gjorde mig bara skadeglad.

Kan det vara hormonellt? Kan klimakteriet framkalla en ny pubertet? Fast å andra sidan var min pubertet inte av det revolterande slaget, så den kanske hade legat på lut ända tills nu. Jag kan berömma mig av att inte ha ställt till med en enda liten palaver vid våra släktsammankomster, trots att de jämt pågått på denna krutdurk. Men nu hade mitt topplock flugit av, jag var less på allt hyckel och huttel. Så jag fortsatte med den klassiska familjegrälsdramaturgin som vid det här laget nått Den stora anklagelseakten:

– Så du menar, mamma, att du verkligen vill att vi ska ha det trevligt tillsammans?

– Ja, det vill jag, ömkade hon. Men det verkar inte som om nån mer än jag har lust att anstränga sig. . .

– Anstränga sig! avbröt jag. Är det att ha trevligt? Att knyta näven i fickan och spela upp en förljugen scen, där vi låtsas att vi trivs ihop? Varför tror du att vi så lydigt in finner oss till dina middagar med våra falska smil? Det är för din skull, mamma. Vi är här för att polera din fasad, för att du ska få känna dig underbar och fortsätta gå runt och inbilla dig att vi är en lycklig familj.

– Åja, tala för dig själv, snäste Miriam, som absolut inte ville riskera att gå miste om fortsatt ekonomiskt bistånd från mamma.

– Då talar jag för mig själv, ångade jag vidare och såg hur granngubben Torkel smög en arm bakom mammans rygg.

Du samlar ihop oss här och kräver att vi ska anstränga oss så knogarna vitnar. För att du ska slippa kritik! För att du ska kunna fortsätta lägga ut din bombmatta av skuldkänslor. Men jag finner mig inte i det här längre! Jag är inte skyldig dig nånting, mamma. Du var ingen perfekt mor. Du lyssnade aldrig. Och det gör du inte nu heller!

Det gjorde hon inte, för hon bölade hejdlöst och alla runt bordet förutom Björn och jag slöt upp kring henne med sitt dalt. Jag tyckte inte synd om henne, jag mådde bara illa, så illa att jag tvingades knipa käft.

– Hur kan du vara så otacksam! förebrådde granngubben och jag hann tänka: Du då, med din förbrukade papptorra kärring! innan jag måste ut därifrån. Jag tog Björn i handen och störtade mot hallen. Det sista jag snappade upp var min lismande systers diaboliska kommentar. Att jag inte förstod nånting eftersom jag inte själv var mamma. Och jag undrade varför inte min lesbiska systerdotter tog mig i försvar – jag var ju också en avvikare.

Sen kräktes jag i rabatten. Björn höll undan mitt hår, fastän han tycker det är så vämjeligt med spyor.

Vi promenerade hela vägen hem. Kvällen var vindstill och varm som vid Medelhavet. Björn la armen runt min midja.

– Tycker du att jag var dum mot Lilian? frågade jag ömkligt för att få plåster på mitt såriga samvete. Jag om nån borde ju veta hur det känns att vara behäftad med normavvikelsens klumpfot som jämt la sig som en stenbumling mitt i sällskapslivets strida ordströmmar om föräldraskapets sötma och syra. För Lilian var det väl likadant; hon levde inte heller upp till normen. Och henne hade jag attackerat.

– Man måste väl få säga vad man tycker, tröstade Björn.

Och Lilian har ingen hyfs.

– Hon kanske är i sin fulla rätt suckade jag. Och nu är alla arga på mig.

– Vi har varann, det är huvudsaken, sa Björn ömt. När vi kommer hem ska vi ha det riktigt mysigt. Vad säger du om att titta på en rolig film?

Jag kurar ihop intill Björn när jag gett honom huvudmassage och han har satt på en Jim Carreyfilm som jag sett åtminstone ett tjog gånger. Men jag trivs med min man och vårt barnlösa liv.

Fast när han tänder sin sura pipa måste jag ut på toa och spy igen.

– Ska du inte gå till doktorn? frågar Björn.

TROTS ATT VÄDERLEKSPROGNOSERNA spått annorlunda ligger den tropiska hettan kvar som en däst lejonhane och vägrar låta sig sjasas söderut ens av den hotande nordanvinden. Och värmen blir till en så användbar ursäkt för mänskliga fadäser att den snart tillochmed skulle kunna duga som orsak till ett inbördeskrig. Således har min mamma, förvånande nog, ringt och slätat över fejden runt hennes senaste middag. Det var värmen, menade hon. Denna värme är inte normal, vi nordbor är inte rustade för så höga temperaturer under så lång tid och så pladdrade hon på om vädrets makter som man alltid gör för att egentligen säga nåt annat, nämligen att man är fredligt sinnad. Väderprat, var och mellan vilka det än förkommer, är den civiliserade människans blottade strupe. Och jag var inte dummare än att acceptera mammas förklädda försoningsåtgärd.

Man kommer verkligen inte undan sin mor; kunde man skapa material av de banden, då skulle konsumtionssamhället störta i gruset, för ingenting skulle kunna bli utslitet.

Men jag hade svårt att skylla mitt abnormala beteende och känslotillstånd på den abnormala väderleken. Jag började istället på allvar leka med tanken att jag hade en hjärntumör.

Och när även den kvardröjande svansen av tropisk värme glidit bort till sin fjärran hemvist och nordanvinden fått fritt spelrum svällde dessa misstankar till farhågor.

Lyckligtvis har också nåt annat växt till sig. Min morgon-

samvaro med Kristin och Ulla i det Lutherska badets innersta valv har skapat ett förtroende mellan oss. Och jag vågar glänta på min kroppsliga obalans. Ulla svarar givetvis med en lång uppräknning av diverse krämpor. Men hon kan ändå gå så långt som att informera mig om övergångsålderns kännetecken. Och jag kunde nyss gå så långt som att våga fråga henne om dem (varför hade jag inte frågat min egen mamma om det, förresten?), detta för att försöka utesluta hjärntumören. Klimakteriet är ju när allt kommer omkring ett bättre alternativ, om än oönskat.

– Det börjar med att den månatliga blödningen kommer lite hipp som haver, kraxar Ulla.

Tack för den, tänker jag bistert. Ett poäng till menopausen. Fast å andra sidan har jag läst att en tumör i exempelvis hypofysen kan orsaka mensrubbingar.

– Sen märker man det på de där hemska svettattackerna, fortsätter Ulla olycksbådande.

Två poäng till menopausen. Jag känner mig jämt svettig nuförtiden.

Mitt diagnosförsök avbryts av att en mycket ung och mycket vacker kvinna glider ner i den tempererade lilla basängen. Gudskelov tystnar Ulla. Jag vet inte riktigt varför, men jag vill inte blotta mitt annalkande klimakterium inför denna älvlika uppenbarelse med sina uppnästa bröstkullar och platta mage. Kontrasten blir för stark. Vad gör hon här? Varför måste hon störa oss nu? Varför stör hon, förresten? Kristin och Ulla förefaller också besvärade. Jag anfäktas av underliga tankar. Att Björn skulle falla pladask för denna knoppande varelse om han såg henne. Enligt Ullas misantropiska syn på manssläktet skulle han definitivt göra det. Han och jordens alla andra mänskliga penisinnehavare.

Jag vill plötsligt förintna den unga mön där hon obekymrat sitter och skvätter vatten på sina liljekullar. Vänta du bara, tänker jag. Du slipper inte heller undan. Sen tänker jag på hur tråkiga de flesta unga kvinnor är. Att Björn skulle dö av understimulans om han var med henne. Därefter tänker jag på Farona på jobbet. Att Björn fortsätter prata länge med henne i telefon innan han ber henne koppla över till mig. Att hans lunchbesök kanske bara är en förevändning för en pratstund med Farona. Att Björn kanske känner sig omedvetet dragen till henne och att denna attraktion en dag forcerar ytan som en sexuell urkraft, monogamins medusahuvud.

Snart reser sig den släthyade varelsen och lämnar oss ifred. Våra ögon följer hennes fasta vita stjärt och välformade ben och jag hoppas kunna finna en enda futtig liten defekt. Men det gör jag inte. Dessutom har hon en tatuering på axeln och en röd sten i naveln. Hon är medveten om sina tillgångar. Min relativt nyanlända svartsjuka har med förvånansvärd lätthet fogats in i min personlighet, märker jag. (Den kan förstås vara en del av hjärntumören.)

– Nu ska jag tala om för dig, Barbara, säger Ulla hest så fort den ungdomliga fågringen försvunnit utom hörhåll, att är det så att du har kommit i övergångsåldern, då märker du det. Och nu måste jag gå och hjälpa en väninna som ligger i lunginflammation. Hennes karl är i Skottland och spelar golf.

– En sån egoist, utbrister jag.

– Såna är de. Allihop.

Ulla reser sig med bister begravningsmin och går mot duschrummet för att ge sin kropp en sista omild skrubbnig innan dagens strapatser med de olycksdrabbade väninnorna

väntar. Det verkar vara det enda hon gör utanför badanläggningen.

Kristin tittar forskande på mig en stund. Hon kan få en otäckt genomlysande blick ibland. Som i en skräckfilm där nån blir besatt. Jag ler osäkert mot henne. Hennes rika barnalstrande kan framkalla mindervärdeskomplex hos mig, särskilt som vi just suttit och avhandlat mitt eventuella klimakterium. Jag är inte bara svartsjuk numera. Jag är höggradigt avundsjuk. Jag har blivit en surnad version av mig själv.

– Du sa att din mens har upphört? frågar Kristin.

– Ja. Eller upphört vet jag ju inte än. Men den har dragit rejält över tiden nu. Fyra eller fem veckor. Tror jag i alla fall. Jag har inte hållit räkningen så noga.

– Är du tung i underlivet?

– Hela mitt liv är tungt just nu. Inklusivt underlivet.

– Brösten, undersöker Kristin vidare. Ömmar de?

– Jag har alltid haft ganska ömma bröst, säger jag.

– Mår du illa ibland?

– Ja, fast inte på morgnarna, svarar jag eftersom jag vet vad denna fortplantningsfixerade kvinna har i åtanke. Och jag påminns igen om hjärntumören. Illamående är ett ofta förekommande symptom.

– Det spelar ingen roll när på dygnet illamåendet uppträder, klarlägger Kristin förnumstigt. Har du känslomässiga pendlingar?

– Herregud, stönar jag. Jag består för närvarande av en miljard känslor. Hjärntumörer skapar personlighetsförändringar, lägger jag till för mig själv.

– Jag tror inte du behöver bekymra dig för klimakteriet än, konstaterar Kristin nyktert. Ta ett gravtest.

- Men det har jag gjort.
- När?
- Tja... Fem veckor sen eller nåt.
- Då var det väl för tidigt. Du sa ju att du gått fem veckor över tiden.
- Usch, jag vet inte! frustar jag.
- Men om du vill göra abort är det väl klokt att ta reda på hur det ligger till.
- Abort?
- Ja. Eller vill du ha barn?

Himmel och helvete! *Vill* jag ha barn? *Är* jag med barn för det första? Och vill jag verkligen veta? Nånstans finns det ett kvalmigt och tvivelaktigt välbehag i föreställningen att jag har en hjärntumör. Vem kan då klandra mig för nånting? En dödsjuk kvinna får lov att vara folkilsken, men en gravid kvinna ska gå runt med ett simmigt smil och blid blick. Och jag är folkilsken. Jag svär högt åt gångtrafikanterna medan jag cyklar, jag tänker fult om mina patienter, jag har ett kallt krig med min chef och jag ignorerar Farena.

Men nu sitter hon i sin rödlila byxdress och lipar i sin sekreterarkur och jag kan inte bara passera med en likgiltig nick.

- Kommer Björn på lunch idag? blir hennes svar på frågan om hur det är fatt.
- Hurså? svarar jag tillskräpt.
- Jag behöver låna honom, snörvlar Farena.

Men nu får hon väl ändå backa några steg! tänker jag medan förödmjukelsen letar sig upp längs kinderna. Vill hon snärja min man kan hon väl vara en aning sofistikerad och inte gnugga sina orena avsikter i ansiktet på mig.

– Det är min lillebror, fortsätter hon. Han är narkoman. Och nu måste han få vård. Men jag behöver hjälp att ta honom från kvarten där han håller till. Han går inte frivilligt.

– P-O då? Kan inte han rycka in?

– P-O! upprepar Farena och blänger på mig. Han får inte veta om det här!

– Men är inte detta ett fall för polisen? invänder jag och hör den förra (snälla och humana) Barbaras röst eka avlägset i mig: Polisen tar man till när alla andra resurser är uttömda. Polisen är för de utdömda. Ändå framhärdar jag med att fråga Farena om hon satt en LVM på sin bror. Lagen om vård av missbrukare. Hennes redan svarta ögon svartnar ännu mer.

– Blandar jag in polisen är det kört, svarar hon med hård röst som inte alls liknar hennes vanliga sekreterarstämma.

– Du kan väl ringa Björn då, säger jag lamt. Han är nog hemma.

– Tack, suckar Farena.

– Hur många syskon har du? undrar jag förstrött.

– Sju, uppger Farena. Och jag är äldst.

– Jahaja. Ja, jag får hoppas att det ordnar sig med din lillebror då, avrundar jag neutralt, eller snarare kylslaget. Bilden av min mamma flamlar hastigt upp i mig – är det sån jag är på väg att bli? Denna farhåga måste omedelbart suddas ut med ett älskvärt leende. Det reder säkert upp sig ska du se, sockrar jag. Hur gammal är han?

– Sjutton. Näst yngst. Jag har bara en bror till, men han bor i London.

– Lycka till, nickar jag med påklistrat välvillig min.

När jag stängt dörren till mitt rum stönar jag. Om tio minuter kommer första patienten: Småbarnsmamma med panikångestsyndrom.

Nästa patient: Gravid kvinna med tvångstankar om att vilja döda barnet.

Därpå anteckningar och dagens post.

Men vad nu? Mellan en inbjudan till ett seminarium och ”Psychology Today” ligger brevet jag skrev till Zeppo. Oöppnat. Det har bara gått i retur. Förmodligen nån idiotisk italiensk poststreck.

Seminariet handlar om lögnen, dess positiva och negativa aspekter. Tack, men nej tack. Då knackar det på dörren och in klampar Björn i snusbrun manchesterkostym. Så typiskt! Vill ödet lägga krokben för mig igen? Jag lägger seminarieinbjudningen ovanpå det returnerade brevet med sina avslöjande rader.

– Hej min Bubbla! Björn ger mig en kram. Han luktar piprök och rakvatten. Jag blir plötsligt illamående och måste sätta mig. Björn skakar på huvudet. Nu befaller jag dig att gå till doktorn, säger han förebrående. Du kan inte strunta i din hälsa så här!

Jag funderar på att introducera min hjärntumörteori för honom så att de eventuella övriga orsakerna till mitt tillstånd bleknar i jämförelse, men jag avstår.

Björn får syn på seminariepapperet och tar upp det. Då måste jag resa mig igen och gå fram till skrivbordet. Medan han läser och grymtar skyfflar jag undan brevet och genomför en repris av onaturliga-pose-leken.

– Vad du står konstigt.

– Jag sträckte mig lite när jag simmade, ljuger jag.

Déjà vu-känslan sätter ännu mer fart på illamåendet.

– Ska du gå på det här? frågar Björn och viftar med seminarieinbjudningen. Lögnen i nöd och lust...

– Nej. Jag tror inte på lögner.

– Nej, det är du för klok för, ler han och drar min onaturligt vinklade arm till sig. Var har du ont nånstans?

– I skuldran.

Björn gnuggar min skuldra, och nu spänner jag mig så att jag får ont på riktigt. Kan inte mitt lilla sommarstrul få vila i frid? Hur många gånger ska ett futtigt brev hota mitt äktenskap? Vill Gud straffa mig?

– Har du skrivit brev till Italien? frågar Björn och glor ner på skrivbordet där brevet ligger som en bomb med min tydliga handstil. Det var föralldel smart av mig att använda tjänstekuvert med tryckt avsändaradress, så att det åtminstone kom tillbaka till min arbetsplats. Men nu när Björn ränner här i tid och otid har jag ingen Björnfri zon längre. Inget privatliv alls!

– Det var ju problem med min kortbetalning, så jag blev tvungen att trassla lite med hotellet, hittar jag på. Och nu fick jag tillbaka det här. Du vet ju hur italienare är . . .

– Ja ja. Jo, Barbara, fortsätter Björn som om ingenting hänt (det har det ju inte heller! väsnas det inom mig. Ingenting har hänt!), men jag kan inte gå på lunch med dig idag. Faron ringde och bad mig hjälpa henne med . . .

– Jag vet, svarar jag. Hon har redan berättat.

– Det är väl okej?

– Javisst. Bara du är försiktig. Knarkare kan ju bli ganska våldsamma.

– Det är en rätt liten kille, så jag klarar det nog. Vi ska ta honom till hans mamma i Rinkeby.

Björns nymornade filantropi hade säkert kunnat väcka skriande demoner hos mig om mitt illamående inte vore så oerhört dominant. Jag vill bara att han ska gå, och jag finner mig tacksamt i att slippa besöka ett frityrstinkande

McDonalds. Istället äter jag medhavd pumpnickel med grönmögelost, en ny upptäckt i mitt kulinariska register.

Och jag ser till att både hivtesta mig och gravtesta mig. Hiv hade jag inte ens tänkt på, vilket faktiskt får mig att skämmas så pass att en hjärntumör återigen känns som en önskvärd bortförklaring.

SOM GENOM ETT TROLLSLAG är världen befolkad av havande kvinnor. Överallt dyker de upp. Till och med den sextrakasserade pinuppan har hamnat i omständigheter, vilket i och för sig kan utgöra en välbehövlig paus i hennes konfliktfyllda ansträngningar att få karlarnas sexuella gillande, vilket i sin tur gett upphov till pojkvännens svartsjuka och upprepade försök att göra slut på hennes fysiska dragningskraft genom att helt sonika slå henne fördärvad. Hon kom haltande in i terapirummet med stora mörka glasögon och när jag såg hur vanställd hon blivit fanns det ingen tvekan om att polisens tunga artilleri var adekvat i det här fallet. Flåbusen till pojkvän som bara hade permission sitter nu i förvar igen och eftersom han är tidigare dömd för både det ena och det femte lär det förhoppningsvis dröja innan han släpps.

Jag har alltså en nygravid och nymisshandlad kvinna framför mig – som påstår att hon är feminist. Sminket har runnit av henne efter den långvariga gråtattacken. Hon upprepar gång på gång att pojkvännen kommer att slå ihjäl henne när han försätts på fri fot. Barnet tänker hon dock behålla, då hon trots allt älskar sin pojkvän och vill ge hans barn det han själv aldrig fick. Nu vill jag också slå henne. Feminist – jo, jag tackar jag. Motvilligt kör jag fram den stora grävskopan och försöker schakta bort de kopiösa lass av skuld och förnekelse och annat psykslagg som täcker hennes verkliga vrede, men inser att hon är oemottaglig för sunt tänkande. Hon vill fortsätta spinna sitt sockervadd i

kletiga haranger om att detta är vad hon så länge drömt om, att få ödsla kärlek på ett barn. Herregud – hon kan ju inte ens skydda sig själv. Undrar hon inte varför hon är här? Jag märker hur jag åderlåtts på mitt tålamod och jag måste titta i taket en stund för att vila mig från irritationen.

Det mest frustrerande med att vara terapeut är just detta: patienternas dumma självrådighet och vägran att se sanningen.

Men om jag använder mig av förmågan till realitetsprövning som mått på psykisk hälsa, då ser jag vissa problem med min egen:

Här är jag, Barbara Wilson-Bladh, på mitt fyrtiosjätte år, gift sen sjutton år tillbaks med en gravt barnfientlig man. Och jag är gravid! Den här gången visade testet på positivt resultat. Och inte nog med det – jag har ännu inte berättat det för min man. Och värre än så – jag vet inte ens om det är han som är pappan. Och som om inte det räckte – den andre misstänkte fadern är handikappad, tänk om det är ärftligt. Och till råga på allt detta – min mans hela livsstil, yrkesinriktning och personlighet är resultatet av faderns otrohet som ledde till att hans mamma tog sitt pick och pack och drog. Usch, det känns som om jag håller på att flytta in i en tv-såpa. Om det ändå vore så väl, förresten. Där tycks ju folk klara av allt. Men jag lever i verkligheten. Hur skulle Björn nånsin kunna förlåta mig om han visste? Och hur skulle jag nånsin kunna förlåta mig själv om jag förlorade mitt livs kärlek?

Här sitter jag alltså och omfamnar min egen mina som jag inte vet hur jag ska göra mig av med. Jag är med andra ord instängd i ett ödesdigert misstag som jag inte ens kän-

ner orsaken till. För det fanns ingen orsak. *Vissa saker bara händer!*

Så låter det i min skalle varje gång jag med en pirring i mellangärdet sneglar på en gravid mage.

Därför har jag inte varit hos doktorn än, förutom hiv-testningen – jag slapp åtminstone hiv, fick jag veta. Men jag vill inte ta reda på när jag blev befruktad. Jag som vanligtvis följer myndigheternas alla uppmaningar till medborgarna trotsar nu rekommendationen att gå på mödravårdskontroller. Och jag berättar inget för Björn. För jag vill inte låta honom övertala mig till att göra abort. Jag, Barbara Wilson-Bladh, förnuftets formgivare, har härmed tappat förståndet. Hur jag än gör så kommer jag att orsaka en massa ”fuss”.

Det är komplicerat.

Det är sånt som får folk att uppsöka Psykoterapigruppen med kvalificerad expertis.

En frisk relation kräver ärlighet. Det märker jag tydligt nu när jag inte längre kan vara ärlig mot min man.

Jag kan till exempel inte förklara för Björn varför jag får ett nervöst sammanbrott när jag kommer hem efter jobbet och ser honom sätta upp hyllor i gästrummet. Gästrummet fick så småningom byta namn till ”Ensamrummet”, eftersom vi aldrig hade några övernattningsgäster. Ensamrummet var tänkt som en tillflyktsort när man behövde vara i fred. Men det fyllde inte heller sin funktion. Björn och jag vill ju alltid vara tillsammans. Därför tycker Björn att han kan införliva det överblivna rummet med sitt arbetsrum som han nu anser sig ha växt ur. Han tänker således ta *barnkammaren* i besittning. Den gökungen! Jag blir så ruskigt arg att jag vrålar:

– Men jag då! JAG då! Allting handlar bara om dig! Dig, dig, DIG!

– Okej okej, lugnar Björn ner mig. Vill du använda ensamrummet till nåt? Jag tyckte bara att det stod där outnyttjat. Och så ilsk som du är, Bubblan, så får du nog snart låsas in där. Det får kanske bli en isoleringscell. Ska vi klä det med madrasser? skämtar han.

– Det ska stå som det är! domderar jag och avbryts av att Björns ficktelefon piper. Han talar mjukt och vänligt med nån och nu låter det som om han är psykolog mer än bara på pappret, för han frågar om psykiska tillstånd. Detta får mig att börja undra: Känner jag min man, egentligen?

– Det var Faronas, säger han när han lagt på. Hennes bror är ju på behandlingshem nu och det går bra. Han gör stora framsteg.

Den som själv inte är ärlig misstänker ofta sina närmaste för att vara oärliga. Därför misstror jag Björn. Han har börjat springa som barn i huset hos Faronas ensamstående mamma och hennes hop halv vuxna ungar. Detta kallar han pilotstudier – han vill undersöka invandrarnas familjesituation. Men jag undrar jag. Sen Björn gjorde sin hjältemodiga insats och lyfte ut Faronas lillebror från knarkarkvarten har han exempelvis torkat kräk när han hjälpte till att vaka vid sängen medan brodern genomled sin abstinensperiod. Han har också stått ut med en högljudd invandrarfamilj på en trång yta i Rinkebys slitna och fula bostadskomplex. Det är inte likt honom. Ändå måste jag låta det pågå.

För hur ska jag kunna förklara för min man varför jag blir så upprörd över att han självmant gör sig omaket att bistå Faronas och hennes socialt belastade familj när han prompt vägrar att rucka på sin bekvämlighet och ta hand om sin

gravida hustru? Han vet ju inte om att jag väntar barn.

Det enda jag kan göra är att pumpa honom envetet: har han en affär med Farena? Och han – han som så konsekvent struntat i psykologi till förmån för statistik – han suger in mig i sitt hypnosfält med sin djupa bruna blick tills jag blir tyst och så frågar han med pek fingret under min haka:

– Har *du* varit otrogen, Barbara? Eftersom du är så miss-tänksam mot mig börjar man ju undra om det här är en projek-tion.

Jag har verkligen målat in mig i ett hörn.

Björns och min växelkurs har tidigare stått i att jag hand-lar maten, lagar den, stökar undan och pysslar om honom medan han ger mig sin tillgivenhet och låter mig få vara hans eviga bollplank. Nu har min valuta sänkts, vilket krä-ver att jag handlar maten, lagar den, stökar undan, pysslar om honom och dessutom tvingas kompensera honom för mina raseriutbrott och gråtattacker genom att ständigt be om ursäkt och ge honom extra mycket massage. Plus att jag får stå ut med hans mellanhavanden med Farena och hen-nes röriga familj.

Det är bara på Lutherska badet jag kan bekänna färg. Här har både Ulla och Kristin fått reda på det som Björn och mina arbetskamrater ännu inte vet. Här kan jag sjunka in i mitt nya tillstånd och låta det sprida sig genom kroppen.

Härinne finns ingen aggressiv lukt från piprök eller rak-vatten, härinne doftar det rent och tvagat med tunna stråk av lavendel och citron. Härinne finns överhuvudtaget inget maskulint inslag. En gång råkade två karlar förirra sig in hit och det tog flera dar innan de upprörda svallvågorna lagt sig efter deras besudlande intrång.

Visserligen talas det då och då om män i allmänhet, men sällan om Mannen i våra liv. Den pladdrande Grodan (vars änkestatus måste ha kommit sig av att hon pratat ihjäl sin man) har för längesen upplyst alla som gittat lyssna att hon då rakt inte planerar att skaffa en ny karl, och i förbifarten skvätter hon ut information om vilka som är begåvade med manliga partners genom att ställa den retoriska frågan: ”Eller hur, Maj? (Eller vem det råkar vara.) Inte skulle väl du jaga efter en ny karl om din gubbe gick bort?”

Men en sak har jag märkt. De gifta damerna verkar lugnare. Det kan givetvis bero på att de helt enkelt är mindre neurotiska från början och därför kunnat bidra till en sund och varaktig förbindelse. Men de gnäller inte så ihärdigt. Därför blir jag rädd när jag inser att jag tydligen sällat mig till kverulantlaget – de ensamstående.

Jag blir nämligen grymt förorättad en morgon när jag kommer in i bastun och en yppig dam med platt näsa har tagit sig den oförskämda friheten att ösa mängder av vatten över bänkarna så att den vanligtvis torra bastun blivit ett kokhett ångbad.

– Vad är det här för påhitt! brusar jag upp. Nu kommer ju min handduk att bli dyngsur!

– Jag är från Ukraina, säger den yppiga med rysk accent. Så jag vet allt om bastubad. En bastu ska vara full av ånga, inte torr som ni svenskar tror.

– Sådär kan du söla ner i Ukraina, kommer Ulla barskt till undsättning, men inte här! Vi vill kunna sitta på våra handdukar.

– Men i en bastu behöver man inte handduk, försvarar ukrainskan sitt tilltag.

– Fy så ohygieniskt! skräller Ulla och backar ut igen.

– Är ni så rädda för baciller? skrattar ukrainskan och jag vet inte vad jag ska säga. Jag har vant mig vid att ligga på en handduk i den här torrvarma luften och nu har denna stabbiga självsvåldiga kvinna från öst rubbat mina cirklar. Bara de gifta tanterna sätter sig i den bolmande plaskvåta bastun med gott mod. Självt trampar jag muttrande i Ullas fotspår mot värmepoolen. Kristin sitter redan där.

– Hur mår du idag då? frågar hon efter den tysta minut jag ägnat åt att sörja min saboterade basturitual.

– Jag har nog lite svårt att fatta att jag är gravid, svarar jag. Härinne känns det bra. Men därute... Jag pekar diffust mot den välvda väggen. Därute är det jobbigt.

– Ska du behålla barnet? undrar Ulla strängt.

Jag nickar.

– Då kommer du att få det ännu jobbigare kan jag tala om. Just nu liknar hon verkligen en korp med de mörka ögonen stint fixerade vid mig, då och då hårt blinkande. Det där klore, gnäller hon, det är alldeles för starkt för ögonen.

– Hur kan du veta det? protesterar jag. Att jag kommer att få det jobbigare, menar jag.

– Det är så det är med barn, kraxar Ulla. Då får man offra karln. Och det klarar han inte av, så då skaffar han sig en extraresurs.

– Men Ulla, säger Kristin. Så kan man väl inte säga.

– Det borde väl du veta, näpsar Ulla.

– Jag vet vad det vill säga att hänga upp sig på en man, svarar Kristin irriterat. Det gjorde jag med pappan till mitt första barn. Sen lärde jag mig att inte upprepa det misstaget. Och då kunde jag njuta fullt ut av mitt moderskap. Det är större än äktenskapet.

– Det är det inte, huggar Ulla tillbaks. Äktenskapet är till

för barnen. Men det har inte karlarna fattat. Och då blir kvinnornas liv bara halvmesyurer. När de blivit mammor kan de inte styra sina liv längre.

– Jag styrde mitt liv! framhärdar Kristin. Jag valde barnen. Mannen fick aldrig komma före dem. Min trygghet låg i min uppgift som mor. Och det gör den än.

– Utan den där självupptagne karlns inkomster hade du allt stått dig slätt, bråkar Ulla.

– Och det tror du var en slump? säger Kristin och ser belåten ut. Nej du, Ulla. Där valde jag också medvetet.

– Men det låter ju som ett resonemangsparti, utbrister jag förvånad.

– Ja, och det är inte så dumt som det låter. Förr eller senare slocknar ju passionens brasa och då är det munnar som ska mättas och räkningar som ska betalas.

– Jag vill ha barn med en man jag älskar och jag vill inte offra det ena för det andra, trotsar jag och hör hur min förljugenhet ekar mellan de mosaikklädda väggarna. Jag är ju inte alls säker på om barnet jag väntar är avlat av mannen jag älskar.

– Då har du skrivit ut för stora checkar, min vän, avslutar Ulla och far lika hastigt som vanligt upp ur värmebaljan. Nu ska jag hjälpa en väninna och hennes två barn att flytta. Karl'n hennes har gått och blivit kär i en tjuugoåring och nu sjasar han bort sitt gamla liv. Det är inte värt mer för honom än gamla tomflaskor.

Ulla skickar oss sin dödgrävarmin och stolpar iväg.

– Vad hopplöst allting låter i hennes värld, mumlar jag.

– Verkligen, instämmer Kristin. Men på en punkt har Ulla rätt. Moderskapet vinner över parrelationen. Eller också blir det tvärtom. Du måste nog veta vad du ska prioritera redan nu.

Tack, tänker jag, men jag har faktiskt större anspråk på livet. Och varför skulle jag inte ha det? Varför ska man leva ett halvt eller ett tredjedels liv bara för att man blir mamma?

På vägen till jobbet blir jag jagad av en stor buss. Jag trängs upp på trottoaren och kolliderar nästan med en barnvagn. Är det inte meningen att man ska kunna cykla i den här stan! gormar jag och blir genast medveten om att jag nu är en behållare för ytterligare ett liv, varför jag sänker farten och trappar ner mitt dagliga krig mot medtrafikanterna. Men livet inom mig har också startat ett krig. Ska moderslyckan beröva mig glädjen i att ha nån att dela den med?

Jag funderar på mamma. Hon har ju fortfarande en man fastän hon fick två barn. Sen tänker jag på hennes och pappas relation. Stendöd. Han är en mumie och mamma en kall staty. Han sitter och häckar i hobbyrummet där han pular med sin enorma modellbilbana. Mamma putsar fasaden.

Min syster sen. Hon och hennes gubbe kurar i radhuset med sina lån och gläds bara åt prylarna de köper på avbetalning. Hon gick hemma och snöt ungar och nu jobbar hon på ett träningscenter. En gång i tiden drömde hon om att bli äventyrare och bestiga Mount Everest. Paddla kanot och hoppa fallskärm. Nu instruerar hon gubbar med dödsångest i konsten att programmera roddmaskiner och trappredskap.

Beror dessa förtvinade och förvridna drömmar på barnen som sög ut all näring ur dem? Gallskek, blöjbajsade, gjorde sönder och slog sig. Är det därför man beskylls av sina föräldrar för att vara otacksam? För att man spolierat deras framtidsplaner med skrik, avföring, streptokocker, klåfingrighet och total brist på självbevaringsdrift?

Farona vinkar glatt och grönt. På fritiden måste hon hjälpa

sin mamma att ta hand om horden av syskon. Där finns ingen man. Jo, min man. För han har inga egna barn. Han har bara en spattig fru som ställt till det för sig och går runt med sitt mantra vinande runt hjässan som en felinställd satellit: Det måste gå, det måste gå, det måste gå... Måste gå att komma undan med ett snedsteg, måste gå att bli mamma fastän Björn inte vill ha barn, måste gå att bita ihop och löpa banan ut.

Jag håller på att bli som mina patienter. Mina gamla hederliga försvarsmekanismer som bortträngning, reaktionsbildning och isolering håller inte längre. Jag ägnar mig numera åt de primitiva försvaren och använder ett öga i taget – plus eller minus.

Just nu är världen minus. Jag är plus. Jag plus en till. Och det är inte mitt fel! stormar det i mig. Ingenting är mitt fel! Omständigheterna har slagit sina käftar om mig.

Omständigheter.

Jag mår illa.

Utanför mitt fönster reser sig en stum och blygrå bergvägg.

ANDRA DELEN

KOMMA NER
PÅ JORDEN

DET MAN FRUKTAR MEST *händer inte. Och skulle det mot all förmodan hända, så blir det ändå inte som man trott.*

Det var Kristin som sa detta. Det var hon som gav mig modet att ta mig en ordentlig titt på omständigheterna som rest en brant vägg framför mig. ”Börja med att acceptera sakernas tillstånd”, manade hon.

Då hade jag stannat hemma från arbetet hela veckan. För första gången under min aktiva yrkesbana belastade jag min arbetsplats med sjukfrånvaro (ekonomiskt belastade jag mig själv eftersom jag inte kan fakturera patienter som fått återbud). Men min arbetsplats gjorde mig sjuk. Jag stod inte ut med att se den där fula bergväggen längre (nu på hösten var mitt arbetsrum mörkt som ett gravkapell), jag kunde inte besvara Faronas soliga och tacksamma leende (utlåningen av Björn visade sig vara ett långtidslån), jag orkade inte se P-Os patetiska krumbukter inför Farena (mig lurade han då inte) och jag nästan hatade mina patienter (för att de ville fly från sitt ansvar).

Därför flydde jag från mitt jobb. För att bättre kunna planera hur jag skulle fly från resten.

Abortens bäst föredatum var nu överskriden, det förstod jag på min nya profil.

Björn däremot skrattade åt den och undrade hur många bullar jag proppade i mig på fikapauserna. Dumskalle!

I övrigt var han så upptagen med sina fältstudier i invandrarförorten att han åt kebabtallrik till middag flera kvällar i veckan. I nämnda förort.

Och den här fredagsmorgonen på Lutherska badet höjde

jag vattennivån i den lilla värmepoolen med säkert flera millimeter kroppstempererad vätska. Detvillsäga tårar. Jag storlipade. Och lät det bubbla ur mig, hejdlöst. Huller om buller plaskade mina samvetskval ner i vattnet. Grottan i Pantelleria, Björns forskning, hemlighållandet av min graviditet.

Ulla tappade målföret en stund, hon som annars alltid satt med reptiltungan vässad och redo. Hon reste sig inte ens för att jaga bort en morgontidig skolklass ur duschregionen.

– Ja, det var ju lite av en omvänd historia mot den jag är van vid, grymtade hon sen. Men den där karln du har. Han verkar ju ta sig sina friheter. Ute och ranta där i förortsslummen var och varannan dag. . .

Ulla tog ett djupt och rosslande andetag.

– När karlarna börjar hålla sig hemifrån är det dags att rycka i kopplet, raspade hon. De ska inte vänja sig vid att vara borta. Då kan det vara för sent sen. Min far blev inkallad under kriget. Flera gånger. Han var långt uppe i Norrlands ödemark. Därifrån gick det knappt att ens ringa hem. Och när han var hemma blev han rastlös. Han tog med mig ut vissa kvällar. Till rökiga källare där det talades politik. Jag var glad förstås att jag fick vara med honom. Men min mor satt ensam hemma och frös. Det var kallt och det var ransoneringar, ja det var ingen munter tid alls. När kriget var över kunde Far aldrig finna sig tillrätta. Han arbetade på bruket i Tumba men så kom spriten in. Och andra kvinnor. Mor fick också arbete på bruket när jag börjat skolan. Hon var aldrig glad. Min far var glad, åtminstone när han var full. Som barn förstår man inte sånt. Jag stod på Fars sida, för jag hoppades varje kväll att han skulle låta mig få följa

med ut. Han sov ruset av sig på dagarna och om kvällarna spelade han dragspel i en liten orkester som hade ett par engagemang i veckan inne i stan. Egentligen hade väl Far varit en obekymrad och enkel speleman om inte kriget och familjeplikterna strypt hans barnasinne. Och Mor skulle haft det bättre som ensamstående än med min rumlande och omogne far. Men jag fanns och jag var hindret. Så hon satt där på kvällarna i vårt lilla hus i Tumba. Torkade spyor och bytte lakan när det behövdes. Vacker var hon också, till ingen nytta, tills hon bleknade och grånade. Otroheterna kom hon aldrig över, det var nog det som tärde på henne mest. Hon flydde in i sina böcker. Ibland läste hon för mig också. Pippi Långstrump... Ulla skrockar till. Pippi blev min första idol, fortsätter hon. Jag kände tidigt att jag hade en hel del gemensamt med den flickan. En mamma som är en ängel och en pappa som är en bullrig negerkung. Jag levde mycket i en fantasivärld där Far tog med mig ut på de sju haven. Ja, jag vet inte varför jag säger det här. Men man ska nog inte räkna med de där karlarna. De är i en annan verklighet. En helt annan verklighet, upprepade hon med en allvarsam nick åt mig.

– Men..., bröt jag in, fast jag hann inte längre. Ulla knipsade av mina invändningar.

– Det är helt enkelt inte vad livet går ut på längre. Att ha man och barn. Männen är bara bra på två saker. Att sprida sin säd och att göra kvinnor olyckliga.

– Det stämmer inte in på min man, högg jag emot.

– Inte kan du väl påstå att du är lycklig med den *där*, dräpte Ulla och reste sig. Nu måste jag gå. Jag ska besöka en väninna som skött om sin man som ett lindebarn i två år. Han var sjuk i leukemi. Men efter en benmärgstransplanta-

tion blev han rask igen. Och nu vill han leva säger han. Men inte med henne.

Kristin log mot Ullas dystra uppsyn.

– Hon frossar i andras olycka, fnös hon när Ulla avlägsnat sig. Med en sån inställning är det ju inte konstigt att hon själv aldrig skaffat man och barn.

Grodans hektiska pladder närmade sig den runda poolen där vi satt nersänkta.

– Ulla borde verkligen sluta röka, sa Grodan med eftertryck. Det var ju ett fasligt hostanfall hon fick nyss. Min svåger var storrökare tills han var nästan sextio, men då sa doktorn åt honom att om han inte...

– Är du hemma från jobbet idag också? frågade Kristin.

Jag sa ja med en tung suck.

– Vad är det som tynger dig mest? frågade Kristin när Grodan förflyttat sig och sitt anhang till en annan region.

Som alltid när jag gråtit var mina ögon svullna och jag blinkade några extra gånger. En tår rann ner för kinden.

– Mitt underliv, svarade jag. Mitt undre liv, la jag till.

– Det är inte så farligt som du tror, sa Kristin.

– Vad för nåt?

– Ditt dilemma. Du måste bara släppa in ljuset, så du kan se hela bilden klart. Då får du en ledstjärna. Tillit och tillförsikt.

Usch, så flummigt, tänkte jag. Snart slänger hon väl in yin och yang och kristaller och Dalai Lama och hela hokuspokushärligheten i leken också.

– Din rädsla blockerar ljuset, mässade Kristin. Och i mörkret fylls rädslan på.

– Vilken rädsla? trilskades jag och försökte avgöra om Kristin var ful eller vacker. Hennes ansikte hade små och

trubbiga drag; hon kunde nog uppfattas som söt. Men just nu tyckte jag hon såg uppnosig ut. Påträngande.

– Jag ser att du är rädd, svarade Kristin och fixerade sina blekgröna och rödkantade ögon vid mina. Rädslan har alltid tre grenar, fortsatte hon sin undervisning som om hon glömt att jag faktiskt är legitimerad psykolog. Rädd att bli avslöjad, mässade hon. Rädd att förlora nåt du har. Och rädd att inte få nåt du vill ha.

– Måste inte du gå hem till barnen? sa jag menande efter hennes amatörpsykologiska rabbel.

– Barnflickan går inte förrän tolv, dribblade Kristin.

Barnflicka! tänkte jag och fnös inombords. Så det kan hon kosta på sig, hemmafrun. Jag började plötsligt frysa och tyckte att en glaciär långsamt bredde ut sig mellan mig och Kristin. Jag brukade alltid känna mig som en pseudonym i dessa skyddade och inkrökta rum där jag kunde utsöndra mina tankar som blandades med fukten och ångan i den vaga belysningen. Men nu blev allting så kallt och verkligt att jag behövde gå in i bastun igen. Ångbastun vid närmare eftertanke, därinne var det så disigt att man kunde gömma sig i den täta kondensen. Kristin följde envetet efter.

– Så du var alltså otrogen på er semester, återtog hon.

– NEJ! hojtar jag så högt att hon hoppar till.

– Jaså? Hon tittar förvånat på mig.

– Jag var inte otrogen, väser jag. Man kan inte kalla det för otrohet.

– Vad ska man kalla det då? Du hade ju ett fullbordat samlag med en annan man än den du är gift med.

– NEJ! skriker jag igen. Eller JO! Men det är ändå inte samma sak! Det bara hände. Inget var planerat. Och omständigheterna var så extraordinära. Vi var inuti ett

berg, nej en vulkan... Efteråt kändes det som om det aldrig hänt. Och jag skulle aldrig drömma om att inleda ett riktigt prassel...

– Men om vi ser det så här då, lirkade Kristin, att din man gjorde exakt som du, kände exakt som du och sa exakt som du. Skulle du då tycka att han inte varit otrogen?

Jag stönade. Mitt hjärta bråkade och tarmarna vred sig av mitt dåliga samvete.

– Vad än skälet eller omständigheterna var, så har du varit otrogen, slog Kristin nyktert fast. Alla otroheter, hur oskyldiga de än kan te sig, rör till det för folk. Och nu är du gravid. Vet du säkert att det är han som är fadern?

– Nej. Och jag vill inte veta det heller. Är det inte konstigt att bli befruktad efter första försöket, eller vad man ska kalla det?

– Du kan ha haft en explosiv ägglossning som tillfälligt ökade din sexdrift, sa Kristin. Eller så kan faktiskt ägglossningen sättas igång av sexuell upphetsning. Men om du haft oskyddat sex med din man ett par veckor före eller efter det här tillfället kan man inte säkert veta förrän man gjort ett faderskapstest.

– Jag vill inte veta, insisterade jag.

– Men straffa inte ut din man ur ditt liv. Bjud in honom i ditt välsignade tillstånd och dela allt med honom, förutom ditt misstag. Var inte rädd. Det du fruktar mest kommer inte att hända. Och skulle det mot alla odds ändå ske, så blir det ändå inte som du trodde.

– Tycker du att jag är en dålig människa? frågade jag biktmodern.

– Nejdå, Barbara. Din handling var kanske dålig, men det berodde på svaghet. Min man var oerhört svag. Han bedrog

mig gång på gång. Men jag har förlåtit honom. Vi måste förlåta och gå vidare. Inte minst måste man förlåta sig själv. Det tror jag inte att min man gjorde, tyvärr. Han orkade inte, eller ville inte, se hur fel han handlade. Istället skyllde han på mig för att rättfärdiga sig själv. Men varje gång jag tittar på min minsting ser jag Leo i honom. Den fina sidan av Leo, som jag vill minnas honom.

Jag lutade mig bakåt och upptäckte att mitt hjärta åter låg i normal rytm och magnerverna hade stillat sig. Morgonrushen hade mojnats och det verkade som om Kristin och jag var de enda kvarvarande besökarna. Jag fann det med ens behagligt att sitta här i allsköns ro och språka med Kristin som jag egentligen inte alls kände. Hon tycktes ha svar på allt, även på frågan varför inga skolbarn hade anlänt till badet ännu fastän klockan började närma sig nio.

– Det här är en helig dag för skolbarnen, förklarade Kristin. Tredje delen av Solito kommer ut idag och många skolor har gått med på att ge barnen inofficiellt ledigt så att de kan ställa sig i kö för att köpa boken innan den tar slut. Jag lyckades komma över ett exemplar redan för ett par veckor sen eftersom Solitoböckerna ges ut på samma förlag som min man låg på. De var hyggliga nog att skicka mig den senaste utgåvan och på kvällarna blir jag alldeles hes av all högläsning. Ungarna får aldrig nog av Solito, log Kristin. Och knappt jag heller.

Jag kände igen namnet Solito. Detta var den svenska succén alla talade om, som man inte kunde undgå om man öppnade en tidning eller befann sig i ett varuhus. Själv har jag alltid förhållit mig skeptisk till denna typ av massrörelse och det förvånade mig att Kristin som var så ”alternativ” anslöt sig till en kommersiell feber som utropat Solito till

det största som hänt Sveriges kulturexport sen Abba. Hon såg nog vad jag tänkte, för hon förklarade att hennes äldste son Natan upptäckt Solito innan den slagit igenom på bred front och innan den fått sina två uppföljare. Det chattades om boken på Internet och det spekulerades mycket kring vem som stod bakom den svenska pseudonymen Vivita Winter. En ung människa som skydde media, ryktades det i vissa kretsar. Andra tippade på en redan vida erkänd författare. Men gåtan förblev olöst.

– Och att böckerna skrivits under pseudonym är ju sunt, sa Kristin. Då skalar man bort kändishysterin som många författare verkar lockas av och böckerna får tala för sig själva. Egentligen fattar jag inte hur de kan läsas av alla, för Solitoböckerna är väldigt civilisationskritiska. I tvåan beskrivs snabbmatskedjorna som ett hot mot mänskligheten, bara en sån sak. Dessutom finns det ett andligt budskap i sagan om Solito, fortsätter Kristin sin marknadsföringskampanj. Zenbuddhismen lyser igenom.

– Då förstår jag att de går hem, svarade jag syrligt. Flum säljer.

– Flum? Kristin skakade tvärsäkert på huvudet. Nej du. Flummighet och andlighet står så långt från vartannat som det bara går. Flum är flykt. Andlighet handlar om upplysning. Att komma ner på jorden.

Som ett sändebud från himlen, tänkte jag sarkastiskt. Jag hade haft fullt sjå med att skrubba patienter rena från all hallelujasmörja de fått från konstiga sekter, tarotkort, healing, numerologi, astrologi och annat nonsens. Vi psykologer hade faktiskt fått mycket problem med den ymnigt förekommande andliga föreningen. Jag snörde åt min yrkesroll ordentligt runt mitt tidigare upplösningstillstånd

och bestämde mig för att gå tillbaks till jobbet efter helgen. Och plötsligt kände jag mig hungrig igen. Illamåendet hade kvävt min aptit i veckor och gjort att både ridbyxlåren och kärlekshandtagen skrek på hjälp, men nu skulle jag gå ut på stan och äta en stabbig frukost.

– Du gör klokt i att undvika raffinerad industrimat när du är gravid, förmanade Kristin när jag utgjutit mig över den stora tallrik bacon med äggröra jag såg fram emot. Sen började hon predika om oxidering, fytinsyra, mineralrövare och fria radikaler, om basiska och sura livsmedel, spårämnen och spjälkningsenzymmer och om sina trädgårdsland med drivhus och kompost. Sin biodling. Sina glasburkar fyllda av bönor, grönsaker, oliver, frön och frukt i olika stadier av syrning, marinering, svällning, groddning eller lagring. Den ständigt jäsande degbunken vid spisen. Jag kunde nästan höra hur hennes råvaror låg och mös och trivdes i sina kärl och krus som väl omhändertagna husdjur. Kristin kunde vara hur andlig hon ville, men det mesta i hennes tillvaro tycktes gå ut på mat.

– Gör du all mat själv? frågade jag.

– Gör och gör. Sund föda är ju ganska fiffig. Den reder sig själv rätt bra. Med en liten mänsklig knuff här och där. Som i dynamisk terapi skulle jag tro, sa hon efter en kort paus. Det är ju individens egna resurser man ska frigöra och sätta igång, inte sant?

– Nja, svarade jag defensivt. Inte riktigt. Terapi handlar snarare om att (här letade jag efter orden), om att (varför hittade jag inte orden!), eeh...

– Manipulera? fyllde Kristin retfullt i.

– Nej! tillbakavisade jag. Men det rör sig mer om att bryta ner ett destruktivt system och ersätta det med ett nytt

än om att bara vädja till nåt diffust inneboende gott. I terapi får man gräva djupt för att komma åt rötan. Det är inte som att vattna grönsakslanden. (Ha! Där fick jag till det.)

– Fast läkekraften måste ju komma från patienterna själva, invände Kristin.

– Jo, men det är terapeuten som sitter inne med tekniken.

– Den tekniken låter som manipulation i mina öron, mopsade sig Kristin. Så länge inte patienten förstår den teknik hon blir utsatt för, hur ska hon då själv kunna tillämpa den när terapin är över? Jag tycker det är att krångla till det i onödan, jag.

Här blev jag provocerad å hela min yrkeskårs vägnar. Jag ville fylla ett lastbilsflak med alla mina hyperneurotiska patienter och tippa dem rätt ner i Kristins makrobiotiska jättedeg, så fick vi se hur ätligt brödet blev efter deras vildjäsning. Där hade det inte räckt med en simpel knådning.

– Egentligen tror jag vi är mer överens än det kanske låter, log Kristin överslätande. Och jag tror att både Freud och Klein var betydligt mer andliga än de själva begrep, fortsatte hon.

Freud och Klein. Hur långt in på mitt revir trodde hon att hon kunde klampa?

– Freuds teori om dödsdriften och Kleins tankar om destruktiv avund, predikade Kristin vidare, är ju andligt allmängods. Att människan helt enkelt alltid har behövt kämpa mot sina inneboende mörka krafter. Besattheten. Eller ondskan om man så vill.

– Det är väl att förenkla det hela, sa jag kort.

– Ja ja, suckade Kristin. För mig har i alla fall livet blivit

enklare när jag valde bort krånglet. När jag såg möjligheterna istället för svårigheterna.

– För att se möjligheterna måste man först se svårigheterna.

– Exakt, svarade Kristin. Se dem och acceptera dem. Sen kan man gå vidare till möjligheterna.

Lätt för henne att säga, tänkte jag avundsjukt när vi klädde på oss.

Nog hade Kristin ordnat det för sig. Hon bodde rymligt och bekvämt med barnflicka och sju barn i ett Feng Shui-inrett kulturhus i en parkliknande oas alldeles inpå storstan och ett stenskott från Lutherska badet. Och hon behövde inte ens arbeta. Ändå var hon bildad och beläst. Ovanpå allt var hon mild och förlåtande trots att hon haft det svårt.

Kristin hade kontroll över sitt liv. För ett sånt liv kunde man döda. Exempelvis en äkta man som förlorat kontrollen.

Ja, vad skulle man med en man när man hade allt det Kristin fått? Jag funderade på hur jag skulle tillbringat mina dagar om jag varit i Kristins kläder. Jag skulle. . .

Herregud, vad skulle jag göra utan Björn? En galax av tidsfördriv öppnade sig. Teater, debattaftnar, biobesök, romaner, konserter, väninnor, shopping. Och så det lilla barnet förstås. Som effektivt skulle hindra mig från alla tidsfördriv. Fjättrad vid hemmet utan vuxet sällskap. Nej, så ville jag sannerligen inte ha det, det som både Ulla och Kristin målat upp som en högst plausibel framtid. Det är ju när kvinnorna får barn som de behöver en man som allra mest. Men det är tydligen då de blir lämnade i sticket.

Tack du sköna nya värld, fnyser jag, men skriv inte in mig i den agendan. Jag är Barbara Wilson-Bladh, snart fyrtiosex år, lyckligt gift, välutbildad, yrkesverksam och gravid. Och

det tänker jag gå i land med, punkt slut. Puh.

Kristin och jag skildes åt utanför entrén. Jag tittade efter henne tills hon försvann bortom en skogsås. Drog sen kappan hårdare om mig och spejade bort mot naturens presentation av november. Det fanns fortfarande färgskiftningar i trädköparna, men en hinna av frost mattade ner landskapet. Aluminiumgrå himmel och mjölkigt dagsljus. Dofter av mull och bark. Vit andedräkt. Vintern på fram-marsch.

Jag längtade efter Björn så det rev i kroppen. Längtade efter att få berätta. Förmodligen var han inte hemma, så jag gick inåt stan och vek in på storvaruhuset för att köpa smaskig fredagsmat. Kanske titta på babykläder? Nej. Det vore att utmana ödet. Nånstans hade jag läst att missfallsrisken accelererade nästan rätvinkligt efter fyrtio. Jag bestämde mig för att köpa nya sängkläder istället.

Men det gick knappt att komma in på varuhuset för alla barn som trängdes framför kassan med varsin bok i handen. Kristin hade haft rätt. Solito var en oomtvistlig kioskvältare. Och när jag lyckades knöla mig igenom bokavdelningen ryckte jag åt mig den första Solitoboken från en monumental trave. Staplarna med den senaste utgåvan var starkt reducerade och marknadsföringsmaterialet dominerade som casinoskyltar i Las Vegas. Haussen var total. För nu hade den tillochmed besekrat mitt köpmotstånd. Snart skulle det bli film också på eländet. Kanske skulle man slå sig på författarlivet? tänkte jag högmodigt. Sitta och skriva medan barnet sov. Kristins bekväma tillvaro kom sig ju åtminstone delvis av makens framgångsrika bok. Det finns

många som blivit miljonärer av att skriva lättsmält skräp.

Åter till nuet. Bland raderna i det dignande matvaru-utbudet föreställde jag mig Björns tänkbara reaktioner på mitt havandeskap. Från best case scenariot: ”Men älskling! Ska vi ha barn! Det här var den bästa nyhet jag fått i hela mitt liv. Nu tycker jag vi sitter och tänker ut namn hela kvällen. Och i morgon går vi på stan och tittar på barnvagnar...” till worst case scenariot: ”Jag är lurad! Föder du det barnet tar jag ut skilsmässa.”

Ingen av de tänkbara scenerna spelades upp.

För det första satt min syster vid köksbordet när jag kom hem.

Så fort jag snavat över tröskeln med bärkassarna studsade Björn upp från köksstolen och överlät med varm, eller ska vi säga kall, hand min syster åt mig för att få återvända till sitt arbetsrum. Björn tyckte på hyfsat goda grunder rätt så illa om både Miriam och hennes man. Som nu, efter vad jag fick höra, inte längre var hennes man. De skulle skiljas, han hade träffat en annan och som en plump i detta standardprotokoll, hade den duktiga idioten också gjort den nya flamman med barn.

Miriam släppte ett par slappa tårar. Allt min syster gör har en märkbar likgiltighet över sig. Hon levde några ystra revolterande år mellan fjorton och sjutton som räckte för att mamma skulle skylla sina gråa hår och sin migrän på det, men sen återföll hennes liv i ett slött och muskelförtvinat tillstånd. Det enda tecken på muskler och kondition är hennes jobb som gyminstruktör, men då vill jag verkligen mena att hon inte tar med sig jobbet hem. Tur att mitt illamående är överspelat, tänkte jag när hon blåste ut ett avgasmoln

från en av sina lågpriscigarretter. Luften i köket var med Björns medhjälp redan som dimman i Lützen.

Miriam såg bedrägligare ut än vanligt och tacka tusan för det, förresten. Det var ju ingen munter historia hon kommit med. Problemet för mig var att hela hennes liv var så banalt att även detta hemska trauma kändes trivialt och oangeläget.

Men jag fick göra min plikt. Stapla truismer vill säga.

– Det kommer ut nåt bra av det här, ska du se.

– Men hur kunde han?

– Alla är förmögna till svek, svarade jag klokt och hoppades innerligt att detta gällde alla utom min Björn som jag insett att jag behövde så vanvettigt mycket nu. Men var glad att du har halva livet framför dig, peppade jag. Nu är ju barnen stora också, så nu sitter du inte fast. Se det här som en fantastisk möjlighet.

– Hans nya donna är hårfrisörska, upplyste mig Miriam.

– Ha ha ha! Jag slog handen för munnen innan jag hunnit säga: Gud, så banalt!

– Vad är det för kul med det? frågade Miriam stött och jag gjorde en snabb retorisk räddning.

– Jag ser tydligt framför mig att de inte kommer att få det så bra ihop bara. Hårfrisörskor blir trötta i benen och de exponeras för massor av gifter som finns i alla produkter. Allergier är jättevänliga inom frisöryrket, de är snuviga och har jämt huvudvärk, fabulerade jag. Vänta du bara tills smekmånaden är över och frisörskan kommer hem trött och arg med huvudvärk och klåda.

Nu log min lillasyster skadeglatt.

– Dessutom, fortsatte jag aningen upplivad, så har jag hittills aldrig stött på ett enda fall i mitt arbete där nån som

hoppat direkt från en sängkammare till en annan blir lycklig mellan de nya lakanen. Man behöver pausa mellan relationerna, annars upprepar man bara problemen från den man flytt ur. Så det så!

Jag led en kort stunds samvetsqual över min ovilja att erbjuda Miriam att äta middag med oss, men som tur var blev hon så upprymd av min domedagsprofetia över hennes förlopte karl och hans begränsade möjligheter att bli lycklig med en annan kvinna, att hon reste sig och gav mig en kantig kram.

– Du är verkligen toppen, Barbara! Precis det behövde jag höra. Förresten älskade jag inte det aset.

– Nej, det kan jag gott förstå, sa jag utan att tänka på att han är mycket nära släkting till Miriams barn. Han är ju varken nåt att se på eller nåt att lyssna på, fortsatte jag och hotade min tunga med amputering om den skulle förråda mig igen. Men Miriam glufsade belåtet i sig mitt förakt för den man hon valt som resesällskap i tjugo år.

– Tur att inget av barnen är lik honom, fnös hon. Och mellan dig och mig kan jag säga att jag inte är helt säker på vem som är far till Lilian.

Där har vi kanske förklaringen till att Lilian fallit så långt från stamträdet, tänkte jag. Hon kan i alla fall skylta med lite intellektuell kapacitet, även om det för närvarande mest rör hennes nyfunna sexuella läggning.

– Nu kanske du har din stora chans i livet, malde jag på medan Miriam svepte den kanadensiska dunkappan om sin spetiga kropp. Huvudet stack upp som en hårig vråta innan hon trädde en hudfärgad mössa över sina tråkiga testar. Varför hade hon blivit så oansenlig? tänkte jag med ett sting av medömkan. Hon var inte ens anslående genom att (som

jag) ha fått med sig åtminstone ett ovanligt drag (min längd) från våra föräldrars genmassa. Hon var bara torr, beige och så vanlig att hon kunde placeras på ett framtida museum om den svenska intigheten. Och nu stod hon där, dränkt i en oformlig dunkappa. Övergiven av en oformlig, blekfet och slö bilmekaniker.

Ett stråk av syskonkärlek, självklar som mina egna hjärtslag, löpte genom mig och jag gav Miriam en alldeles äkta spontan kram. Efter några sekunder kände jag hur hennes knotiga kropp fick liv och hon besvarade omfamningen från sin storasyster. Men så ryckte hon till, tog ett steg bakåt, synade mig som om jag vore ett plagg och la handen på min uppknäppta byxlinning.

– Barbara! Är du...

Jag satte fingret över mina läppar och hysjade.

– Vet mamma? frågade hon.

– Nej.

– Hon vet inget om mitt nya tillstånd heller, sa Miriam och skakade på huvudet.

– Oj. Jag trodde ni stod varann väldigt nära, du och mamma.

– Ingen står väl mamma nära, svarade Miriam med ett skevt leende. Vi är bara till för att bekräfta hennes förljugna världsbild.

Va? Hörde jag rätt? Ett klarsynt och spetsigt utlåtande från min loja syster.

– Hon hade nog mått bättre om vi vore ett mönster på nån av hennes väldesignade mattor, sa jag i samförstånd.

– Ja, då skulle vi allt hålla oss på mattan, skojade Miriam.

– Är du okej nu då? undrade jag med ett litet pip från mitt latent dåliga samvete över att jag nästan föst iväg hen-

ne. Men det kändes bättre att tala med min syster här i dörröppningen när jag visste att hon var på väg att gå. Det var som om väsentligheterna bättre blev sagda då, i avskedets ögonblick.

– Konstigt nog känns det nästan lite pirrigt, sa Miriam. Jag tänker se till att huset blir sålt. Jag vill bo i lägenhet, helst i stan. Och jag ska se mig om efter ett nytt jobb. Du vet, det där gamla slitna Lutherska badet, jag hörde att kommunen vill sälja det till en privat entreprenör som planerar att göra om alltihop till en spainrättning med gym och massage och en massa kurser. De har redan fått tillstånd att bygga en hotellanläggning alldeles intill. Där vore det ju fint att jobba.

– Jaså, svarade jag och lät hjärnan översätta vad Miriam just berättat. ”Helgerån”, löd rubriken. Mitt tempel skulle rivas. Men kommer allmänheten att äga tillträde då? frågade jag ängsligt och såg framför mig hur Lutherska badet fylldes av studsande fräscha gymkroppar i tajta trikåer medan Ulla och alla de andra tanterna skyfflades ner i en massgrav.

– Inte som nu, skulle jag tro. Hotellets gäster borde väl i så fall få företräde. Och priserna kommer nog att höjas kraftigt.

Den rovlystna kapitalismen har snart slagit sina klåfingriga labbar om allt som är till det allmänna bästa, tänkte jag och kände hur en folklig revolt reste sig i mitt bröst. Vid nästa val skulle jag rösta glödrött. Varför brydde sig inte Miriam om det här, hon som var en av medelklassens förlorare? Miriam hade ju bytt ner sig, från en någorlunda upplyst (nåja) övre medelklass till en sjattig konsumtions-slav, hukande under amorderingspiskan, närmande sig den

frånskilda mammans låga socioekonomiska nivå. Miriam borde slåss mot de villkor hon nu såg fram emot att sko sig på – privatiseringen och avskaffandet av den offentliga service som en gång gjort det här landet världsberömt.

– Är det inte bättre om du börjar engagera dig politiskt? hoppade det ur mig.

– Va! Miriam gapade som om jag föreslagit att hon prostituerade sig.

– Äh, jag tänkte bara att du har gått i livets hårda skola, slingrade jag mig, och att dina erfarenheter borde gå att omsätta i politiska krav... (Här visste jag inte längre vad jag talade om.)

– Nej du, Barbara, flinade Miriam lakoniskt. Däremot har jag faktiskt funderat på att börja i terapi. Men nu måste jag kila. Tack för ditt stöd. Och grattis.

Först förstod jag inte vad grattiset syftade på. Jag såg bara hur det en gång breda politiska engagemanget bildat tusentals bäckar mot individualterapi och kände en stark lust att vända denna kanalisering av folkligt missnöje tillbaks mot den väsentliga källan: marknadsväldet och den offentliga lögnen om den individuella lyckan, med inre och yttre splittring som följd. Jag började se poängen med Björns vidlyftiga forskning, förutom hans strängt personliga motiv.

Behovet av familjesammanhållning – borde inte det bli ett adekvat politiskt krav på gräsrotsnivå? Familjeupplösningen var ett hot mot medborgarnas trygghet, den lämnade ruiner efter sig; emotionellt trasiga barn, ekonomiskt tillintetgjorda mödrar, konsumtionsslaveri och en djup spricka mellan könen. ”Grattis” hurtades det när ett barn var på väg. Varför det? Den lyckliga familjen var ju enbart en myt, ett lockbete, lika falskt rosa som gräset på

andra sidan var bedrägligt grönt.

Och nu skulle Björn och jag bli familj, mot alla odds. Det skulle gå! Vi fick inte söndras.

Med Kristins ord ringande i huvudet samlade jag mod och gick in i Björns arbetsrum. *”Det man fruktar mest händer inte...”*

Björn satt framför sin dator med ett dokument döpt till ”Invandrarfamilj i segregation”. Hans blick var lika tom som dokumentet. När jag la mina händer på hans axlar såg han besvärat upp på mig, ungefär som när en världsberömd filmregissör blir uppvaktad av en ung lycköskare med ett pretentiöst manus under armen. Det var just ett snyggt mottagande!

Men lika lite som mästeregissören orkar sovra bland alla svansviftande strebrar för att finna en verklig begåvning, lika oförmögen var Björn att ana sig till min livsavgörande beaktelse.

– Jag har kört fast, sa han istället. Var det nåt du ville?

Alla snygga fraser jag tänkt ut var som bortblåsta av Björns mulna humör, så jag sa bara:

– Jag är med barn.

Björn tittade på mig med glasartad blick och mumlade ett Jaha. Sen såg han in i bildskärmen igen.

– Kan vi ta det sen, Barbara? Det känns som om min forskning kört in i en återvändsgränd och jag måste få in backen. Det är förjävligt det här. Förjävligt! Vilket FUSS!

Björn slog med näven på tangentbordet och fortsatte svära en stund över den lag om alltings jävlighet som så ofta drabbade just honom.

– Jag kan inte få in det här också, kved han och jag trod-

de han menade barnet, men det var tydligen sekundärt i sammanhanget. Det blir för mycket! klagade han. Invandrarna bär på för många variabler, det spretar åt alla håll... Björn gned sina tinningar och tände pipan. Krig, självmord, kriminalitet, droger, våld, religionsförvirring, kulturkrockar, språkförbistring, fattigdom, radade han upp. Det är ett sånt mischmasch därute, jag klarar det inte. Bara i Faronas familj finns allting på en gång. De är åtta syskon. En är junkie, två är högutbildade och bor i England och Frankrike, de andra – förutom Faron – driver hit och dit, alla flickorna utom en är omskurna, mamman pratar knappt svenska, pappan blev mördad i Afrika av politiska skäl... jag hittar inga samband, ingen logik.

Välkommen till verkligheten, tänkte jag.

– Och Faron, kinkade Björn vidare, hon tar bara för sig. Jag känner mig snart som en personlig hjälpreda åt henne.

Du har kanske skrivit ut för stora checkar, tänkte jag med Ullas giftiga ord och funderade över om det var läge att återigen varsla Björn beträffande den utgiftspost som låg och tickade i min livmoder.

Han knackade ur pipan i askfatet och stoppade en ny. Tände den och sög så att hans höga käkben blev ännu mer markerade. Bläste ut ett halvt ekomord som försatte rummet i ett akut smogtillstånd, men när jag ville vädra klagade han på att han frös.

– Jag vet inte vad min forskning går ut på längre, gnydde han.

– Den sexuella otrohetens effekter på familjesammanhållningen, rabblade jag och började av ohejdad vana massera hans spända axlar under den slitna gröna flanellskjortan som jag lagat ett otal gånger och som han vägrade kasta (ju

mer medfarna Björns kläder blev desto mer fäste han sig vid dem).

– Men det håller inte, mumlade han. Det här med otrohet räcker inte. Det finns så mycket mer bakom. Otrohet är bara ett symptom.

– Symptom på vad? frågade jag med nyfiken förvåning över Björns plötsligen uppståndna djuplodartalang.

– På vadsomhelst. Allmänt missnöje. Att livet stannat av. En död relation. Olika sexuella behov. Längtan efter bekräftelse. Dödsångest. Äventyrlust. Rädsla att binda sig. Konventioner. Perversioner. Allt, sa Björn. Allt som inte stämmer kan leda till otrohet.

– Du menar att det inte går att hejda? Att det bara slår ner som blixten?

– Om förutsättningarna finns ja.

– Vilka förutsättningar? ville jag veta, jag som brutit vårt trohetslöfte.

– De jag nyss nämnde. Att nåt inte stämmer.

Nu blev jag paranoid. Jag befarade nån sorts ödets veder-gällning och frågade med gnällig röst:

– Men du skulle väl inte kunna bedra mig?

– Varför blandar du in oss i det här! gruffade Björn. Tycker du att det är nåt som inte stämmer mellan oss?

– Nej! svarade jag och kände hjärtat göra en förskräckt loop.

– Dåså! Jaaa, stönade Björn och lutade sig bakåt. Kläm mer där, just där. Mmm, vad skönt du masserar, min Babbelbubbla. Ååh, det här behöver jag. Aaah... Ska vi gå in i sovrummet, om jag ligger ner kommer du åt bättre...

Björn reste sig och gick sömngångaraktigt före mig in i sängkammaren där han la sig på mage med bar överkropp.

– Massagekräm, sluddrade han, kan du inte använda den där massagekrämen som luktar så gott?

Jag drog ut ena nattygsbordslådan och grävde inåt för att hitta den väldoftande burken. Jag fick tag på den. Den och ett paket. Ett paket kondomer.

– Är det dina? frågade jag bestört.

– Ja, vems skulle det annars vara?

– När köpte du dem?

– Jag minns inte. Ett par månader sen tror jag.

– Men vad fan köpte du kondomer för!

– Barbara, vad är det här? Varför är du så upprörd över att jag har kondomer i nattygsbordet? Björn himlade med ögonen.

– För att vi ytterst sällan använder såna! Du brukar ju köra med finska rycket, sa jag beskt.

Med hettande kinder undersökte jag paketet. Det var öppnat. Men mina misstankar försvann inte av att förpackningen var obruten. Hade han planerat att ta hem en kvinna? Den tanken gjorde mig överraskande nog vanvettigt uppeggad, min svartsjuka låg och kippade efter andan på en fontän av lust.

Jag vände Björn på rygg och smekte strängen av hår nedanför naveln. Tog honom i munnen tills han hårdnade. Tänkte att jag var den där andra kvinnan, en kvinna som Björn åträdde och ville penetrera. Han andades häftigt och vältrade sig över mig.

– Åh, vad skönt! flämtade han. Jag älskar dig, min fina Bubbla. Jag känner dig så väl. . .

Hur det nu än låg till med den saken, så fanns det i alla fall stort svängrum i vårt sexuella samspel. Vi kunde ändra ställning ledigt och elegant utan avbrott i rytmen. Vi kunde

använda snuskiga ord. Vi kunde vänta in varandras klimax och få samtidig utlösning. Och nu hade jag upptäckt möjligheten att bli en annan inför Björn. Jag började rentav undra om inte sexuell otrohet, åtminstone i tanken, kunde vara ett sätt att upptäcka sin partner på nytt. Varför skulle jag annars bli så tänd av misstanken att Björns sexualitet hade hemliga vrår dit jag inte nådde?

Jag gav mig hän utan att bry mig om att jag lät som en brandbil.

Sekunden efter företog Björn sitt väl beprövade finska ryck och sprutade med ett långt stön över min lätt putande mage.

– Varför drog du ut den? flåsade jag.

– Jag trodde du hade ont.

– Jag njöt, Björn. Hejdlöst.

– Min tokiga Bubbla, flinade han och kysste mig på nästippen. Jag blev nästan rädd.

– Men du behöver i alla fall inte dra ut den i barnbegränsningssyfte mer, log jag.

Björn blev först slät i ansiktet, sen höjdes hans vältränade högra del av överläppen – den lilla missnöjesmuskeln.

– Är du seriös, alltså?

– Vi är seriösa båda två, skämtade jag och la hans hand på min mage.

Björn slängde sig på rygg och drog bort handen. Suckade tungt.

– Säg nåt då, pockade jag nervöst.

– Jag kan inte få in det, knarrade han. Ska jag bli pappa?

– Det ser så ut.

Han vände huvudet mot mig.

– Men en bebis... herregud vad fussigt. Skrik och bajs...

Ögonen spärrades upp. Min forskning då, spratt det ur honom.

– Vad är det med den?

– Den är ju min baby!

– Är det inte dags för den babyn att växa upp? sa jag surt.

– Åh, kan jag inte få den där massagen nu, bad han. Jag måste smälta det här.

När rummet fyllts av massagekrämens aromatiska ångor från nejlika, tallbarr och kanel ville Björn att jag skulle sätta på ”My funny Valentine” med Chet Baker. De smygande tonerna blandade sig med dofterna och medan jag knådade Björns vackra skulderparti fällde jag en liten tår som plingade ner på hans ryggrad. Jag visste inte varifrån den kom. Den verkade ha hängt upp sig nånstans. Björn grep min hand och tryckte den hårt. Vi blev kvar så en lång stund. Tills jag gick ut i köket och värmdе mjölk med honung åt oss.

– Jag kommer ingenstans med min forskning, mumlade Björn och blåste på mjölken. Det finns inga raka samband nånstans. Toleransen varierar så kraftigt, både inom grupper och mellan grupper.

– Undersök det istället då, föreslog jag. Vad som förstärker eller försvagar systemens tolerans.

– Men då får jag ju börja om från början! värjde sig Björn och spände varje muskel.

– Det kanske är det som är lösningen, sa jag lågt. Att börja om från början.

Jag tänkte på Melanie Klein, den moderna jagpsykologins stammoder, som utsattes för uppbrott och katastrofer under hela sitt liv. Gång på gång fick hon börja om. Kanske hjälpte det henne att vinna insikten om den ”depressiva

positionen”, då man kliver ut ur de osäkra illusionerna och möter de verkliga villkoren. Sanningen. Först då kan man handla klokt.

– Ska vi börja om från början då? frågade Björn grumligt. Åh, jaaa! Klia där... Mmm...

– Fast vi behöver ju inte spola ut barnet med badvattnet, reserverade jag mig.

– Och inte skita där vi äter, sa Björn.

– Va! Vad menar du med det? Bryskt rycktes jag tillbaks till Kleins ”schizo-paranoida position”. Var han sarkastisk? Lekte han katt och råtta och bara inväntade mitt stora erkännande?

– Jag vitsade ju, gruffade han. Vad du hugger ner på mig. Han reste sig på armbågarna och skickade mig en mörk, anklagande uppsyn. Jag vill ha det lugnt och skönt bara, sa han. Inget fuss. Det var det jag menade.

– Vi börjar om från början, viskade jag och strök honom längs ryggen. Så satte jag på ”My funny Valentine” igen och reste mig för att hämta boken om Solito. I förbifarten dukade jag en sängbricka med ost, kex och vindruvor. Jag tänkte ett par stearinljus, bullade upp med kuddar bakom oss och satte igång att läsa högt: *Om ni vaknar upp en dag och ser att det allra, allra värsta ni kunde tänka er har hänt – vad gör ni då? Jag kan sätta miljoners miljoner på att ni gör som Solito. Ni tänker att nu har det fruktansvärda redan hänt. Nu kan det inte bli värre. Nu kan det bara bli bättre. Den här berättelsen börjar när Solito vaknade och hoppades att han fortfarande drömde. Men det gjorde han inte. Världen hade blivit en mardröm.*

Jag lät Björn vila med huvudet mot min svällande barm under det att jag bredde ost på några kex.

– Muuu! skojade han och klämde på mitt ena bröst.

Mumsande läste jag vidare om Solito som vaknade upp i ett dystopiskt cyberpunk-inferno där alla han kände var försvunna och där det onda och det goda fått byta plats. I andra kapitlet skickades Solito till ett omskolningsläger tillsammans med andra barn, där han upptäckte att han ibland kunde öppna ett tredje öga som såg vad folk tänkte. För att få tillgång till sitt tredje öga behövde han emellertid utföra en god gärning, och eftersom goda gärningar var förbjudna fick han göra dem i smyg eller i listig, fördold form.

Ja ja, tänkte jag och spottade ut några vindruvskärnor. Märkvärdigare än så är det alltså inte att komponera en åtta- kanske niosiffrig försäljningsintäkt. Ungdomligt språk, arketypiska karaktärer, övernaturliga förmågor och förenklad dramaturgi där den lågmälda godheten kämpade mot den utagerande ondskan, och ett tu tre – succé.

Björn hade somnat vid mitt bröst som en nyammad baby och jag pussade honom på pannan. För mig skulle nog inte omställningen till att bli mor vara särskilt svår.

Frågan var om Björn nånsin skulle kunna ställa om sig till att bli far.

OM MORGNARNA ÄR DET KALLT och mörkt, men inuti mig lyser det varmt. Jag paddlar mina tusen meter och har min givna plats i den stora bassängen som inte längre är så skvalpig och trång som i somras då folk lättare tog sig ur sängen. Nu är det bara den hårda kärnan som envetet stiger upp långt före solen för att utföra sin morgonritual. Himlen ovanför glastaket ljusnar en aning under de sista längderna då min kropp fylls av välbehag över att snart få belönas med tvagning, bastubad och värmepool. Jag har unnat mig exklusiva kroppsvårdsprodukter från en specialbutik och dofterna de sprider får tanternas näsvingar att fladdra begärligt. Det luktar viol om min duschkräm, honung om mitt schampo och saffran om hårinpackningen.

– Det där är onödig lyx, kraxar Ulla i duschen och hostar illavarslande innan hon sätter igång att plåga sina långa ben med skurborste. Det mesta som är dyrt är onödigt, fortsätter hon. Och nu springer folk på stan och slösar bort allt de har på julklappar och delikatesser – trams. Men det är väl de fattigas enda nöje. Hon stånkar och går på med skurborsten tills hon blir andfådd. Så stannar hon upp i rörelserna och låter vattnet strila över det bakåtlutade ansiktet. Jag har alltid drömt om att få tillbringa en vår i Paris, säger hon. Men det får nog vara. Det är också en onödig utsvävning.

Grodan marscherar babblande in i bastun med sitt nickande släp av tanter. De påminner mig om mekaniska träleksaker på väg in i jultomtens säck.

Kristin slinker in i bastun och jag följer efter. Grodan håller hov med sitt ”...och då sa jag, och då sa hon, och då sa jag...”, men när Kristin och jag satt oss mitt i tiraderna skiner hon upp.

– Nu kommer Ulla att bli paff, ska ni tro, kluckar hon. Jag har listat ut hur man sköter värmereglaget. Så nu har jag skruvat ner temperaturen. Åttiotvå grader får väl ändå räcka, tycker inte ni det?

Mummel och nickar till svar.

– Hur ändrar man värmen då? frågar en av tanterna.

– Det talar jag *inte* om! klipper Grodan av just som Ulla kliver in och liksom vädrar i luften som en setter.

– Härinne är det ju rena kylskåpet! skraller hon och kastar sig över värmereglaget innan hon kliver upp på det översta trappsteget och slår ner sin lilla magra stjärt på handduken hon i förväg lagt dit. Hennes plats vågar ingen röra.

– Ni har väl hört om kommunens planer på att sälja anläggningen, pladdrar Grodan på. Det är ju inte klokt.

– Men går det inte att protestera på nåt sätt? inflikar jag.

– Jodå, nickar Grodan. Om du har en förmögenhet i bakkfickan så. Jag har en miljon på banken som min make lämnade efter sig, men de pengarna tänker jag inte röra.

– Nej, *de* pengarna, instämmer Grodans kör, de pengarna man har stoppat undan kan man inte röra.

– Nej, era småslantar räcker väl ingenstans heller, fnyser Ulla åt tanternas stoppade madrasser. Den här anläggningen kostar säkert minst hundra miljoner.

– Men är det inte fräckt? Här har man betalat skatt i hela sitt liv och så ska man bli utestängd från det man varit med om att stödja när man äntligen kan dra nytta av det. Samma är det med vårt hyreshus. Det ägs av allmännyttan, men nu

ska det bli bostadsrätter. Det tjänar inte jag på, för mig blir det bara dyrare. Ja, jag säger då det, suckar Grodan och ser till att fylla den uppståndna pausen med tomma fraser tills hon inte kan avhålla sig från att syna min måttligt synliga grossess. Du är gravid, stämmer inte det? frågar hon lystet och i församlingen utbryter ett dämpat ”åååh”. Ja, ibland vågar man ju inte fråga, för det kan ju vara att nån lagt ut istället, skrockar hon, men du har så slank kropp i övrigt så den där lilla bucklan har väl en annan förklaring. . .

– Jo. Jag nickar bekräftande och besvarar Grodans leende. (Slank är jag förövrigt inte, det var en dålig bortförklaring till skvallret hon fått.)

– Och det är första barnet?

Fråga inte om allt du redan vet, sladdertacka! tänker jag trumpet men hummar till svar.

– Där ser man. Det måste väl ändå vara härligt att spara det gottaste tills man hunnit med allt annat här i livet. Själv blev jag ju mamma ganska tidigt, men så var det på den tiden. . .

Ulla som tröttnat på Grodans babbel går ut med en ilsken harkling.

– Ja, för dem som kunde alltså, lägger Grodan till. Men vet du om det blir en pojke eller flicka? Nuförtiden ser man ju sånt på ultraljud, man brukar tillochmed få en video med sig hem på barnet i magen. Fantastiskt vilka tekniska framsteg det görs på den fronten. Själv fick man ju gå där och. . .

– Nej, nu blir det för varmt, bryter Kristin och reser sig. Jag följer efter henne till värmepoolen där Ulla låter sina fötter sköljas av vattenstrålen från en av lejonstatyerna. Jag skulle nog avråda dig från att göra ett ultraljud, säger Kristin medan hon sänker ner sin frodiga kropp i det behagligt tempererade vattnet.

– Varför det? undrar jag som ännu inte ens haft mod att besöka mödravården.

– Jag tror det stör fostret. Och de är väldigt angelägna att leta fel hos föderskor över fyrtio. Fel som kanske inte finns. Det görs en hel del onödiga aborter.

– Men tänk om det är nåt fel då?

– Det lär ändå visa sig. Njut av ditt havandeskap. Det kanske är första och sista gången du får vara med om nåt så stort.

– Ja, du har väl fyllt kvoten för alla barnlösa kvinnor på flera mils radie, passar Ulla beskt.

– Är det nåt fel med det då? kontrar Kristin. Det här samhället behöver sunda och oneurotiska individer och jag har i alla fall bidragit till det genom att ge mina ungar en trygg start.

– Det är inga garantier, muttrar Ulla.

– Nähä. Men det är den bästa garantin man kan ge. Att finnas där när man behövs medan barnen är små och hjälplösa. Det värsta sveket är att sätta barn till världen och sen inte löpa linan ut. Då är det mycket bättre att göra som du, Ulla. Att avstå helt. Ulla gör en högdragen grimas. Men du behöver väl inte vara så bitter för det, framhärdar Kristin. Valet att *inte* bli mor är lika ansvarsfullt som valet att bli det och fullfölja sin uppgift. Tänk på vad du berättade om din egen mamma. Att hon blev olycklig på grund av att hon inte kunde fly sitt modersansvar.

Ullas ansikte knips ihop som av en smärtattack.

– Hon blev olycklig av att få barn med fel karl, kraxar hon irriterat. Precis som mina väninnor och sen hamnade de i klistret hela bunten. Det är lättare att få högsta vinsten på skraplotter än att hitta en bra karl.

– Men du måste väl ha blivit kär nån gång i ditt liv? trevar jag nyfiket.

– Ja, och den enda merit han hade var det som hängde mellan hans ben. Och det var inte mycket till merit det heller, kan jag be och få tala om, för det var den som gjorde att det gick åt skogen. Karlar kommer och går. Och det ska man ha klart för sig innan man sitter där i kvinnofällan och sprattlar.

– Ja, jag sprattlar då inte i nån fälla, snörper Kristin.

– Men är det inte ensamt ändå? frågar jag. Att inte stå nån riktigt nära, en vuxen menar jag.

– Min äldste son står mig riktigt nära, svarar Kristin. Han och jag har en lång pratstund varje eftermiddag och han har fått mig att upptäcka världen på nytt via Internet som han behärskar till fulländning. Sen har jag mina grannar. Min ena grannfru är anlitaad som andlig coach på Handelshögskolan...

Nu har Ulla fått nog och det har jag med. Vi reser oss samtidigt för att slippa fler fläktar från Kristins jolmig problemfria värld. Jag vet inte vad Ulla reagerade på men Kristin ger mig akuta mindervärdeskomplex. Fastän hon saknar både man och yrkesliv! Kan hon inte visa åtminstone en uppriven tråd i sin perfekt sammanhållna väv där både Internet, andlighet och naturdyrkan samsas?

UNDER VECKAN SOM följer blir jag mer rättfram mot patienterna än jag nånsin varit. Det får vara slut med daltet, tänker jag, fastän jag i egenskap av humanist aldrig stått ut med att höra den frasen från politiska högermän. Men jag måste prova nya grepp.

Konstigt nog reser sig ingen upp och går; de tar tacksamt emot mina osminkade upplysningar om sakernas tillstånd och jag förvånas över det böjliga i människans natur när hon ställs inför fullbordat faktum.

Paret som vägrar samarbeta om sina hushållsgöromål sitter först paralyserade när jag helt sonika föreslår att de separerar.

– Va-varför det? stammar kvinnan. Vi vill ju leva ihop. Det är därför vi går i parterapi. Hon presterar en ansiktsmin som börjar vid hårfästet och slutar vid tårna. Hennes sambo ser ut som om jag bett honom levitera.

– Kan ni inte komma överens om disken vill ni faktiskt inte leva ihop, svarar jag myndigt. Så enkelt är det.

– Finns det inget vi kan göra? bönar mannen. Jag älskar ju Patricia...

– Och jag älskar Harald, ekar Patricia.

– Ni har två val, förkunnar jag. Antingen separation eller också skriver ni ner ett serviceschema för hemmet. Här och nu. Sen är det upp till er att efterleva ert avtal. Vi har ett uppföljningssamtal nästa vecka, därefter är terapin avslutad.

Paret skriver lydigt upp hemmets plikter och delar dem broderligt mellan sig. De ser fortfarande snopna ut när de går.

Den föredetta dokusåpastjärnan har fått beslutsångest med vidhängande psykosomatiska besvär. Ska hon överge en privatskoleutbildning i skådespelarkonst som utarmar hennes ekonomi till förmån för tryggheten i en fast anställning som receptionist på den stora kvällstidningen?

– Ja! svarar jag auktoritärt. Du har ändå ingen framtid som skådespelare. (Jisses! Tänk om P-O hörde mig nu.)

– Hur kan du säga så?

– För att jag önskar dig ett gott liv och du förtjänar bättre än att stå och bulta på en stängd port. Det är dags att komma ner på jorden nu. Du har blivit erbjuden ett bra jobb där du säkert kan få väldigt mycket uppskattning. Och tänk på hur glamoröst det är att sitta i receptionen på den stora kvällstidningen där mediestjärnorna springer i skytteltrafik, jämfört med att arbeta på kommunförvaltningen i din hemstad. Du har ju faktiskt bytt upp dig. Hur man nu ska definiera en sån sak, tänker jag.

Den desillusionerade patienten nickar tankfullt och lämnar terapitimmen med lätta steg.

På det här sättet punkterar jag illusion efter illusion hos mina patienter och märker hur lugna och fina de blir av att känna en fast hand hala ner dem från molnen och peka ut körriktningen.

Vissa av dem sprattlar i protest men de flesta finner sig i uppvaknandet. Den famösa regissören ställs inför ett strängt ultimatum: antingen får han sluta med alkoholen och drogerna eller också får han sluta med terapin.

Först blir han givetvis kränkt, som den diva han är och mobiliserar hela det narcissistiska raseriet med ymniga svordomar och bombastiska gester. Han reser sig, sätter sig, reser sig igen och ylar ut i rummet.

– Man är ju för tusan KONSTNÄR! Man behöver ruset för att SKAPA!

– Drogmissbruk ödelägger kreativiteten, svarar jag lugnt men sätter händerna framför min mage för säkerhets skull.

– Men Barbro, provar han då med skicklig teatralisk övergång till ett behärskat och förment klokt tonläge. Jag är ingen missbrukare, det vet du väl.

– Jag heter Barbara. Och om du nu inte är missbrukare, så är det väl ingen konst att vara avhållsam heller.

– Men man måste väl i allsindar ha rätt att VARVA NER!

– Det kan man göra på flera andra och betydligt harmlösare sätt än de du väljer. Och du är väl här för att du har problem, eller hur?

– Det är andra som har problem med mig! skjuter han ifrån sig.

– Dåså, säger jag sötsurt. Då är det väl de som ska gå i terapi istället.

– Men det är de för skenheliga för, de satans hycklarna! vevar demonregissören. Hela teateretablissemanget borde sättas på DÅRHUS! Det ÄR redan ett dårhus förresten.

– Där du är den enda som är frisk? Som i Gökboet? raljerar jag (med handen nära alarmknappen som sitter under bordet).

– Men BARBRO FÖRIHELVETE! dånar han och påminner en hel del om Björn i sina värsta krispassager där han sitter och gnuggar sina tinningar. Ge mig ett BREJK!

– Om inte du följer mitt råd, så kommer ditt brejk att vara livet ut för dig, drämmer jag till honom (fortfarande med handen nära alarmknappen). Det är nämligen så att du håller på att bli en fördetting.

Ordet ”fördetting” blir en veritabel fullträff som pluggar

igen hans gormande trut. Det dröjer en stund innan han kan blåsa ut skottet igen.

– Skulle... skulle JAG vara en FÖRDETTING! Jag står ju på TOPPEN för tusan...

– Inte om man får tro det som stått i tidningarna. Att du blivit avstängd från uppsättningen av Kung Lear eftersom du inte infunnit dig på repetitionerna. Du är över the hill, som man säger.

Jag kan riktigt se hur klartexten knattrar fram på hans hjärnbark och han säckar ihop framför mig med ett långt pysljud.

– Du var mig då en riktig djävul, grymtar han. Du också. Alla är med i komplotten alltså.

– Din största fiende är ditt missbruk, konstaterar jag torrt. Och den komplotten är din egen.

Regissören studsar upp ur fåtöljen och pekar på mig med darrigt finger.

– Det är kjoltygen som ställt till det för mig! gastar han. Ni vill kväva mig mellan era låar, allihop! Med de orden brakar han ut och dänger igen dörren hårt.

Jag tänker igen på vad Kristin sagt när jag går in på mitt fredagsmöte med P-O. Det man fruktar mest händer inte. Jag är nämligen rädd att bli avpolleterad från min arbetsplats, särskilt som en dödande istapp närsomhelst kan avlossas från P-Os och min vintriga relation. Det börjar med hans missnöje över att jag ruskat den berömde regissören i nackskinnet. Han hade stolpat direkt in till P-O och beklagat sig efter sitt senaste besök.

– Du brukar ju vara så varsam mot patienterna och den här mannen befinner sig i ett kritiskt skede just nu, trevar han.

– Han är nerknarkad och försupen, svarar jag kallt. Och det finns ingen mening med att ödsla dyrbar terapitid på honom. Han kommer påverkad till våra möten.

– Men Barbara, vädjar P-O. Tänk om...

– ...om han tar livet av sig? slutleder jag. Ja, det är ju faktiskt vad han gör. Fast långsamt. Och under tiden gör han livet surt för alla som råkar komma i hans väg. Men jag förstår vad du menar. Du vill inte att självmord ska dra ner Psykoterapigruppens flotta renommé.

P-O suckar och tittar på mig med irriterad min.

– Nu är det så att han har ringt mig och begärt att få fortsätta gå hos dig, säger P-O sammanbitet.

– Men jag vill inte dras med det där stolpskottet om han inte avhåller sig helt från beroendeframkallande medel, säger jag frankt. Han får lämna urinprov på kliniken två gånger i veckan.

Jag viker inte med blicken en enda gång när jag talar med min chef. Jag lyckas tillochmed mumsa i mig en chokladboll stor som ett spädbarnshuvud under vårt handlednings-samtal utan att komma av mig. Och jag fortsätter staka ut gränser som om jag aldrig gjort annat, fastän både P-O och den gamla följsamma versionen av Barbara får hicka av min kryddstarka framställan.

– Jag vill bli av med dödköttet i terapin, klargör jag. Det är inte lönt att arbeta med motstånd och överföringar när det gäller folk som inte är villiga till förändring. Och jag har också märkt att flera av mina patienter klarar sig utan terapi om de bara får sanningen skriven på näsan. Det och några goda råd på vägen. Sen kan de gå vidare på egna ben.

– Men nu frångår du väl ändå de psykodynamiska principerna, bromsar P-O.

– Ibland kan en psykodynamiskt orienterad behandling göra mer skada än nytta, hävdar jag. Man behöver inte rota i allas barndomar. Somliga individer kräver bara enkla ytjusteringar och lite levnadsregler. Och nu vill jag ägna mig åt patienter som sitter fast i omständigheter de inte kan påverka själva. Åtminstone inte ensamma. Jag vill börja med grupper. Först och främst en grupp för ensamma mammor (det där måste ha varit en så kallad snilleblix, för jag kommer på det i samma ögonblick som det når mina läppar).

– Det må jag då säga var en helomvändning. P-O skrattar nervöst och håller upp mer kaffe åt oss. Han tycks själv befinna sig i en helomvändning, för jag kan nästan se hur han faller ut en blinker innan han möter min blick med en äventyrslysten glimt. Han plirar på mig och säger att det var på tiden att jag visade lite av gamla tiders tåga. Då klämmer jag i med mitt sista krav.

– Och för det behöver jag ett större rum. Jag har stirrat in i en bergvägg länge nog.

– Jaså. Men då har jag ett motkrav, säger P-O. Vi rubricerar din nya terapeutiska inriktning som ett projekt. Jag vill ha utförliga rapporter och fortlöpande utvärdering. P-O mönstrar mig med kisande blick, som om han utför någon sorts kontrollbesiktning, och jag hoppas att mitt havandeskap inte ska synas just nu. Men han ser ingen skillnad mellan bilringar och grossess, och dessutom är min tröja i bylsigaste laget eftersom vintern kommit i förväg och allvarligt utmanat husens uppvärmningsförmåga. P-Os solbränna har lämnat honom i grått skick, mustaschen är åter på sin plats och det snaggade håret har växt ut i en halv-cirkel runt flinten. Han gör inga försök att dölja sin lilla kalaskula längre. Han är samma gamla vanliga P-O igen,

förutom att han ersatt glasögonen med linser. En rekordlång sommar kan göra folk tillfälligt yngre, men vintern sätter oss nordbor på plats – här har vi en depressiv position som heter duga.

– Nåt har hänt med ditt yttre, Barbara, men jag kan inte säga vad, kläcker P-O då ur sig. Hursomhelst är det till din fördel.

– Tack, ler jag. Ja, än är det väl inte dags att ta ner skylten. Han skrattar, hjärtligt nu.

– Nej, snarare behöver den göras större. Han trycker min hand och går raka vägen till sitt arbetsrum utan att stanna till hos Farena med det där klibbiga smilet som fick mig att må illa hela hösten.

– Hur är det med Björn? frågar Farena från sin glasbur. Mustig och vacker som vanligt, henne rår inte vintrarna på. Hon har en tajt industristickad rostbrun kreation med polokrage. Den når nedanför kanten på de plommonfärgade stövlarna. Naglarna går i samma ton.

– Hurså? svarar jag först, men inser att det lät onödigt bitskt, så jag gör halt när jag rundat sekreterarkuren och sticker in huvudet. Jodå, det är bra med honom, ler jag. Jag trodde ni hade... kontakt.

– Inte nu längre. Han sa att han var färdig med sina intervjuer hos mammas grannar. Och nu var det ett tag sen jag hörde från honom. Du kan ju hälsa.

Jag får ett hugskott. Jag bjuder ut Farena på lunch. Det är ju så lite jag egentligen vet om henne, fast vi möts varje dag. Och Björn har undvikit Farena som samtalsämne sen jag fick ett hormonellt överslag varje gång hon fördes på tal. Nu har hormonerna kommit i balans och jag har återvunnit mitt jämna humör. Förnuftets tillskyndare är redo för nya

utmaningar. Jag känner mig styrkt av mitt lyckade möte med P-O och av att min mage växer (Kristin har lärt mig hur man mäter tillväxten med måttband). Jag inser hur min barnlöshet detroniserat min kvinnlighet, låtit ordet manhaftig äta sig in i min självbild, men nu tycker jag mig vara kvinna fullt ut, jag bär på ett liv, och flera gånger om dan uppstår ett jubel i min befruktade kropp.

Farona lyser upp av mitt förslag och gör sig redo. Jag tycker hennes mage putar en liten aning när hon reser sig och drar ner den stickade kreationen som åkt upp en bit när hon suttit. Är hon också... Nej, hejdar jag mig. På samma sätt som jag förut projicerade min otrohet på allt som stack ut, projicerar jag nu min graviditet på allt som buktar. Vår självcentrering spelar oss ständigt sina spratt.

Farona berättar om ett liv som får både mina och mina patienters levnadsomständigheter att ödmjukt vilja krypa in i skamvrån för att överhuvudtaget ha gjort väsen av sig.

Pappan dödades i Somalias inbördesstrider. Mamman genomförde då den oslagbara strapatsen att med Farona, sex syskon och ett barn i magen fly från oroligheterna och fattigdomen i Mogadishu hela vägen till Sverige. (Herregud – i vår trygga vrå av världen tycker vi det är en bragd att ta oss till kaffekokaren om morgnarna.) Mottagandet i Sverige var inte översvallande och familjen levde lång tid i ovisshet innan en känd debattör tog upp deras fall i offentlighetens ljus. Då fick de asyl och så småningom svenskt medborgarskap. Invandrarförorten som förslummats alltmer försåg inte den stora barnaskaran med särskilt gynnsamma uppväxtbetingelser, men två av de äldre och ambitiösa syskonen deltog i ett lokalt projekt som ingick i Kunskapslyftet, vilket gav dem

möjlighet att ge sig av utomlands på stipendieutbildningar. Även Farona studerade flitigt inom Kunskapslyftet och lärde sig de uppgifter som ingår i sekretetaryrket. De yngre barnen hade dock inte samma driv – de är snarare på drift.

– Det är min lillasyster som syr alla mina kläder, säger Farona stolt. Hon vill bli kläddesigner. Men än så länge går hon på individuella programmet på gymnasiet.

Avskrädeshögen, tänker jag krasst. ”Individuella programmet” är ett täcknamn för den uppsamlingsplats där alla hopplösa ungdomselement hamnar innan de släpps ut till lösdriveri och kriminalitet i full skala. Fast sen tvingar jag mig att tänka välvilligt.

– Hur går det för din lillebror då? undrar jag artigt och doppar en sashimibit i soja.

– Han sköter sig, svarar Farona. Han går på möten där de talar om Gud och de tolv stegen.

Hon leker hårdhänt med en rosa laxbit på tallriken och jag kan inte rå för att jag får speciella associationer, särskilt när laxslamsan börjar bli trasig. Jag lutar mig fram mot henne.

– Har du nån kille?

Farona nickar.

– Men han är mycket äldre. Mer som en pappa.

– Älskar du honom? frågar jag.

– Älska – vad är det då? glider Farona.

– Tja, så som jag älskar Björn.

– Man behöver väl varann på olika sätt. Men det är nog dumt att älska en gift man. Som man inte själv är gift med, alltså.

– Så du har ett förhållande med en *gift* man? säger jag och kan inte låta bli att ge mina fördomar rätt. Ger inte det dig samvetsbetänkligheter?

– Jag vet att många tänker så, men det är faktiskt hans ansvar, inte mitt. Jag bedrar ingen.

– Nä, så kan man ju också se det, förstås. Men det kan väl inte vara tillfredsställande att dela sin man med en annan kvinna?

– Man får ta det för vad det är, svarar Farona och rycker på axlarna. Kliver man in i ett förhållande med en gift man, då vet man ju på förhand att man har att göra med en notorisk lögnare. Nu kastar hon sitt vackra hår bakåt och fyrar av ett brakande skratt. Jag faller in i gnägget med nån sorts förvåning över att en svart kvinna från det muslimska Afrika kan låta som klippt ur en grovkornig tv-sitcom. Att hon är så välanpassad till den unga västerländska storstadskvinnans jargong. På tretton år har hon lärt sig tala perfekt svenska. Hennes pappa var advokat och mamman var, som majoriteten av kvinnorna i Somalia, hemmafru. Att familjen nu bor i ett socialt belastat invandrargetto och inte svingar sig upp i de svenska hierarkierna har självklart ingenting med intelligens att göra. Det beror på ensamstående mammors villkor, på en misslyckad integrationspolitik och på fördomar, som mina. Min ökade tolerans känns riktigt upplyftande och jag förstår plötsligt varför Björn såg annat än en snygg kropp hos Farona. Jag ska faktiskt be om ursäkt för att jag var så avog inför hans önskan att stifta närmare bekantskap med henne. Vi har levt i en väldigt begränsad värld, inser jag nu. Skärmat av oss inför det främmande. Gjort oss själva till norm. Tänk om jag alltid kan se världen med denna öppna blick. Var det kanske detta Kristin menade med andlighet?

– Hur vill du ha ditt eget liv då? frågar jag Farona med min nymornade öppenhet.

– En del av mig vill leva mamma-pappa-barnlivet, ler hon. Men en annan del vill vara obunden. Jag vågar inte hänga upp mitt liv på en man.

– Men det är ju en man som beskyddar dig just nu. En pappa, som du själv sa.

– Jadå. Ett tag är det så. Fast sen vill de dominera. Jag vill hellre känna mig fri än trygg. Kvinnor skänker oftast bort sin frihet för att männen ska få trygghet. Men du har en bra man. Synd att han är upptagen, skämtar Farona.

– Aja baja! skojar jag tillbaks.

– Vilken månad är du i?

Faronas oväntade fråga får mig att stelna till ett ögonblick. Jag har inte berättat för nån på jobbet. Dessutom vet jag inte exakt vilken månad jag är i, det beror ju på.

– Slutet på fjärde, drar jag till med.

– Det märks så tydligt att du ska bli mamma, skrattar Farona. Jag har sju småsyskon, så jag har sett det förut. Du stannar upp och tittar rätt ut i luften, du lägger händerna på magen när du sitter i fikarummet och det syns även om du har stora tröjor. Jag ser.

– P-O verkar inte ha sett.

– Ha ha! P-O! Vad ser han? Han håller ju bara på med sina rapporter i det stora effektivitetskriget. Landstinget vill öka genomströmningen, väntetiderna är för långa.

Jaså, minsann, tänker jag och begriper med viss förtrytelse varför P-O så friktionsfritt bejakade mina nya idéer idag. De går ju effektiviseringens heliga ärenden.

– Men vi andra har ju fattat att du är gravid, fortsätter Farona. Och det är jag också. Slutet på tredje månaden.

En klunk grönt te kommer ner i fel strupe och jag får en våldsam hostattack.

– Det var inte planerat, säger Farona. Men jag bestämde mig för att behålla det ändå. Så nu blir vi två som går med magen i vädret på jobbet. P-O lär inte bli så förtjust, förstås. Jag jobbade med hans fru innan, det var hon som rekommenderade mig när hon avsa sig sitt politiska uppdrag och började jobba på Folkhälsoinstitutet. P-O ville ha en tjej som inte hade barn och som inte heller tänkte skaffa några inom överskådlig framtid och Lotta gick i god för att jag var just den han sökte. Typiskt, är det inte det?

Här väller upplysningarna fram som ur en spräckt böld, tänker jag. Har jag bott på Mars eller nåt? Varför vet jag så lite om vad som försiggår på min arbetsplats? Jag visste inte ens att P-Os fru hade bytt jobb. Är det därför Björn kallar mig Bubblan? För att jag är helt instängd i mig själv?

Jag vet ännu inte om jag är glad över att Farona också går i väntans tider. Det får mig att känna mig mindre speciell, men också mindre ensam. Hursomhelst kommer det att bli besvärligt för den gifte mannen hon har ett förhållande med. Älskarinnekontraktet inbegriper inte fortplantning.

På vägen tillbaks till jobbet får vi syn på en äldre dam som stegar uppför en sidogränd. Hon vinglar till och lutar sig mot en husvägg. Ska hon svimma? Jag gör mig beredd att skynda till undsättning, men så styr hon upp sig och viker runt knuten.

Rörelsemönstret föreföll bekant, slår det mig sen. Inte vinglandet, men stegen. Armbågarna som sköt sig bakåt som hos en skidlöpare. Den framåtlutade kroppen. Så ser Ulla ut när hon hastar iväg för att hjälpa sina otursdrabbade väninnor. Det känns underligt att se henne ute i det ”civila”, det är som att stöta på en karaktär ur en film. Om det nu var hon.

Björn ligger i korgen när matte kommer hem. Detvillsäga: Han kurrar i soffan med en pläd runt axlarna och frågar vad det blir för mat. Ur högtalarna puffar Dave Brubeck ut sina sparsamma tonsekvenser.

Så här är det numera varje dag efter jobbet. Ingen Björn som hojtar från en stege i färd med att sätta upp nya hyllsystem, ingen Björn som sitter fastfusen framför bildskärmen i jakt på nya faktabankar, ingen Björn som ringer från det invandrartäta Rinkeby där han fastnat i en intressant djupintervju. Nej, den dagsaktuelle Björn har slagit rot i soffan och där vill han ligga och kela hela kvällarna. Säkertligen skulle han inte haft nåt emot om jag tuggat maten åt honom också.

Han har gått i barndom, som det kallas. Regredierat. Var det detta han menade när vi kom överens om att börja om från början?

Försiktigt frågar jag honom hur dan har varit, om han funnit nåt spännande i forskningshänseende eller hur undervisningen har gått (de där han har lektioner). Jag försöker avhålla mig från att använda ett jollrande tonläge, men det är svårt att inte tala ljust och lalligt med en man som gör allt för att likna ett gosedjur. Nu har han dessutom ådragit sig en förkylning och är därför om möjligt ännu ynkligare.

Den pardonlösa attityd jag börjat praktisera gentemot mina resursstarka men lata patienter har jag varken mod eller hjärta att tillämpa hemma. Björn är min svaga länk; det räcker med att jag ser hans sorgsna hängande blick med den lilla glöden av smärta längst in för att jag ska ombildas till AB Omsorgsleverantör. Om en indisk gud fick låta alla sina åtta armar komma till praktisk nytta skulle det vara jag. Jag

propellrar mig genom lägenheten och förvandlar på nolltid oreda till hemtrevnad. Middag med tända ljus, fotbad, ryggmassage, huvudet i mitt knä, och sen kallar Björn mig också gudinna.

– Din mamma ringde, mumlar han grötigt medan jag masserar hans bihålor. Hon undrade om vi skulle komma på julfmiddag.

– Du har väl inte sagt nåt?

– Om vad?

– Om att vi ska bli tre, såklart, stönar jag.

– Jaså, det. Nä, det sa jag inget om.

– Bra, för jag orkar inte ha mammas goda råd vinande runt öronen.

– Där ja! Kläm där! uppmanar Björn med sin tjocka förkylda röst. Mmm, du är en gudinna...

– Bryr du dig alls om att jag är gravid? (Jag kan inte stoppa mig från att ställa frågan.)

– Snälla Barbara, börja inte tjata nu, gnäller han. Jag har det jobbigt som det är.

Om tålmod vore en sport borde jag tilldelas guldmedalj i denna gren, för jag motar tillbaks indignationen som pumpar bakom pannan.

– Visste du att Farona också väntar barn? säger jag istället.

– Men sluta nu då! Björn kryper ihop i fosterställning. Måste du jaga mig!

– Jaga dig? Tvärtom, älskling. Jag åt lunch med Farona idag och jag har helt ändrat uppfattning om henne. Hon är ju kvick och smart, den tjejen. Du vet, jag trodde...

– Tyst! Ge mig en CHANS! klagar Björn. Det är bara för mycket allting.

– Vad är det som är så jobbigt, Björn? Jag trycker fingrarna mot hans rynkade panna och drar vecken åt sidan.

– Allt! Din syster som ska skilja sig och din mamma som vill att vi ska fira jul med dem och Farona hit och dit och... allting är uppåt väggarna. Jag är förkyld. Kan jag inte bara få lite lugn och ro?

– Men Björn, försöker jag lugna min synnerligen neurotiske och självupptagne man. Inget av det här är ju din huvudvärk.

– Jo, jag får ont i huvudet av allt fuss. Kan inte du massera min hårbotten?

Jag masserar hans hårbotten.

– Finns det nåt godis?

Jag vispar ihop chokladpudding och det fattas bara att jag matar honom.

– Kan du läsa för mig? Om Solito?

Jag läser.

Solito har upptäckt en strängt övervakad och hemlig korrektionsanstalt där alla präktiga superhjältar spärrats in för att lära sig använda sina superkrafter i onda syften. Solito inser att han tillsammans med dessa seriefigurer kan rädda världen. (Runt detta stormade visst en upphovsrättslig tvist som sen gjordes upp i godo.) Så småningom blir han dock klar över att Fantomen, Spindelmannen, Batman & Co är ganska korkade, eftersom hans tredje öga läser deras tankar. (Det här partiet skrattar Björn åt.) Solito tar med läsaren på filosofiska utflykter där begrepp som konservatism, makt och lycka utreds på ett jordnära (och publikfriande) sätt.

Jag förstår bättre nu varför Kristin kallar Solitoböckerna ”civilisationskritiska”. Men jag är inte så säker på att budskapet sprids lika framgångsrikt som själva hårdvaran.

Ett sammanbrott är också ett genombrott, tycks Solitos upphovsmakare vilja säga och jag undrar när Björns genombrott kommer, när han ska kläckas ur sin förpuppning. Jag känner mig som ett stort värddjur. Det skrämmer mig en aning. För jag har aldrig tänkt på Björn som en parasit förut. Och heller aldrig tänkt mig en framtid utan honom. Men det gör jag nu. Björns begränsningar har tidigare vägts upp av en okonstlad förtjusning i att se mig. Få kvinnor är bortskämda med att ha en man som uppskattar deras närvaro mer än allt annat, en man som faktiskt förmår koppla av med anspråkslösa tidsfördriv i denna resultatfixerade värld. Ibland har jag tyckt att Björn och jag bedrivit en sorts civilt motstånd just genom vår vägran att springa på kurser och bjudningar och trendriktiga aktiviteter efter arbetsdans slut. Vi har lutat oss tillbaka i soffan med händerna sammanflätade och tittat på kravlösa Hollywoodkomedier. Vi har fantiserat om en bekväm ålderdom på en isolerad ö vid ekvatorn med kortspel, promenader och högläsning. Vad Björn lärt mig är att utan samvetskval njuta av avkoppling och rekreation, och det har varit min tillvaros guldkant. Tills nu, när jag tycker att den där isolerade framtidsön vid ekvatorn håller på att sjunka av Björns tunga depression och att själva ekvatorlinjen blivit en bana jag måste runda varje dag för att hålla allt flytande. Samtidigt som jag måste ge näring åt det nya liv som förankrat sig i min kropp. Ska jag behöva välja en ny omlopps bana? Runt mig själv? Låta den isolerade Björn sjunka? Genast bubblar skuldkänslorna upp i mig som en emotionell trafikstockning och jag undrar om inte skuld är en starkare bindning än kärlek, för när Björn suckar är mina atomer nära att klyvas av en mäktig frambrusande medkänsla.

– Jag vet inte varför min mamma lämnade mig, knarrar han med huvudet mot min svällande barm (jag har fått byta till större behåstorlek). Jag kanske var för besvärlig.

– Nej, det får du inte tro, tröstar jag. Du var ju bara ett litet barn. Barn måste få vara besvärliga ibland.

– Tycker du också att jag är besvärlig? Han ser upp på mig och jag slukas hel av hans oskuldsfulla blick, glänsande och ängslig. Det övergivna barnets blick.

– Det spelar ingen roll, svarar jag med vaggande rörelser. Jag älskar dig.

– Även om jag är riktigt dum?

– Även om du är riktigt dum.

Men jag skulle verkligen vilja säga ett sanningens ord till Björns egoistiska mor. Kanske borde han söka upp henne. Den där Violetta som klottrat sitt namn på några av Björns jazzskivekonvolut från femtitalet. Violetta Wilson. Vidriga kvinna som övergav ett hjälplöst barn!

(Och du då? hälsar mitt samvete. Var inte du inne på skilsmässotankar nyss?)

BJÄLLRORNA HAR ALDRIG KLINGAT glatt mot Björn när det lackar mot jul. Det var vid juletid som pappans vänsterprassel avslöjades (sånt brukar gissningsvis komma fram just under längre familjehögtider, då älskarinnan inte kan tygla sitt utanförskap). Vi har därför aldrig julgran och annat pynt hemma, förutom elektriska ljusstakar i fönstren. Den som inte satt upp dessa stereotypa elljusstakar till första advent betraktas nämligen av svenskarna som tung dissident. Husfasaderna ska lysa jämnt och symmetriskt, inga mörka kätterska hål tillåts gapa i denna julförberedelsernas massaktivitet som ständigt binds samman med de förföriska orden ”fröjd” och ”frid”.

Ändå är julen ett så allvarligt stressprojekt att medborgarna skulle få klart förbättrad hälsa och ekonomi om regeringens klubbade igenom ett julsabbatsår. Jultröttheten märks inte minst bland mina kvinnliga patienter med småbarn som redan i slutet av november sitter med ögonen i kors. De som inte befinner sig i småbarnsmammans situation bävar inför sammandrabbningarna runt julborden där de brutalt påminns om sina egna eller sin partners genetiska brister.

Men nu blir jag som alltså varit lyckligen förskonad från julstök plötsligt ställd inför Björns heta önskemål – att fira jul hemma hos oss, en riktig jul med tingeltangel och gröt och hela tomtebokalaset. Och Björn är inte ironiskt lagd, så jag kan inte avfärda hans krav som ett tramsigt skämt. Han förmår till och med ingjuta entusiasm hos mig med sin

barnsliga iver inför en hederlig gammeldags jul.

– Vi har ju börjat om, trugar han, och innan jag vet ordet av är jag en av lämlarna i den stora julruschen. Gatugirlangerna och ryschpyschet har plötsligt fått betydelse när jag fem på eftermiddan går ut från Psykoterapigruppen efter att ha vinkat ett glatt hejdå till Faron. Då är det dags att följa extraprisernas snitslade bana i varuhuset där mandelmasan, sillen och andra stapelvaror skriker åt mig från sina höga torn.

Än är det för tidigt att köpa mammakläder, tycker jag, men en dag faller jag för frestelsen att gå in i en boutique med specialdesignade mammamunderingar. Jag köper ett par byxor man kan reglera i midjan och en snyggt skuren tunika till. Allt i svart. När jag kommer ut igen ångrar jag att jag valde svart; det är ju en sorgfärg. Jag går in och byter ut plaggen till rött. Ångrar mig på nytt ute på gatan. Nu kommer jag att se ut som en jultomte. Så får jag syn på en liten affär vägg i vägg med butiken för mammakläder. Därinne säljer de barnkläder. Jag sugts in dit. Och jag, som knappt lekte med dockor när jag var liten, blir fullkomligt absorberad av de pyttesmå babykläderna i mjuka välvävd material. Ett startpaket, tänker jag. Det kan jag gott unna mig utan att det för med sig otur. Ett startpaket med vita sparkbyxor och tröja i tjock trikå och kofta och mössa i samma material. Utan att riktigt veta varför bestämmer jag mig för att inte visa dem för Björn. Och utan att heller veta varför stannar jag på trappan till barnekiperingsbutiken och ser mig om åt alla håll innan jag sätter ut foten på trottoaren, som om jag just besökt en porrbutik. Det här blir också startskottet till min nya hemliga last.

I bastun på Lutherska badet är jag däremot inte ensam om min babyklädfetischism. Grodan bråker vitt och brett om de oemotståndliga Nikeskor i storlek arton som hon köpt åt sitt nio månader gamla barnbarn och resten av tanterna vråker i med sina senaste ohämmade frossanden i barnbarnens utstyrslar. Jag märker att jag har börjat lyssna på vad Grodan och hennes anhang tjattrar om; det låter inte längre som tomt munväder, det låter mer som en vital och öm-sidig bekräftelse av glädjen i att leva ett kvinnoliv. Ett kvinnoliv jag varit utestängd från ända tills nu. Ett liv där kroppen och fortplantningen står i centrum och skapar mening åt allt det andra. Kan det vara så enkelt för de kvinnor som befinner sig bortanför könsutjämningens räckvidd? Som bakar strudlar, stickar koftor, sköter krukväxter och lagar husmanskost. Inte förstår att de är ”oupplysta och vilseförda”. Att de i själva verket borde gå i minnes-terapi för att upptäcka alla övergrepp de utsattes för som små. Gå med i Viktväktarna för att bränna missklädsamma valkar. Bli feminister för att få männen att börja städa.

Grodan avbryter sitt flöde.

– Ulla är visst kry igen, säger hon sekunden innan Ulla slänger upp bastudörren och dyker på värmereglaget. Så klättrar hon upp till det översta steget på sina långa rangliga ben och hostar därefter våldsamt. Hon har inte visat sig här på ett par dar och jag blir uppriktigt lättad av att se henne. Ulla är för Lutherska badet vad kostfibrer är för peristaltiken. Gasbildande men ämnesomsättningshöjande.

– Det är en riktigt rälighosta du har, Ulla. Grodan sänder henne en rund blick.

– Ja, och inte blir det bättre av att bastun är för kall, rosslar Ulla.

– Nu blir det i alla fall för varmt för mig. Grodan gungar ut med sitt trehövdade släptåg.

Kristin kommer in och sätter sig bredvid mig längst ner där det inte är så hett.

– Det kändes tungt att simma idag, suckar hon. Jag var helt färdig redan efter trehundra meter.

Kristin suckar igen. Fräknarna har bleknat och ögonen har rosa kanter.

– Är det inte konstigt, säger hon. Just när pusselbitarna verkligen ligger där de ska, då bryter sig en kraft fram och rubbar mönstret. Stabilitet är en illusion, all materia befinner sig i rörelse.

– Vad är det som hänt? undrar jag.

– Natan, min äldste son, vill flytta hemifrån! utbrister Kristin som om detta vore en annalkande naturkatastrof.

– Men det är väl inte så farligt, lugnar jag och minns sen hur Kristin beskrivit pojken som hennes manliga sparringpartner. (Klart som tusan då att han vill skaffa sig ett eget liv istället för att sitta och hålla morsan i hand.) Det är ju en naturlig del i hans utveckling, lägger jag till.

– Jag vet, suckar Kristin. Men det känns väldigt vemodigt. Vi har så fin kontakt han och jag, och jag har precis börjat lära känna honom på nytt. Man gör det när barnen blir vuxna har jag nyligen upptäckt.

– Om de vill ja, kraxar Ulla.

– Vad menar du nu? Kristin får en rynka mellan ögonbrynen och vrider huvudet mot Ulla som majestätiskt tronar över oss.

– Jag menar att det finns barn som faktiskt vill slippa sina föräldrar. Som bara längtar tills de blir stora nog att ge sig av. Så var jag.

Kristin och jag spetsar öronen. Det är så sällan Ulla berättar om sig själv att vi beredvilligt lägger ner våra egna hjärtesaker för att lyssna som barn på en sagostund. (Det kan i och för sig mycket väl vara så att hon bara fabulerar och driver med oss.)

– Jag var trött på att sitta och uggle hos min mor som satt hemma och vissnade medan min far var ute och slarvade, inleder Ulla. Ingen bekymrade sig ändå för mig. Mor var slut i nerverna, hon gick på starka mediciner. Och Far var berusad för det mesta. När jag var femton hade jag följt med honom på så många spelningar på de små ölsyltorna i stan att jag lärt känna krögarna där. Så jag började arbeta som servitris mot svart betalning. Snart hade jag råd att hyra mig ett litet rum. Och det var jäkligt skönt med en egen kupé kan jag tala om. För då slapp jag vara med om hur Mor blev alldeles från vettet en morgon och satte eld på huset när Far låg och sov ruset av sig. Han brann inne och Mor hamnade på Långbro mentalsjukhus. Jag hälsade aldrig på henne. Jag var sjutton när det där hände och det rörde mig liksom inte i ryggen. Jag tjänade mina egna pengar och jag rådde mig själv. Femtioalet var en glad tid för oss som var unga. Då var det inte ens farligt att röka, skrockar Ulla. De sa att det var nyttigt. Nej, nu får man doppa sig lite innan plikterna kallar, avslutar hon abrupt och armbågar sig vidare i sitt morgonprogram.

Kristin och jag släpar oss omtumlade av både värmen och det Ulla berättat ur den överhettade bastun och jag frågar Kristin om det finns risk att jag bär på ett kokt foster, men den farhågan avslår hon.

– Ni ska inte vara här, barn! skräller Ulla åt några förirrade småtingar. Gå till det andra omklädningsrummet! Med gälla

stojanden försvinner småglinen ut igen. Ulla lutar sig mot väggen och andas rosslande. Det är på tok för stora barngrupper på daghemmen nuförtiden, stånkar hon.

– För det behöver du väl inte skrämma vettet ur de små, förebrår Kristin, men Ulla hör inte. Hon tar rejäla tag under sina fotsulor med en fil som säkert förkortar hennes kroppslängd med flera millimeter. Därefter glider hon ner i värme-poolen med oss. Den känns sval och skön jämfört med bastun.

– Ja, nu ser man vad du ställt till med, muttrar Ulla och syftar på min gravida mage.

– Tja, vi var ju föralldel två om det, svarar jag. Eller kanske tre, tänker jag.

– Har du fått pli på karln din, då?

– Pli och pli. Han är väldigt tillgiven. Inte som din far. Och inte som sin egen far heller. Han kuskade runt på vägarna och var inte hemma så mycket. Han var också musiker.

– Ja, de tillhör ett speciellt släkte, muttrar Ulla. Men pass på. Din man kan ha det i blodet om hans far var sån.

– Hurdå sån?

– Ute och spred sin vildhavre.

– Det kan ju lika gärna vara tvärtom, invänder jag. Man kan ta varning av sina föräldrar.

– Vi tror att vi gör raka motsatsen till vad våra föräldrar gjorde, käftar Ulla med vässad mörk blick, men sen visar det sig att vi spelar upp samma drama. Det förflutna har oss i sitt våld.

– Tsss, fnyser Kristin. Struntprat! Man väljer här i livet. Det förflutna är karma, och det kan man höja sig över.

– Mitt jobb är att desarmera det förflutna, säger jag. Och

viljan att bli kvitt upprepningsvånget är starkare än lusten att stanna kvar i det. Det borde väl du ha erfarenhet av, Ulla. Du lever ju inte som din mamma.

– Nej, och det har kostat på, kan jag tala om, fräser Ulla och kopplar på sin bistra likbjudarmin. Nu måste jag skynda mig iväg och...

– Hjälpa en väninna, fyller Kristin och jag i exakt samtidigt som Ulla uttalar orden.

– Ja, hur vet ni det? skräller Ulla. Hon halkade och bröt lårbenshalsen när hon skulle ut och handla tobak åt sin man i snöyran i vintras. Sen dess har hon blivit liggande och karln orkar inte sköta om henne...

Kristin och jag ger varann ett menande leende medan Ullas smala ryggtavla försvinner i den lilla gången ut mot duschrummet.

– Ibland tror man att hon skämtar, säger Kristin.

SKÄMTAR GÖR INGEN i min familj. Skrattar gör de också sällan. Och nu ska detta tråkmånsarnas specialkommando samlas hos Björn och mig på julafton. Björn och jag är ju själva såna lustigkurrar, tänker jag med en ironisk grimas. Det är nästan så att jag får lust att köpa en bok med roliga vitsar för att liva upp stämningen. Tills jag kommer på att roliga historier i regel har motsatt verkan. P-O brukade hala fram dåliga vitsar på våra personalfester som bara han skrattade åt. Jag minns framförallt den om flickan och pedofilen som föll i riktigt ond jord: ”Flickan och pedofilen gick hand i hand mitt i mörka djupa skogen. Jag är rädd, sa flickan. Varför är *du* rädd? frågade pedofilen. Det är ju jag som ska gå ensam hem.” Några blev så upprörda att de lämnade festen.

Även om P-O gick till överdrift den gången, så är det nog ändå så att vi som arbetar med människors problem utvecklar en bisarr, cynisk och sadistisk humor.

Det är nämligen med den inställningen jag går den här julhögtiden till mötes.

När jag släpper in mamma med julklappssäck och ett ton egenhändigt tillagad julmat (hon ska fortfarande vara den som ansträngt sig mest), då säger jag brett flinande i min röda mammadress att det var bra att hon tänkte på att jag behöver äta för två nu. Hon ryggar baklänges när hennes synintryck översätter andemeningen i mitt yttrande (mamma lyssnar ju som bekant väldigt dåligt).

– Men Barbara! Är det sant! Är du verkligen... Hörde du, Uno? Hon vänder sig om för att inviga pappa i nyheten. Han står fortfarande ute i trapphuset med en tomteluva som mamma säkert trätt på honom lika självklart och oreflekterande som hon sätter locket på en köttgryta. Glasögonen har hamnat på sniskan av luvan och hissen ser inte ut att ha gått hela vägen upp, som man så skämtsamt brukar beskriva sinnesförvirring. Pappa står där som en lång svajmast och hummar bakom sin Marimekkestolpe till fru. Jag skrattar igen. Björn står bakom mig och langar fram klädgalgar. Mamma ser ut att ha fått en galge inkörd i munnen, för hon ler som ett lystet monster mot Björn och ropar ut hur roooligt det här är, att vi ska få barn och äär det inte spännande, Björn?

– Jo, det är en riktig rysare, säger Björn och jag skrattar och mamma skrattar, fast inte åt samma sak, vilket i sig gör situationen lite småkomisk och jag fyller på med mer muntra ljud.

Min syster anländer med sin slokande tonårsson som nu bytt stil till syntare. Detta tilltag har utrustat honom med svart lång snedlugg och den nya stilen har också tvingat Miriam att använda sin (troligen fram till dess helt oanvända) digitala symaskin de lux för att hjälpa honom bli originell nog att smälta in i den nya subkulturens stränga klädkod. Hans svarta jeans har försetts med giftgröna revärer av långhårig syntetpäl och rocken har fått krage och manschetter i samma hiskliga material.

Strax kommer även min lesbiska snaggade systerdotter med sin välsvarvade mulattflickvän. Hon är inte arg på mig längre för den högljudda kontroversen vi hade för några månader sen om de homosexuellas kändiselit, men hon

markerar sin ställning genom att muttra surt om julens ”jävla heteroterror”. Jag kontrar glatt med att Jesus var bögg, möjligtvis bisexuell, och då spricker hon upp i ett nöjt smil och fladdrar med tungan som är behäftad med en lång rad metallkulor. Även den synliga delen av hennes unga ansikte är ymnigt genomborrat av metall som då och då glänser till i skenet från julgransbelysningen. Jesus eventuella homosexualitet räcker dock inte hela vägen till juldorset.

– Fy fan vilket djurplågeri! utbrister hon äcklat. Så jävla förnedrande för den där stackars grisen att ha ett satans äpple i käften efter all jävla tortyr. Barbariskt!

– Ha ha ha! skrattar jag.

– Ha ha ha! ekar mamma (det är hon som bidragit med grishuvudet) och avtäckar den vegetariska quornfärslimpan och broccoligratängen som hon ansträngt sig med att laga till för att kunna ha en hållhake även på de lesbiska grönsaksätarna.

Vid sillen utbringar jag en skål för Familjen (själv dricker jag julmust). Vad hade vi varit utan familjen som vår trygga borg, familjen som grundpelare i samhället, skanderar jag och höjer glaset.

Mamma ser nästan mallig ut, pappa är som vanligt ett frågetecken, Miriam tittar klenetroget på mig, William ser till att få snaps i sitt glas, Lilian och hennes flickvän ler underfundigt åt ironin och Björn ser ut att tro på alltsammans. Det här är ju egentligen hans jul.

Därpå avhandlar bordssamtalet vädret (för mammas skull), modellbilbanans utveckling (för pappas skull), skolsituationen (för Williams skull), miljonlotterier (för Miriams skull), feminismen (för Lilians och flickvännens skull) samt amerikanska filmkomedier (för Björns skull).

Mamma håller ivrigt med alla (eftersom hon inte lyssnar) och hon ler och nickar belåtet mot mig som nu räddat henne från vanäran Miriam dragit över familjen med sin skilsmässa. Nu ska jag bli den hon kan flagga högt med, den lyckade dottern som både gift sig, gjort karriär och blivit mor. Som hon själv, även om tajmingen inte riktigt stämmer med mammas tidtabell. Men sent ska ju synderskan vakna.

Min vana i att leda terapismtal är en enorm tillgång under denna familjesammankomst. Jag känner mig som en flygkapten och fasten seatbelts-skylden är nu släckt efter den eleganta starten. Inne i cockpiten sitter jag skyddad från insyn. Jag har befälet.

Efter julfordsfrosserierna, där Björn till min stolthet åt av mina chili-och vitlökskryddade köttbullar och inte mamas nejlikesmakande och säkert mer ambitiöst tillagade, är det dags att bänka sig framför vår stora tv och invänta Kalle Ankas julafton. Björn, pappa och William plumsar obekymrat ner i vardagsrumssoffan medan kvinnfolket rensar köksbordet och tillreder glöggen med alla sockerstinna tillbehör.

– Herregud, säger Lilian indignerat. Ska de bara sitta där och lata sig! De kan väl diska eller nåt.

– Håll dem sällskap ni, ler jag och höjer planet ovanför det skakiga molnsystemet.

– Nä tack, grymtar Lilians flickvän. Heterokarlar är astråkiga – kolla bara hur de glori in i burken. Tänker de överhuvudtaget?

Jag skrattar och säger att män är enkla varelser, typ hundar, och att ju mer de ser på tv desto mindre slåss de. Titta, de är ju söta, skojar jag.

– Den manliga pacifiströrelsen, flinar Lilian.

– I så fall borde barnens far vara världens störste freds-
älskare, gruffar Miriam som i enlighet med skilsmäso-
konventionen numera inte kallar sin exmake för annat än
det lätt nedsättande ”barnens far”, uttalat med krälände
förakt. Han var soffpotatisarnas fulländade knöl, spetsar
hon till det och jag skrattar högt åt hennes formulering med
bistånd från det lesbiska lägret. Gissa vad idioten frågade,
fortsätter Miriam. Han frågade om vi kunde fira jul ihop för
barnens skull. Den otrogne hunden ville hem och värma sig
vid den gamla brasan en stund innan han stoppade in
pinnen i den nya igen.

– Tönt, spottar Lilian lojalt ur sig.

– Fast om du tänker på det så här efteråt, hade du inget
på känn då när han träffade den där hårfrisörskan? undrar
jag vänligt.

– Men kom igen, Barbara! svarar min syster med en
cigarrett i ena nypan, med den andra skalar hon skällade
mandlar. Vi var gifta i tjugo herrans år. Då kan man ju inte
ställa till med frågesport varje gång gubben varit utanför
dörren. Det enda jag hade på känn var hans fula nya frisyr
han skaffat sig hos den där donnan och att det stank mygg-
gift om honom från hårmoussen hon kletade in hans hår
med. Hon gav ju honom en sån där hockeyfrilla, det såg inte
klokt ut.

Dags för ett befriande skratt igen som alla faller in i.

– Vad ni är glada då, säger Björn i dörröppningen.

– Ja, det är ju bättre att skratta än att gråta åt otrogna
gubbar med hockeyfrilla, svarar Miriam sötsurt.

– Vem då? frågar Björn och låter handen osäkert glida
över håret som växt ner en bra bit bakom öronen.

– Men Björn, fnissar jag. Du vet väl att Bosse träffat en annan...

– Jaså det, säger Björn. Men vad är hockeyfrilla för nåt? Den lesbiska duon skrattar.

– Som Mel Gibson i Dödligt vapen 3, förklarar jag.

– Skitfilm, fnyser Björn.

– Fast hade jag varit gift med Mel Gibson, då skulle jag lätt förlåta en liten hockeyfrilla, säger min syster.

– Hade du varit gift med Mel Gibson hade du inte blivit dumpad, upplyser jag. Han är katolik och de får inte skilja sig.

– Det är bra, tycker jag. Björn slår fast sitt ställningstagande med att krama om mig bakifrån och pussa min kind.

– Tänk Björn, utbrister då mamma och smäller ner det stora silverfatet oavsiktligt hårt i bordet, vilket gör att pappa omedelbart infinner sig (i givakt). Jag håller verkligen med dig. Man borde inte få skiljas! I ett äktenskap måste man stanna kvar och *kämpa*. Mamma ser ut som en fanatisk präst som just nu funnit ett konkret bevis på Guds existens, inte alls som nån som dängt en söndertuggad floskel i skallen på oss andra.

– Skulle jag fortsätta leva med Bosse medan han körde sitt vänsternummer? Miriam håller ner mandlarna i en skål och blänger på mamma.

– Det kan du väl inte mena, mormor, skyndar Lilian till. Den där Mel Gibson är ju dessutom stockkonservativ. Katoliker får inte använda preventivmedel, så där ligger fruarna och krystar ur sig ett helt fotbollslag med ungar medan gubbarna dunkar på sina älskarinnor.

– Ja, men de lämnar inte sin familj! insisterar mamma. En familj kan faktiskt överleva ett eller annat...

– Mel Gibson är ju värsta homofoben också, avbryter Lilians flickvän. I en intervju pekade han på sin bak och så sa han: Den här ska man sitta på, inget annat...

– Men det ska man väl, säger Björn.

Jag skrattar åt min mans godtrogna ansiktsuttryck och får med mig William som känt sig ensam i soffan och nu sällat sig till köksgemenskapen.

– Han sa att där ska saker komma ut, inte in, fortsätter min systerdotters fiancé. Han dissade hela...

– Men det har han väl rätt i, framhärdar Björn och jag vet inte om han menar allvar, men William är ännu i den åldern då analhumor är berättigad, så han skrattar hackigt och hest och jag skrattar med och de andra ler och jag leder farkosten på bekväm marschhöjd och kan nu resa mig från sätet för att ställa mig framför passagerarna och bara njuta av att se hur de trivs.

Det här är ett sånt tillfälle då man ska frysa en scen till ett fotografi. Jag kan höra kameraklicket och se hur bilden får en mjukt gul, nostalgisk ton, inramad av julgransglitter: Ett ombonat kök med levande ljus där alla pratar, skrattar och hjälps åt – mamma som energiskt lägger upp småkakorna, pappa som lydigt vaktar glöggen, Miriam som lojt skalar mandlar, Lilian och hennes bildsköna flickvän som beskäftigt tar itu med disken, William som med munnen full av knäck håller upp julgodis i skålar och Björn som med barnslig förtjusning bygger en oroväckande hög stapel av glöggglas på brickan.

Här har jag min klan. Och som ett behagligt rus sprider sig känslan till varenda cell. Välbefinnandet bländar svartsynen och sarkasmerna jag välkomnade gästerna med. Mitt skratt kommer inte längre ur uppgivenheten över att ha en

störd familj. Skrattet kommer långt inifrån magen.

Och precis då spritter det till i magen. Den första hälsningen från grynet därinne, en konkret liten knuff från det nya lilla livet. Det går en ängel genom rummet, jag fylls av en mild lycka jag aldrig förr känt. Björn tittar upp från sina bestyr med glasen och våra blickar löds samman. De övriga bromsar sina rörelser och ser på mig där jag leende står med händerna knäppta över buken.

– Men grattis, Björn och Barbara, till barnet ni väntar! utbrister mamma med blanka ögon.

Grattis! upprepar de andra. Till och med den heterosex-fientliga enheten ser ut att mena det. Ja, även min frånvarande pappa tycks ha ett hum om vad lyckönskningen syftar på. Nånstans kanske alla känner den fortplantningsglädje som regerar tantligan på Lutherska badet. Och jag kan förstå Ullas förbittring. Över att hon valde bort livet ur livet. Jag gjorde också det. Tills jag rusade mot sista avgången. Alla vet vilken lättnad det är att nått och jämnt hinna klämma sig in på ett tåg innan dörrarna stängs och det börjar rulla. Nu rullar det och jag hann med.

Efter Sveriges garanterat mest orubbade tradition, nämligen tittandet på ”Kalle Ankas julafton” då alla scener man sett för uttonde gången upplevs som genuint roliga, har spriten och glöggen satt sprätt på det mesta, såväl matsmältning som social hämning. Lilian och hennes flickvän gör djupa utgrävningar i varandras tonsillregioner med smackande läten och William gläfsar åt dem att lägga av med sitt ”kinky jävla flathågel”. Pappa sitter bakåtlutad och snarkar med öppen mun. Mamma lassar in mängder av julgodis när hon tror ingen ser. Miriam kryper allt närmare Björn och skulle

snart sitta i hans knä om inte Björn plötsligt reste sig.

– Vad säger ni om att sätta på en rolig film? säger han hurtigt och slår ihop sina breda labbar med en smäll som får pappa att vakna med ett ryck. Björn kastar ut sitt erbjudande med samma generösa min som om han skänkt en lyxkryssning i Karibiska havet åt var och en av oss i julklapp. Kanske är det mitt fel. Jag har ju alltid underblåst Björns idé om den optimalt lyckade kvällen, nämligen att ”sätta på en rolig film”. Men nu råkar det vara julafton och våra gäster har kanhända andra och lite kräsnare kriterier på den optimalt lyckade kvällen. Jag ska just återvända till min kontrollpanel när jag hör ett samstämmigt ja från soffan. Alla vill se en rolig film och inte nog med det. De har inget emot ens att se Björns oomtvistliga favoritrulle, ”Dum dummare”, som han plockar ut ur dvd-biblioteket med ett ansiktsuttryck som får mig att undra om han i smyg övat på Jim Carrey-miner.

När kaffet och punschen står på bordet briserar skrattsalvorna genom vardagsrummet och när Jeff Daniels får bensin i byxorna och skorna hörs pappas brakande garv högst i församlingen, och jag tror det är första gången i mitt liv jag hört min far skratta. Mamma skrattar också, även det en bristvara under min uppväxt (de gånger hon producerat skrattliknande läten har begränsat sig till kutter med barnbarnen när de var små och behändiga, eller till avvärjande torra kluckanden när hon fått motta beröm för sin inredningstalang).

Nästa scen föregås av att mamma sneglar på sitt armbandsur medan vi andra har förskräckligt kul åt Jeff Daniels som fastnat med tungan i en skidlift. Sekunden efter klingar dörrklockan.

– Det måste vara tomten! kvittrar mamma och jag inser att hon förberett en kapning. För jag har då inte satt upp en tomte på passagerarlistan. Faktum är att jag tycker vi är för gamla för tomte. Men plötsligt begriper jag varför hon spärade upp sin medhavda julklappssäck och bad oss ösa våra klappar i den. Det är den säcken som ”tomten” nu stövlar in i vardagsrummet med. Men nämnda tomte är antingen blind av masken, eller också är han full, för han snavar på mattkanten och brakar framstupa rätt över mammas behärskade design. Det låter som om nåt krossas, men det är förmodlingen i säcken och inte i tomten, eftersom han fått säcken under sin tilltagna kroppshyddas och eftersom de presenter som delas ut i min familj oftast är nyttföremål av glas och porslin (såvida de inte är av frotté och linne).

Full. Jag lutar åt det alternativet när tomten reser sig upp och försöker hålla balansen på golvet framför oss. Verklighetens drama har tagit överhanden och Björn pausar filmen med bister uppsyn. Det blir moltyst i rummet. Tomten kanske har gått fel, en så höggradigt berusad tomte kan definitivt ta miste på både namn och adress. Men det är som jag misstänkte: mamma har kuppats och tagit över spakarna.

– Torkel? säger hon lågt och prövande.

Då skjuter tomten upp masken över hjässan och det är mycket riktigt Torkel, mina föräldrars granne, som står där, sagolikt rund under fötterna, så rund att han tippar en gång till och landar med ansiktet i mammas Marimekkoknä. Han borrar sig upp mot hennes sköte medan hon förläget skruvar på sig.

– Torkel, seså, upp med dig!

– Nääe, jag vill inte ha det så här mer, brölar Torkel. Jag vill bara ha dig, Malou... Bara dig...

– Schhh! väser mamma. Det är folk här och du är berusad. Ni förstår, säger hon vänd till oss andra med ett likstelt leende. Torkel var ensam den här julen, Ylva är i USA hos sönerna, så jag tänkte att han kunde tomta åt oss... Men hennes försök att rädda situationen är lika misslyckat som hennes självrådiga initiativ, för nu har även hon utsatts för en kupp. Nu är det en redlös Torkel som tagit över rodret. En ulv i tomtekläder.

– Jag är här för att hämta dig, Malou, sludrar Torkel. Jag har en säck med mig... Han rakar åt sig julklappssäcken och vänder den vårdslöst uppochner så klapparna åker ut och ännu ett klirrande läte hörs från en av de nyttiga gåvorna. Hoppa in i säcken, Malou lilla, så bär jag iväg med dig...

– Jag får nog hjälpa Torkel hem, ursäktar sig mamma med blossande kinder och leder ut sin dyngrake älskare.

Det sista jag hör innan mitt attackerade plan störtar med nosen före rätt ner i de patetiska resterna av vårt julfirande är Björns överslätande (eller egocentriska) kommentar.

– Ska jag sätta på filmen igen?

NÄR MAMMA RINGER lägger jag ilsket på. Men eftersom pappa inte ringer måste jag bege mig till föräldrahemmet då julveckan närmar sig slutet. Min syster har åkt till Kanarieöarna. Men hennes dragning åt det vulgära har en betydligt mer sympatisk innebörd nu än förr. Det känner jag tydligt när jag närmar mig den arkitektritade villan i den malliga vintervita söderförorten. Kyligt tittar den ner på mig från sin höjd. Mammans falska kuliss. Jag föraktar hennes kalla inredningsstil, kalla ögon, kalla klädsmak. Snobbfiltret hon ängsligt sätter framför sina sinnen så att ingen nånsin kan komma på henne med så mycket som en glödlampa från Ikea eller ett par strumpor från H&M. Inte ens gredelina eller rosa hyacinter tillåter hon. Julhyacinterna står vita och kalla i fönstren. Där har hon suttit i sitt designade skrytkapell och dömt ut och förfasat sig. Hon som tycker man ska anstränga sig. Kämpa med sitt äktenskap.

Och så är det hon som lever i synd. Med granngubben. Hon som är så noga med vad grannarna tycker. Jag vet inte hur länge det pågått, men Torkels servila sätt mot mamma har nu fått en köttigare innebörd.

Ingen öppnar när jag ringer på och efter en stund slår en blixtnärskräck ner i mig. Tänk om pappa tagit livet av sig därinne! Jag rycker i dörrhandtaget och ropar genom brevlådan. Går runt huset och tittar ner genom källargluggen men kan inget se. Tillbaka till framsidan där jag bankar på det nedre perspektivfönstret som vetter mot pappas hobbyrum på

souterrinsidan. Då ser jag nåt röra på sig därinne. Det är pappa – puh! Han går upp för trapporna och snart har han öppnat åt mig. Han håller upp dörren med ett vagt leende. Får mig att känna mig som en dörrförsäljare.

– Hej, pappa!

– Hej, hej. Sen står han bara där.

– Får jag komma in?

– Ja, ja. Javisst.

– Hur mår du? frågar jag när jag hängt upp min kappa på en galge.

– Jo... jag mår... bra antar jag, svarar pappa och tittar frågande på mig, som om han vill grunna ut om han svarat rätt. Ja, jag var nere i hobbyrummet och ordnade med banan.

– Stör jag? undrar jag, osäker av denna märkliga kontaktlöshet. Pappa och jag har ju inte varit på tu man hand på evigheter.

– Nej, inte så värst.

– Ska vi ta en fika då? erbjuder jag och går före in i köket. Där är diskat och rent. Mamma måste ha varit här nyss. Jag sätter på kaffe och plockar fram koppar. I kylan ligger en fruktkaka. Den skär jag två bitar av och lägger på ett fat. Pappa står mitt på köksgolvet. Har han blivit chockskadad av julaftonens stora avslöjande?

– Sätt dig, uppmanar jag och pappa lyder.

När jag hållt upp kaffet frågar jag igen hur han mår. Han svarar igen att han mår bra.

– Var är mamma?

– Hon är väl ute och ränner, ler han.

Ränner ja – det är ordet.

– Bor hon här? Jag menar – sover hon här hemma?

– Ja, det tror jag väl. Hon sover i det vita rummet.
Opassande färg, tänker jag. Rummet borde vara blodrött av skam.

– Så ni har inte separerat?

– Nej, varför skulle vi det?

– För att... (Vad ska jag nu säga?) För att, tar jag om, mamma har en affär.

– En affär? När skaffade hon en affär?

Skämtar han?

– Har du druckit, pappa?

– Jag tog en öl, nickar han och pekar på backen med lättöl som står vid verandaingången.

– Äter du några mediciner? förhör jag honom.

– Ja, jag får piller av doktorn, dem tar jag ofta. Malou håller reda på det där åt mig.

Milda Matilda! tänker jag. Håller mamma på och drogar ner pappa? Eller förgiftar honom!

Då hör jag nyckeln i låset. Och hux flux står mamma i köket.

– Barbara! Vad roligt att se dig! Mamma böjer sig fram för att ge mig sina falska kindpussar och jag rycker bakåt som inför ett ormbett. Har hon inte fattat att jag avskyr henne? Tror hon att även fiaskot på julafton går att sopa under hennes krampaktigt nedtonade mattdesign? Och vad har hon gjort med pappa som nuförtiden bara sitter som en lallande mumrik, ett marsvin hon stoppar piller i?

– Jag vill inte ha med dig att göra längre, silar jag fram mellan tänderna och reser mig för att gå. Jag kom hit för att se hur det är med pappa. Nu måste jag iväg, pappa, säger jag till honom med ett ansträngt leende.

– Jahaja, svarar pappa och ser sig omkring som om han

hamnat i en övertrafikerad gatukorsning.

Mamma följer mig ut i hallen. Hon försöker hejda mig.

– Barbara, vädjar hon. Kan jag inte få förklara innan du går?

– Du behöver inte förklara nåt, huggar jag. Du och Torkel har redan vädrat er smutsiga byk inför oss alla och där finns inget att ta miste på.

– Det var ju hemskt olyckligt att din julaftonsbjudning skulle sluta på det viset, Barbara, du som hade ansträngt dig så.

– Ansträngt mig så, härmar jag. Är det *det* som är problemet, tycker du? Är du så ytlig? Du har ju förstört pappas ålderdom. Titta på honom – han är så skakad att han knappt vet vad han heter. Och vad är det för mediciner du drog ner honom med?

– Snälla Barbara, hör på mig nu. Pappa har varit så här ganska länge, men jag har inte velat berätta för er andra. Jag tänkte att om ni fick veta att han har Alzheimers, då skulle ni kanske behandla honom annorlunda. Och det skulle kunna göra honom ännu mer deprimerad. Han har ju själv vetat om det en tid men nu...

– Behandla honom annorlunda! (Jag hisnar.) Vem är det som behandlar honom annorlunda? Han blir sjuk och du springer bums och lägger upp dig för granngubben. Och behandlar din man som om han vore ett stackars husdjur! Tacka tusan för att han skärmar av sig...

– Barbara, bönfäller mamma, försök förstå det här. Hon sätter sig ner på Bruno Malmstenstolen vid telefonbordet. Och så börjar hon lipa. Krokodiltårar som lägligt rullar ner för hennes kinder. För åldern är de osedvanligt fasta, och hennes blyfärgade kläder sitter fördelaktigt på den stela kroppen.

Djupfryst, tänker jag. Hon är så kall att hennes kroppsprocesser gått ner i varv och åldrandet avstannat. Eller också har hon kopulerat så friskt med Torkel (typisk Viagra-konsument) att hon föryngrats av konditionsträningen. Hon gråter klädsamt för att blidka mig men jag är nu lika oresonlig som den järnlady till mor jag haft. Det blev väldigt ensamt för mig, snyftar hon, när pappa gick in i dimman, och Torkel befann sig nästan i samma situation. Ylva har ju gått på starka nervtabletter i tjugo år och är alldeles borta.

– Jaha, svarar jag torrt, samtidigt som jag känner mig matt i benen av att just ha fått veta varför pappa är en zombie. Jag sjunker ner på hallmattan och lutar mig mot väggen. Är det så viktigt att knulla då? flåker jag ur mig. Mamma blundar av mitt ordval.

– Det handlar inte enbart om sex, Barbara. Det vet väl du som är psykolog.

– Jag behandlar sjuka människor. De friska har lärt sig självbehärskning, säger jag till min mor innan jag kommer på att just självbehärskning varit hennes främsta vapen vid sidan av hennes självömkan.

– Jag har aldrig tänkt lämna pappa, försöker hon. Jag sköter om honom. Han får vad han behöver. Men han lever inte i verkligheten längre.

– Du lever inte i verkligheten längre! dräper jag. Hur länge hade du tänkt leva det här dubbellivet?

– Livet blir inte alltid som man tänkt sig. Och då får man försöka göra det bästa av saken. Det viktigaste är att man inte överger sin partner.

– Bra, raljerar jag. Varför nöja sig med en partner när det finns flera. Skulle du vilja att pappa gjorde så här mot dig om du blev sjuk?

– Han vet inte om det, Barbara. Han är för sjuk för att ha ont av det. Och jag har varit honom trogen under alla år, även när vårt äktenskap blev vitt.

– Tacka tusan för att det blev vitt när du flyttade ut ur sovrummet och inredde din vita klostersal! hugger jag.

– Det där har inget med saken att göra. Många par bestämmer sig för att ha separata sovrum när de kommit upp i en viss ålder. Vänta bara tills Björn och du blivit äldre. Då kanske du skulle föredra ett eget...

– Det finns ingenting i mitt äktenskap som liknar ditt! halvskriker jag och kommer hastigt på benen. INGEN-
TING! upprepar jag och tågar därifrån.

Aldrig bli som mamma, tänker jag hela vägen hem. Aldrig bli som mamma, lovar jag mig själv när jag öppnar dörren till lägenheten.

– Hej, Bubblan! Blir det nån mat? låter det från soffan till tonerna av Dave Brubeck.

Björns och mitt nyårsfirande sker bakom nedfällda persienner med lamm och lax framför tv-n och en bunt oförargliga romantiska komedier (allihop har vi sett förut).

Björns pappa ringer från Los Angeles och frågar om Björn fick dollarcheck till jul (han skickar alltid en dollarcheck till jul och ringer alltid på nyår och kollar så den kom fram). Det är den enda kommunikation som pågår dem emellan och Björn svarar lika knapphändig som vanligt, vilket garanterar att detta årliga telefonsamtal också kommer att förbli den enda kommunikationen dem emellan.

Granen håller redan på att bli ett skelett. Golvet är täckt av barr. Dammsugaren kärvar ihop under kraftig rökutveckling som ger Björn huvudvärk så att jag får massera hans panna.

Fosterrörelserna vispar till mig allt oftare. Men när jag lägger Björns stora karda på min mage upphör de.

Lutherska badet har helgstängt.

Och ute snöar det.

Björn talar inte om sin forskning längre. Och jag – vad ska jag tala om? Mitt jobb har sen länge slutat intressera honom, barnet tycks skapa oro, min familj är inget trevligt samtalsämne, Björns familjeangelägenheter är plomberade och vi har avhandlat komedifilmens toppar och floppar ett par gånger för mycket. Det är som om bergväggen jag förut stirrade in i på jobbet flyttat in i mitt äktenskap istället. Ett blygrått stumt motstånd inför att tala om väsentligheter.

Så vi går in i sovrummet och älskar i brist på annat. Björn är inte riktigt i form. Han är bara halvhård. Och jag är mjukare inuti, vilket får mig att tänka på min vagina som om den vore en kruka gröt.

Efteråt vill Björn att jag läser ur Solitoboken.

Solito har med list lyckats få diktatorns gunst sen han visat hur han kan styra superhjältarna genom att arrangera fejkade sammandrabbningar. Superhjältarna är införstådda med Solitos plan och spelar spelet efter hans regi. Eftersom Solitos motiv är goda kan han läsa tankar fastän han uppträder som en onskans lakej och låtsas ha tagit till sig omskolningslägrets pedagogik. Högkvarteret samlas för att se på giganternas kamp. Superhjältarna attackerar inte varandras svagheter, utan slåss med sina osårbara egenskaper, men det ser mycket våldsamt ut. När superhjältarna bekämpar varann betraktas deras omprogrammering som fullbordad och Solito tas upp i den innersta kretsen: ”Diabola steroider”.

Jag tittar på Björn. Han har somnat. Han kan tydligen

sova bort sitt liv utan betänkligheter. Varje dag sover han förmiddagsvila och eftermiddagsvila, och på kvällen slumrar han in långt innan jag känner mig färdig för nattsömn.

Om det här är det liv som hemmavarande mammor lever, då vill jag inte ens vara mammaledig. Jag står i fönstret och tittar ut som en kissnödig hund. Björn kan gå i ide, men det klarar inte jag.

Som i en fotoblixt ser jag min mamma. Hennes energiska otåliga rörelser i köket och trädgården. Pappa som en stor mollusk i soffan. Håller vi på att få det likadant? Var det därför som jag halkade så vådligt i vulkangrottan i somras? Det kanske fanns ett skäl, annat än fysisk överhettning.

Jag vänder mig om och tittar på Björn. Han sover i soffan. Instinktivt sätter jag mig intill som en jourhavande vakt. Han gnyr lätt. Svettpärlor i hårfästet. Skäggstubb. Gråhåriga tinningar.

Det är tidig eftermiddag. Mörkret drar redan in. Snart är det sen eftermiddag. Snart kväll, snart natt, snart morgon, snart nästa dag, snart nästa vecka. Då äntligen börjar jag jobba igen. Hurra!

LUTHERSKA BADET VÄLKOMNAR MIG med överbefolkning. Ulla är på hälsovådligt humör.

– Det är alla förbenade nyårslöften som är här och trängs! kraxar hon ilsket och tar i så hon får hostanfall när hon ska lära nyårslöftena bassäng- och bastuvett.

Simbassängen är så full av folk att där bildas strömmar och vågor som i en vild fors. Jag får ideliga kallsupar och undrar för mig själv om de mängder klor jag fått i mig kan ge fosterskador. Neurosedynbarn, alkoholbarn, klorbarn.

Ulla duschar sadistiskt ner de handdukar som ”nyårslöftena” hängt över den röda stolen, hon flänger och far för att disciplinera de nytillkomna morgonsimmarna och det låter kattslagsmål när hon råkat trampa nån av sin egen kaliber på tårna. Men Ulla går segrande ur varje strid, hon har i egenskap av veteran överlägset tolkningsföretråde.

När hon armbågat sig upp i bastun och fått ett par nybörjare att flaxa ut med hjälp av ångkranen som äntligen blivit lagad (vilket ger bastun skållskadepotential), märker även hon den betryckta stämningen. För det är nåt som verkligen inte är sig likt här. Den korta lilla tanten som alltid hängde Grodan i hasorna har nämligen avlidit under juluppehållet och det känns riktigt ledsamt även för Kristin och mig som inte lärt känna henne närmare. Grodan sitter nästan tyst, förutom varje gång nån ur det gamla gardet antrar bastun.

– Maj har gått bort, meddelar hon Ulla. Ett deltagande mummel går på nytt genom sällskapet.

- Varför då? raspar Ulla. Hon var väl kry.
- Nej. Hennes tryck var på tok för högt och doktorn hade sagt åt henne att inte överanstränga sig, men så kom julen med alla bestyr och hon fick en propp och de kunde inget göra...
- Nej, akutklinikerna är ju upptagna av en drös manliga fyllon så här års, muttrar Ulla.
- Men hon var väl inte så gammal, säger en av Grodans stadiga åhörare.
- Nej, hon var inte äldre än jag. Sextionio. Det gallras ganska friskt runt mig nu, suckar Grodan. För två år sen var det min make, sen gick Gullan bort och nu Maj. Snart står man själv på tur.
- Fast Gullan blev nästan nittio, mildrar en av damerna i hovet.
- Ja, så länge har då inte jag lust att nöta den här jord-skorpan, fnysar Ulla. Livet är ett straff och jag är glad att det snart är över. Men det var tråkigt med Maj. Hon ville väl leva.
- Ja, har man barn och barnbarn vet du, svarar Grodan, då finns det så mycket kvar att glädja sig åt. Jag håller förresten på och läser Solito nu. Jag fick alla tre böckerna i julklapp av min dotter. Hon säger att det är en känd författare som står bakom.
- Men det är väl barnböcker? invänder en av åhörarna.
- Det spelar ingen roll, svarar Grodan. Alla kan läsa Solito-böckerna. Och döden är så vansinnigt bra beskriven där.
- Ja, det är mycket död i de historierna, mumlar en av Grodans lakejer och ruskar på huvudet.
- Men döden är ju en del av livet, suckar Kristin.
- Ja, det vill jag lova, skräller Ulla och kvastar sig ut ur bastun. Kristin och jag gör henne sällskap. Hon störtar mot

duscharna för att skuffa iväg nåt av ”nyårslöftena” som ställt sig i duschen med termostat. Majs dusch. Fast nu lär inte Maj behöva sina kallduschar längre. Hon har kallnat för gott.

Detta är första gången jag konfronteras med döden i de här fuktdrypande skyddsrummen. Det känns nästan som om liemannen gjort inbrott och stulit en fin klenod. Det ser väldigt tomt ut bakom Grodan nu när inte den korta knubbiga Maj vaggar efter henne som en dam ur en Boleromålning.

– Har du haft en skön jul? frågar jag Ulla i den tempererade poolen.

– Inte så det stör, grymtar hon.

– Har du inga släktingar?

– Inte så det stör det heller, svarar Ulla kryptiskt. Men ni två har väl haft fullt upp kan jag tro. Med barn och man.

– Vi hade det trivsamt, säger Kristin. Det här var sista julen med Natan... alltså då Natan bor hemma... Kristin tappar ansiktet och börjar gråta.

– Har du inte kommit över det där än? Ulla blänger irriterat mot henne. Pojken ska väl i allsindar inte flytta till Jupiter?

– Nej, han ska flytta in i Leos gamla övernattningslya. Leos knullkvart, lägger Kristin oväntat till med en dräpande besk ton jag aldrig hört hos henne förut och som genast får mig att tycka mer om henne. Hennes präktighet kändes nästan konstlad. Nu är hon plötsligt mänsklig och sårbar.

– Din mans snedsteg brydde du dig ju inte om, sa du, påminner Ulla.

– Nej, det gjorde jag inte heller. Inte efter ett tag. Jag hade mina barn. De var min familj. Men nu när min först-

födde flyttar hemifrån, då känner jag mig... *lurad!* säger Kristin och ser förvånad ut. Ja, jag känner mig faktiskt blåst på konfekten. Vad gör jag när alla ungar flugit ur boet?

– Den tanken måste du väl ändå haft från första början, rosslar Ulla och hostar långt nerifrån lungorna.

– Teoretiskt. Ungefär som att man vet att man en dag ska dö. Men nu har det blivit fullt påtagligt och konkret. Familjen har redan påbörjat sin upplösning.

– Du kanske ska försöka utbilda dig, föreslår jag. Så att du kan skaffa ett jobb så småningom.

– Men mitt jobb är ju att vara mamma! värjer sig Kristin. Det är där min djupaste tillfredsställelse bor – i det goda moderskapet.

– Ja, jag skulle i alla fall få spader av att bara gå hemma, säger jag. Det räckte med julhelgerna.

– Bara gå hemma! Du har ju inga ungar att ta hand om, det är en himla skillnad.

– Inte om man har en så krävande man som jag, hoppar det ur mig. Han är lika energislukande som ett lågstadium på skolresa.

– Jaha, så nu har du bundit ris åt egen rygg, skrockar Ulla. Hur ska du klara av ditt barn när du dras med den där jättebabyn?

– Man får väl se det som ett force majeure, slätar jag över. Han har fått ett posttraumatiskt stressyndrom av att vänta barn.

– Halleduttane då, raljerar Ulla, men då blir jag tvungen att göra en lojalitetsuttryckning för Björn. Ingen ska tro att jag är gift med en odugling.

– Han har haft en väldigt trasslig barndom, så hans reaktion inför föräldraskapet är fullt normal efter omstän-

digheterna, korrigerar jag skarpt. Han har inga positiva förebilder.

– Det låter inte som om den där karln du har kan bli någon förebild han heller, säger Ulla och reser sig. Hon låter sin bistra domedagsblick hänga och dallra en stund över våra huvuden. När hon gått skakar vi av oss den.

Jobbet har gett mig mental jackpot sen jag fick ockupera sammanträdesrummet med sjöutsikt (se där: hut går hem!). Numera stortrivs jag på min arbetsplats. Mitt nystartade gruppterapiprojekt går som en dans, en ny dans där jag själv står för koreografin. Energin forsar fram som om en naturbegåvning förlöstes inom mig. Jag struntar i doktrinerna och gör pottpurri av olika teorier. Kognitiv beteendeterapi, managementfilosofi och tolvstegsprogram hålls ut på en psykodynamisk plattform och skjutsas in i den postmoderna ugnen. Resultatet blir – resultat.

Jag har satt ihop två grupper med tydliga förtecken: Singelmammorna och Otroheterna. Patienterna sitter i en halvcirkel framför mig och jag låter ordet gå runt så alla får säga vad de har på hjärtat (max fyra minuter per person, reglerat med äggklocka). Därefter får deltagarna spegla varann med kommentarer. Ältande eller självömkan är inte tillåtet. Istället styr jag in samtalen på konstruktiva frågor av typen: Hur kunde den uppkomna situationen eller känslan ha undvikits? Vad bidrog jag själv med? Vad kan jag göra för att förhindra upprepning? Singelmammorna förbjuds att skylla allting på de elaka, snåla eller allmänt hopplösa exmännen.

Den bittra konstnärinnan som hatar sina barn bjuder dock fortfarande bångstyrigt motstånd.

– Hur fanken kunde jag undvika att hamna i den här skitgröten! hackar hon sen hon använt sina fyra tillåtna minuter och fortsatt efter time out med griniga utläggningar om den ”kukarnas sammansvärjning” som fått henne på knä. De andra gruppdeltagarna är rädda för hennes demoniska utstrålning och vågar sällan säga emot. Men för att inte hon ska störa gruppens utveckling tar jag henne vid hornen. (Det är för övrigt lätt att föreställa sig horn på just henne.)

– Det är slut på hamnandet! säger jag ifrån. Man *hamnar* inte här och där och man *drabbas* inte hit och dit. Du är inget offer.

– Nähä! gafflar hon. Så jag *bad* barnens pappor vara otrogna och jag *sprang* rätt mot deras knytnävar och jag *gav* dem knark och jag *skapade* det här samhällssystemet. . .

– Nej, det gjorde du inte, svarar jag lugnt. Men du har varit medskapare till de omständigheter du idag lever under.

Jag är medveten om att jag låter som en fras ur den senaste handboken från någon ordbajsan stressguru, men det är ett språk den överinformerade nutidsmänniskan förstår, har jag märkt.

– Tycker *ni* dä? bräker antagonisten med extra mycket dialekt medan hon låter sin nariga hand svepa ut mot medsystrarna för att gadda ihop sig med dem. Jag noterar att hennes händer visar färsk spår av konstnärligt utövande, vilket övertygar mig om att hon tål att ruskas om. Så jag tar ordet igen.

– Det råder knappast någon tvekan om att fäderna till dina barn är otillräckliga på alla sätt. Men det var tanklöst av dig i första rummet att skaffa två barn vardera med den typen av män, och du är oärlig mot dig själv om du inte ser att det

du brottas med idag är konsekvenserna av det.

– Ska man skaffa stamtavla och referenser på de jävla kräken innan man törs sära på benen? trotsar konstnärinnan och jag svarar att det är nog klokt att syna åtminstone tilltänkta fäder i sömmarna, varpå hon desperat griper efter första bästa barndomstrauma. Men jag har bestämt mig för att bara i undantagsfall och endast i individualterapi gräva upp barndomens alla ruttna ben, så jag nyper av. Gruppdeltagarna är här för att hitta ratten i sina liv, inte gagga om hur det var att sitta i baksätet när det begav sig.

Och efter några sittningar börjar motståndet ge sig. Visa av patienterna träffas utanför terapisalen och de uppmuntrar varann att sätta gränser. Och jag häpnar över hur långt man kan komma med dessa ihjälkramade termer inom vardagspsykologin. ”Sätta gränser” låter så fyrkantigt och beskäftigt att jag skäms över att formulera det, men oavsett grad av psykiskt lidande tycks den generella och subjektiva slutsatsen vara att man borde ha sagt nej oftare. Var tredje vecka får var och en komma på enskilt samtal och jag börjar undra om inte regissör vore ett passande yrke även för mig.

Skandalregissören äter nämligen också ur mina händer. Han påstår att han blivit frälst och fått kontakt med en högre kraft, vilket jag har svårt att tolka som annat än hysteri, men vars effekt ändå verkat dämpande på hans grandiosa självuppfattning. Drogfriheten har alltså gjort honom skör och from och, i likhet med alla missbrukare som upphört med sina drogintag, vill han omedelbart skörda förtroenden från omgivningen som han svikit under hela sitt vuxna liv, närmare bestämt sen sjuttioalet. Jag fortsätter resa de hårda buden som nödvändiga bromsklossar och beordrar honom att ge sig till tåls, annars kommer han att bli gruvligt besvi-

ken över att inte hans biologiska mamma, hans fostermamma, ett par tjog älskarinnor, en handfull exfruar, en bunt ungar, en drös utslitna vänner, stans krögare, rikets journalistikår, banken, hyresvärden, Kungliga Dramatiska Teatern och hela svenska folket kommer att bre ut armarna inför den nyuppståndne Kung Lear.

– De är fortfarande lika arga på dig, även om Gud kanske förlåtit, upplyser jag.

– Men hur kan de vara det? frågar regissören förgrymmad.

– Varför rör inte ett lik på sig? skrattar jag.

– Inte vet jag, svarar regissören och ser ut att grunna nån sekund på frågan. För att det är dött, såklart.

– Ja, och med ditt förtroendekapital är det samma sak. Jag tittar honom djupt in i ögonen, förbi lager av svärta, in i hans nakna smärta. Du har nått botten i alla dina relationer, förkunnar jag. Låt oss nu se hur du lyckades med det.

– JAG? Man har väl haft otur med ett och annat. . .

Jag ler klenetroget medan jag pekar på honom och nickar menande. Nämen vafan, kom igen nu Barbro, det där var en satans överdrift, att allting är MITT fel, jag menar. . . Herreguuud! Han reser sig ur stolen med den narcissistiska kränkningen bubblande i strupen. VET du inte vem jag ÄR! vrålar han, men min säkerhet bakom kontrollpanelen (och larmknappen) sviktar inte.

– Sätt dig! befaller jag och han lyder med en ljudlig suck. Åkte kungakronan på sned nu? frågar jag försiktigt med ett vänligt leende. Då ser han förvånat på mig. Exploderar sen i ett bullrigt flatgarv.

– Du är en djävul, Barbro! En djävul!

– Ont ska med ont fördrivas, skämtar jag.

Om den rubrikalstrande regissören lämnar relativt klena förhoppningar om varaktig drogfrihet, så grusar den sex-trakasserade histrionen alla mina föreställningar om ens embryot till terapeutiska framsteg. Vid den rättegång som nyligen ägde rum förnekade hon att flåbusen hon bott med var den som tillfogat henne de mycket allvarliga skador som beskrevs i rättsintyget. Hon påstod istället att hon varit kraftigt berusad och kommit i bråk med en främling som knuffat henne utför en trappa, varefter hon skyllde på pojkvännen. Allt för att hämnas en inbillad otrohet. Nu ska hon alltså med den gravida magen före lalla rätt in i dödens käftar (som hon svagsint förväxlat med tomtebolycka). Och även om jag kanske inte direkt tänker som P-O – att det skulle se illa ut för Psykoterapigruppen om en patient blir misshandlad till döds av sin pojkvän under pågående behandling – så vill jag inte ha en sån händelse i mina journaler. Det är av ren medmänsklighet. Men histrionens förnekelse är lika ogenomtränglig som en gång Berlinmuren, och regimen förklarar stolt att bakom järnridån finns varken aids, narkotikaproblem eller förtryck. Och hon hävdar fortfarande att hon är feminist, fast då går det äntligen upp för mig att hon missuppfattat benämningen. Hon måste tro att feminist är en renodlat feminin kvinna (feminin i den överförda bemärkelsen korkat självutplånande våp).

– Benke är urgullig mot mig, yrar hon. Och snart får han permis.

– Tror du att det gamla paret han gjorde inbrott hos tyckte han var gullig när han slog ner den sjuttioårige mannen? frågar jag irriterat men får till svar från förnekelsens diktator att det inte var han utan hans kompis som gjorde det och

kompisen handlade i självförsvar eftersom gubben var beväpnad med ett jaktgevär och han kunde faktiskt klara sig utan de där futtiga prylarna som stals, dessutom var de ju försäkrade...

Ingenting hjälper, hon talar som en gisslan under påverkan av Stockholmssyndromet och när hon trippar ut stannar hon till på tröskeln och deklarerar att alla på jobbet blivit urgulliga mot henne sen hon berättat att hon ska bli mamma. Därpå driver hon aningslöst ut på savannen där vildjuret till pojkvän ligger och lurar i ett buskage. I min frustration föreställer jag mig scener där hon fastsurrad i en stol tvingas åse en rekonstruktion av pojkvännens misshandel tills hon återfår vanlig sund självbevarelsedrift. Hjärtvätt vore adekvat för hennes del. Samtalsterapi biter ju inte det minsta. Jag funderar också på möjligheten att sy in henne på vårdintyg, men den åtgärden anser P-O vara ogenomförbar. Då lossnar en idé. Den krångliga konstnärinnan har ju fått mycket stryk av sina män. Och hon är åtminstone förbannad. Dessutom utstrålar hon en sorts okuvlig styrka, om än felriktad. Jag bestämmer mig för att tussa samman henne med histrionen. Sen går jag igenom mina journaler och upptäcker att det finns flera kvinnliga patienter som mitt i ett kluster av andra besvär får ångest av att ställa krav på sina partners. Så, ett tu tre har jag införlivat ännu en sliten vardagspsykologisk floskel i min terapeutiska giv: Självrespekt. Jag bildar en ny samtalsgrupp under följande stolta flagg – "Återvinn din självrespekt". Min egen självrespekt hotar först att lämna mig och kallar mig både populist och opportunist. Jag är som den korruperade konstnären, som överger det abstrakta måleriet till förmån för ett simpelt, färgglatt och publikfriande motivkludd. Men herregud,

försvarar jag mig, psykoterapi är ju också på sätt och vis en feelgood-genre. Folk kommer till mig för att må bättre. De har redan glottt eländet i vitögat länge nog. Och människor tycks uppskatta banala solnedgångar, fiskargubbar och sköna señoritor. Romantik och komik, inte alienation och tragik.

Snart har jag således inordnat de flesta av mina patienter i grupper. Otrohetsgruppen är den mest svårmanövrerade. Där deltar både män och kvinnor, såväl förövare som offer. Och varje gång vi ses förbannar jag mitt tilltag. Vad vill jag med den här gruppen? Har jag inte nog med otroheter i mitt eget liv? Min syster är ett offer, mamma en förövare, Björns mamma var ett offer, hans pappa en förövare, och vad är jag? Ett offer för hur Björn drabbades, som gjort honom till en neurotiskt jaginskränkt trygghetsnarkoman? Som gör mig oförmögen att ställa krav på honom, just det som jag uppmuntrar patienterna i självrespektgruppen att göra med sina partners. Som kanske till slut skyfflar ut mig i samma situation som patienterna i singelmammagruppen. Jag, ett offer för hur Björn drabbades, som knuffade mig mot rollen som förövare...

Jag skyller ifrån mig. Alla som är otrogna skyller ifrån sig. Det är som om Lilla Livet i magen också vill skylla ifrån sig med en hektisk krigsdans varje gång otrohetsgruppen samlas. Jag får ingen ordning på deltagarna. Gruppen kan byta namn till Hela havet stormar. Ett kokande känslohav.

– Hur fan kunde du vara ett sånt svin att du prasslade när din fru var gravid? öser ett offer mot en förövare, och eftersom offren är fler än förövarna uppstår en solidarisk pöbelhopstämning mot de senare.

– Min fru ignorerade mig, försvarar sig förövaren. Hon rörde mig inte, magen stod emellan oss som ett världshav...

– Men hon bar ju på din unge för guds skull! häver ett av offren ur sig och får en ny skörd av upprörda medhåll. Du kunde väl använt högerhanden i några månader.

– Men det handlade inte enbart om sex, försöker förövaren och dränks på nytt av skopor ovet. Jag lyckas efter stor möda tysta ner offrens svallande avsky men känner mig både sjösjuk och skärrad när jag äntligen navigerat oss in på lugnare vatten, detvillsäga en undanskymd och pissljummen lagun med vajande palmer, romantisk solnedgång och vackra señoritor på stranden. Själv får jag agera fiskargubbe och bolmar ut fluffiga moln av lugnande ord (som jag läst men egentligen inte alls vet sanningshalten i).

– Vi kan nog konstatera, säger jag, att otrohet alltid bottenar i det egentliga parförhållandet. Den som dras in i leken är alltså inte särskilt viktig som person. Därför bör man undersöka vad i förhållandet som lett en av parterna att söka ett surrogat för det som för tillfället inte går att tillfredsställa i relationen.

– Snyggare bröst, muttrar ett av offren och får alla att guppa av skratt.

– Så enkelt tror jag knappast att det är, svarar jag matt. Den som blir bedragen är fortfarande den viktigaste personen för den otrogne och också den person som han eller hon helst vill få bekräftelse från. Annars vore det väl onödigt med allt hemlighetsmakeri, eller hur? Vad Peter försöker säga är att den tillfälliga förbindelsen var ett rop på hjälp. (Hjälp! Jag använder även den floskeln! ”Ett rop på hjälp.” Och det går hem!)

Med pragmatikerns feighet sitter jag så och stryker gruppdeltagarna medhårs tills de börjar spinna i takt och när vi skiljs åt har jag sövt dem med så många mysiga

truismer att jag skulle kunna odla skägg, klä mig i pyjamas och starta en extremt framgångsrik sekt.

Om jag vore övertygad om att det jag sagt har nån relevans, vill säga. För när gruppen avlägsnat sig och bara deras oförklarliga uppskattning av min insats ligger kvar som en lätt dimma, då är det ärtsoppa i mitt huvud. Aldrig har begreppet otrohet känts så grötigt som nu. Jag behöver rensa ventilerna och rycker med mig Farena på lunch.

I Farenas mage sprattlar det också, berättar hon, men blir sen allvarlig när jag surrar henne vid min frågeställning: Hennes äldre älskare.

– Varför skiljer han sig inte och flyttar ihop med dig? undrar jag.

– Ingen av oss är så korkad att vi trott på sånt, ler Farena. Giftna män med utomäktenskapliga affärer brukar inte ha lust att skiljas, även om det är vad de tutar i sina älskarinnor. De vill ha det precis som de har det. Och det tror jag att älskarinnorna innerst inne också vill. Kanske till och med de bedragna fruarna.

– Men varför började han bedra sin fru?

– De gled väl isär, svarar Farena svepande och intetsärande. Hon fick honom att bli hämmad, minns jag att han sa. Hon tillät honom inte ägna sig åt sin hobby. Fast sånt pratar vi nästan aldrig om. Eller pratade. Vi träffas inte längre på det sättet. Han tycker det är väldigt besvärligt att jag är med barn. Hur är det med Björn? växlar hon.

– Jodå, jämna plågor, skojar jag. Men Farena, återkopplar jag sen och lägger handen över hennes fina långa fingrar. Vad var det du och den äldre mannen hade gemensamt?

– Vi skrattade åt samma saker. Det var avspänt mellan

oss. Som i en sorts fristad. Sånt där som trängs undan i ett äktenskap kunde vi prata om. Hur det känns att handla nåt man egentligen inte vill ha, bara för att man inte vill såra expediten. Såna grejer. Och så spelade vi flipper. Jag blev faktiskt riktigt bra på det. Ska vi göra det nu – du och jag? föreslår Faronas.

– Men det var evigheter sen jag spelade flipper, bromsar jag. Och jag har aldrig varit nån fena på det heller.

– Strunt samma, vi kan väl göra det ändå, för skojs skull. Det finns ett ställe längre upp på gatan.

Jag betalar vår italienska lättlunch och vi beger oss i den bitska januariblåsten till en spelhall full av vaksamma ögonpar som poppar fram i halvdunklet.

Till en början betar jag mig som en spasmatiker när kulan kommer rullande och fumlar dumt med knapparna. Men efter tredje rondan börjar jag använda mig av min vana att tackla dumheter. Flipperkulan är en dumhet som ska skickas tillbaka å det bestämdaste. För första gången klår jag Faronas. Men sen tar hon mig igen.

– Du lär dig snabbt, berömmar hon.

När vi återvänder till Psykoterapigruppen efter lunchrasten går vi arm i arm. P-O sänder långa ögonkast efter oss från sin dörr där han ser ut att ha fastnat. En misstanke jag haft förut, som tydligen också fastnat i dörren, kliver åter in i mitt medvetande. Kan det vara P-O som är Faronas äldre älskare?

– Barbara? P-O vinkar åt mig att komma. Kanske är han rädd att Faronas läckt och vill undersöka saken. Han stänger om oss och bjuder mig sittplats i skinnsoffan. Ögonen står på skaft av nyfikenhet. Men han vill inte tala om Faronas. Han vill tala om mitt nya projekt.

– Hur går det med grupperna? frågar han ivrigt. Jag såg ett helt gäng i kapprummet nu före lunch och himmel vad de verkade uppslupna.

– Det var otroheterna. Och det är de som vållar mig mest huvudbry, faktiskt. Jag har fullt sjå med att bromsa vilda konfrontationer mellan de bedragna och bedragarna.

– Kanske har det en terapeutisk verkan, skrockar P-O. Det lät i alla fall som om de hade fått lätta på trycket därinne.

– Jo, flinar jag torrt. Snart kan jag göra om sessionerna till en Ricki Lake-show och plocka in allas respektive, så blir det ännu mera sprutt på skottlossningen.

– Tja, varför inte? Ändamålet helgar väl medlen i det här fallet.

– Men vad är ändamålet, P-O?

– Det måste du väl ha tänkt på själv, svarar han. Ändamålet är naturligtvis att utreda orsakerna bakom en otrohet så att en försoning kan komma till stånd. Och en förändring givetvis.

– Men tänk om det inte finns några klara orsaker då, annat än att vi lever i en kultur där seriemonogami är normen och där vi alla blivit utbytbara objekt, pressar jag. Vi ska älska varann tills nöden – inte döden – skiljer oss åt.

– Sexuell otrohet är ett sammansatt fenomen, Barbara, det vet du. Och man kan inte bara skylla på vårt kulturmönster. Otrohet tycks alltid ha funnits.

– Problemet är att jag inte förstår mig på drivkrafterna bakom, säger jag buttert och tänker återigen på min syster som blivit lämnad på grund av en otrohet och på min mamma som bara stannar kvar hos min senile pappa av pur plikt (frågan är hur länge). Så tänker jag naturligtvis på mitt eget

impulsiva krusmsprång som aldrig fått mig att överväga att lämna min högt älskade Björn. Och Faronas älskare (P-O?), som inte vill lämna sin fru. Måste otrohet ingå i människans normala beteendepertoar? frågar jag min chef i en naiv förhoppning att han ska sitta på ett moln som själve Gud Fader med total överblick och exakt förståelse för de märkliga kryp han skapat.

– Men snälla Barbara, suckar P-O. Nu låter du allt lite blåögd. Vi är ju sexuella varelser. Och medge att alla varit otrogna nån gång, åtminstone i tanken.

– Men vad innebär det? envisas jag.

– För det mesta innebär det väl bara att man kan känna sig attraherad till nån annan än den man älskar.

– Vad är attraktion då?

– Ha ha ha! Tillåt mig småle, Barbara. Du är en mogen kvinna, du borde väl i rimlighetens namn nån gång ha känt dragning till nån av motsatt kön även om du inte överfört det i handling.

– Vad är dragning? propsar jag.

– En förtjusning, eller fascination. Samhörighet. Kanske beundran.

– Åtrå?

– Nja, åtrå kommer väl först senare om man väljer att gå vidare.

– Då väljer man alltså, konstaterar jag rappt och pekar triumferande på P-O, som om jag satt i en direktsänd tv-debatt och han var min meningsmotståndare. Då är vi egentligen inte så driftsstyrda.

– Nej, vi är ju tänkande varelser, och det är väl just förnuftet och realitetsprincipen som en terapi ska stärka, men det här är basics, Barbara. Det växer många grenar från den

stammen. Jag förstår inte vart du vill komma.

Det gör nog inte jag heller, för jag får ingen rätsida på nånting, märker jag. Vilken gren var jag ute på, egentligen?

– Jag måste fråga dig, P-O – har du nånsin varit otrogen mot Lotta? I praktiken alltså?

– Ärligt talat, så tycker jag inte att det spørsmålet hör hemma i det här samtalet, men ärligt talat nej. Det har jag inte. Och nu när du ställt en så privat fråga till mig, så förbehåller jag mig rätten att ställa densamma till dig. P-Os ögon får ett stänk av guld, som om han hoppas få kamma hem en bekännelse från mig nu när han svurit sig ren från synd (annat än den där attraktionen han betraktar som oskyldig). Men ånej. Min sexuella kullerbytta är numera förpassad till ett hemligt bergrum och ingen ska nånsin, vad som än händer, få möjlighet att långa den informationen vidare. Jag ljuger P-O rätt upp i synen. Av hänsyn till Björn såklart. Förresten: P-O kanske ljög mig rätt upp i synen av hänsyn till sin Lotta. Så jag har med andra ord inte kommit en hårsman närmre sanningen. Det kan fortfarande vara P-O som är pappa till Faronas barn. Fast kan man tänka sig P-O spela flipper bland ljusskygga existenser på skumma spelhallar? Kan man å andra sidan tänka sig mig, leg psykolog Barbara Wilson-Bladh, förnuftets trotjänarinna, spela flipper och finna det underhållande? Och hur förnuftig är jag om jag läggs på grillen? Kommer inte vissa delar av mig att lukta härskan lögn? Kanske rentav självbedrägeri?

– Och när är förlossningen beräknad? avbryter P-O mina krokiga funderingar och jag glor nästan yrvaket ner på magen som putar tydligt under den röda ribbstickade trikåtröjan för icke-gravida. Det är som om jag hänger av mig havandeskapet tillsammans med kappan här på jobbet.

- Eeh, dröjer jag. April, tror jag. Eller maj.
- Tror? Jag hade för mig att beräknad nedkomst var en väldigt precis vetenskap nuförtiden. Faron kunde nästan på klockslaget tala om när det är dags för henne.
- Jag har beslutat att hoppa över ultraljudet, förklarar jag samtidigt som jag förvånas över P-Os neutrala röstläge när han för Faronas graviditet på tal. Antagligen har han absolut ingenting med saken att göra. Men varför frågar jag inte Faron rakt på sak, istället för att hålla på som en insinuant privatdeckare och ställa min stackars chef mot väggen?

För att jag inte vill vara säker, svarar förnuftets Barbara. För att jag hoppas att nån klok figur som jag själv också tappat huvudet. För att även vi psykologer ska få fela. Just det! säger jag med knuten näve när jag stängt om mig och låter blicken sväva ut över vattnet. Vi själsläkare har minsann också rätt att tappa balansen. Och med det låter jag mig nöja.

Min tillvaro är således ömsom vin, ömsom vatten.

Lutherska badet är en porlande oas (med Ullas svidande saltkristaller), jobbet är ett tankekrävande sällskapsspel (med den repetitiva lunkens trygga ramar), min familj är ett skavsår (särskilt pappa som är praktiskt taget onåbar och vars väl och ve ligger i händerna på min mamma som är alltför nåbar; hon har ordnat en teletjänst så att alla samtal går till hennes mobiltelefon), Björn är ett vårdpaket (soffan kommer snart att utveckla moderkaka om han ska ligga hopkrupen på det sättet länge till). Men mitt nya fritidsintresse – det är en regelrätt extas.

Tack vare mina grupper har jag kunnat rationalisera min arbetstid så att jag tre dar i veckan slutar en timme tidigare.

Det har jag inte berättat för Björn. Det är min tid, min blivande-mamma-tid. Suget börjar redan vid tre. Hjärtat valsar i förväg, jag ser på klockan varannan minut, tungan klistrar vid gommen, det bubblar i magen och ibland, när huvudet blivit så fyllt av denna gasformiga längtan att det nästan lossnar, måste jag tjuvstarta. Jag smyger ut genom dörrarna för att inte bli upptäckt och går sen raka vägen med stormsteg till den stora barnekiperingsaffären (den lilla är redan avverkad). Lullig och rusig blåddrar jag bland galgarna med babykläder. Jag har nu kommit till storlek sjuttio, och när det gäller färgval är jag våghalsigare. Grönt och lila går bra. Rött likaså. Allt utom rosa.

Så fort jag betalat för en skotskrutig sparkdräkt i flanell med matchande tröja och mössa, skyndar jag vidare till nästa anhalt i mina privata utsvävningar. En stark lyckokänsla brusar längs armen när jag stoppar ner handen i påsen och känner på den tjocka flanellen. Just den här kreationen har jag trånat länge efter. Men nu är det bäst att gömma påsen ifall jag möter nån jag känner. Den klirrar i alla fall inte som de systembolagskassar folk skuldmedvetet gömmer i rygg-säcken så att ingen ska tro att de är alkoholister.

Jag viker in på en liten sidogata och styr mot det nästan folktomma kaféet dit skarorna av skolungdomar ännu inte hittat (om det inte är rökförbudet som stött bort dem). Där slår jag mig ner i en vrå med en kanna kanelte och en hembakad vetebulle stor som en mössa (förmodligen innehållande fler kalorier än dem jag gör av med under min morgonsimning). Sen tar jag fram det tjocka standardverket "Att vänta och föda barn" av Sheila Kitzinger. Nu börjar min andakt. I det fladdrande ljuset från en stearinlåga läser jag långsamt och närsynt som en förstaklasselev och jag su-

ger girigt på varje ord. Fosterutvecklingen beskrivs vecka för vecka och jag är noga med att inte gå händelserna i förväg (jag tror mig nu vara i vecka tjugofyra). Det finns bilder jag kan dröja vid och jag kan se Lilla Livet i magen framför mig och jag förundras över att detta i sig så banala händelseförlopp i människans historia kan vara så överväldigande stort och historiskt märkvärdigt i min subjektiva värld. Jag fördjupar mig i stunden och lutar mig behagfullt bakåt i den röda sammetsfåtöljen med händerna på magen. Och så sprätter det till därinne. Jag tar ett djupt andetag och får återigen uppleva den heliga sekunden av lycka: Kaneldoft och kardemummasmak, ljusets låga, påsen med babykläder och Lilla Livet i magen. Detta är det magiska ögonblicket som öppnar mitt eget innersta universum. Jag sjunker in i nuet och låter vilan omsluta mig som en livmoders purpur-röda krökta väggar. Sen får tillvarons guppande nycker ta mig i besittning hur mycket den vill. Men nu är bara nu, och detta nu är bara mitt. Mittens mitt.

Att jag ska bli mor.

GARDEROBEN. JAG TROR Björns tillfrisknande började med garderobsintermezzot. Även om det först såg ut som om han förlorat förståndet för gott. Man skulle nästan behövt larma en akutveterinär. Björn låg nämligen inte i korgen som den gnyende lufs han varit i ett par månader; han mötte mig i hallen som en rabiatt kamphund med gulskiftande ögon och tänderna blottade.

– Vad har du gjort med min GARDEROB! Hur har du kunnat vara så jävla FRÄCK! Va, va, va! rasade han så högljutt att grannarna på alla våningsplan inklusive nedre botten också fick veta att föreställningen ”Scener ur Wilson-Bladhs äktenskap” hade börjat. Över sina just idag groteskt stora nävar (Björn är finlemdad i övrigt, förutom på händer, fötter och ytterligare ett ställe) hade han trätt två babydräkter i ribbad bomull, den ena aprikosfärgad, den andra olivgrön.

– Så här små kläder behöver ingen GARDEROOOB! ylade han och stod sen och morrade hotfullt med de klädda händerna vid huvudet, som om han spelade kasperteater.

Jag var fortfarande kvar på dörrmattan; längre in i lägenheten kom jag inte. Björn var furiös. Han tutade som en bilist inför en frontalkrock och allt jag kunde göra var att hålla upp min väska (med nya babykläder) framför ansiktet för att slippa få ett livsavgörande trauma av hans fradgattuggande uppsyn. Då tog han ett par steg bakåt, eftersom han förmodligen blev medveten om att hans fru inte vågade tala med en hulk.

– Hur har du kunnat ändra om i min garderob utan att först fråga mig? gläufste han med lite lägre volym.

– Förlåt, mumlade jag.

Nu skulle säkert många tycka att min ursäkt var onödig, vilket den på sätt och vis också var (om man inte betraktar den ur ren överlevnadssynpunkt). Men Björn har av outredda orsaker ett synnerligen problematiskt förhållande till garderober. Och när han pratar om ”sin garderob” avser han ett privat system som inkluderar två klädkammare, en i hallen och en i gästrummet. Mellan de två utrymmena flyttas kläder efter Björns speciella kriterier och jag har aldrig orkat räkna ut vilka som styr omfördelningen, förutom att sommarens och vinterns ytterkläder aldrig hänger i samma klädkammare. När Björn för första gången besökte mitt hem var klädkammarna av lika stort intresse som handikappvänligheten är för en rullstolsbunden, och då han slog ner bopålarerna här rev han omedelbart ut golvet i hallgarderoben, eftersom han avskyr linoleummattor. Därefter la han med stor omsorg och möda ett nytt golv av furuplankor. Nu har hela våningen utom badrummet furugolv.

Björns ena klädkammare (den i hallen) är välansad som nashåret hos en dandy. Med den andra är han inte så nogräknad, den är mer som armhålan hos en hippie. Självfallet går det att göra psykologiska djuptolkningar av detta, men till vad nytta? Kan Björn sublimeras en psykosexuell fixering genom att rumstera om i ett par klädkammare, så får jag väl bjuda på det. Men nu kom min lilla fixering i vägen, detvillsäga den vidlyftiga kollektion av babykläder som min lilla fixering resulterat i. Jag visste till slut inte var jag skulle göra av alla kläder längre. Min garderob är full av allt som Björn inte vill ha i sina två, däribland gamla kasserade videospelare

och stereoanläggningar samt lakan och linne och mina egna kläder, så jag fann ingen annan lösning än att invadera den slarvigare av Björns garderober med den växande mängden babyutstyrslar. Och ska jag vara ärlig, så gjorde jag det också med en känsla av revolt. Gästrummet skulle ju i allsindar bli barnkammare snart. Björn fick maka på sig. Och för min del var det dags att manifesteras mitt tillstånd som blivande mor. Dock hade jag inte funderat närmare över Björns eventuella reaktion på att hans perfekt skötta garderob nu också fick hysa de persedlar han förpassat till "bakgården". Det var tydligen som att släppa in grisar i salongen. Nåt med djur var det i alla fall, för Björn var nu övertygad om att alla kläder han hade i den fina garderoben skulle anfallas av ohyra från den i hans ögon orena.

– Men du flyttar ju ofta kläder fram och tillbaka, invände jag.

– NEJ! röt Björn. Kläderna från den andra garderoben tvättas alltid innan de hängs in här! Han pekade in i kläd-kammaren så foten på den lilla aprikosgula babyoverallen slokade från hans tjocka finger. Och nu är min garderob SMITTAD! Jag förstår inte hur du har kunnat göra så här mot mig, Barbara!

Rent spontant fick jag lust att ge Björn en örfil. Hur kunde han stå här och gorma på sin gravida fru! Tanken gjorde mig lipfärdig. Men sen såg jag desperationen i Björns ögon, att *han* var nära lipen. Och det är ju så att man rycks med av en anhörigs problem, om det så bara rör sig om en kvissla på skinkan. Jag överlät således problemformuleringsprivilegiet och började luta åt att mitt brott faktiskt stod i rättvis proportion till Björns uppträde. I såna fall kan man behöva en domare, eller åtminstone ett vittne (i sista fall en terapeut).

Och nu kom det välbehövliga ingripandet från en utomstående. Dörrklockan ringde och jag var inte sen att öppna.

Där stod mamma. Käpprak som vanligt, i allmogebå ullkappa och med en stor påse i handen.

Jag, som konsekvent avvisat henne sen fiaskot i julas, vek undan och bjöd henne in. Hon hade ett nytt och osäkert leende, inte det gamla martyrsålet. Och märkligt nog uppfattade hon inte det spända läget, utan lös upp vid åsynen av Björns babydräktsklädda händer.

– Men åh så fina små kläder! utropade hon och drog av Björn hans ”handskar”. Tänk att man kan vara så liten. Är det inte helt underbart att ni ska få barn?

Björn mumlade en tafatt ursäkt och lommade till sitt arbetsrum. Jag gick in i köket med mamma, men utan att erbjuda henne nåt att dricka. Hon tog med sig påsen. Hennes händer darrade.

– Kan vi inte bli sams, Barbara? frågade hon nervöst. Det är inte så lätt för mig det här. Torkel skäms fruktansvärt över vad han gjorde på julafton.

– Det är väl det minsta problemet, surade jag.

– Livet blir inte alltid vad man tänkt sig, suckade mamma. Pappa blir bara sämre och sämre.

– Vad skönt, sa jag ironiskt. Då kan du ju snart sy in honom.

– Nej, men han behöver mycket hjälp. Din syster tittar till honom så ofta hon hinner.

– Var det där en pik?

– Nej, Barbara. Du har fullt upp med ditt. Miriam behöver nåt som skingrar hennes tankar.

– Hur länge har det pågått? Med Torkel?

– Vi har ju bott grannar länge. Och han har alltid varit

väldigt hjälpsam. Men det var förra sommaren som... ja. Det blev nåt mer.

Jag fnös.

– Försök att inte döma mig så hårt, snälla Barbara. Pappa har inte haft nåt ont av det här.

– Det tror jag vad jag vill på, svarade jag mulet. Och Torkels fru – hur sväljer ditt samvete den lilla detaljen?

– Vi sitter i samma båt, Torkel och jag. Hans fru har ju en kronisk depression och är alldeles apatisk.

Jag drog en djup suck. Där satt min mamma med sin smutsiga byk och ville få den tvättad av mig. Men jag bar på min egen, och den hade mitt samvete fullt upp med att hålla på plats. Jag var egentligen inte i position att fördöma mamma. Jag borde kanske tillochmed välkomna hennes nya sida. Hennes dovt blå ögon hade ett mildare skimmer. Hon var inte längre iskallt perfekt. Hon var mänsklig. Tinande och under påverkan.

Ur den medhavda påsen drog hon upp två prydliga högar sammanhållna med vita sidenband. Hon packade upp en av högarna som bestod av en uppsättning fint stickade kläder i gult och grått.

– Jag har suttit och stickat de här sen i julas. Eftersom det inte finns nåt som är skärt, så kan de ju passa vad det än är för kön på bebisen. Och i den andra högen ligger kläder som...

– Varför hade jag inga rosa kläder? avbröt jag misslynt när jag konstaterat att den andra bunten bestod av begagnade babykläder i blå nyanser. (Att jag själv konsekvent bojkottat rosa under mina exkursioner i barnekiperingsaffärerna hörde liksom inte hit.)

– Det är nåt jag vill berätta för dig, sa mamma och tog

min hand. Hennes händer var smäckra och smala. Ögonen letade efter min närvaro. Det var inte falkblicken, det kritiskt granskande designerögat. Det var nåt som låg bakom alltihop, nåt jag ibland kan se hos dem av mina patienter som har skapande yrken. Kanske själva inträdesbiljetten till konstnärliga uttryck, om det så bara gäller mattdesign. Lidande. Inte självömkan, som alltid trivs bäst inför publik, utan äkta och ensam smärta. Men jag visste inte om jag ville bli invigd i vad mamma hade på hjärtat. Samtidigt skulle jag säkert kunna föreställa mig gruvliga orsaker till att min lilla barnakropp inte skyldes med rosa. Var jag kanske tvekönad? Jag är ju stor som en hel karl. Eller var jag för ful för att presenteras som honkönat spädbarn?

– Jaha? trummade jag otåligt.

– Det fanns en bror, sa mamma och skalv till. Innan du föddes. Vincent. Han blev bara sex veckor. Det hände medan han sov. Han vaknade inte igen.

Mamma stötte fram orden, men hon grät inte. Jag mindes plötsligt mattan hon blev prisbelönad för. Med blå stilerade barn som bildade ett vackert mönster. Men varför skulle mamma plåga mig med det här nu? Det var väl ingen trevlig nyhet för en förstföderska?

– Men fy...

– Det här säger jag inte för att oroa dig, försäkrade hon och kramade min hand. Det är tvärtom. Du förstår, sen Vincent gick bort vågade jag inte glädjas åt mina graviditeter och spädbarnsperioder. Jag levde som vanligt, som om inget hänt. Och när Miriam väntade barn var jag beredd på det värsta, det satt verkligen i. Men nu. Nu är första gången jag kan njuta av att ett nytt barn är på väg i familjen. Och första gången jag kan sticka babykläder. Och sen tänkte jag

att du kan få dina egna första plagg. Som inte är rosa nej, la hon till.

– Ville du att jag skulle bli en ersättare för Vincent?

– Nej, men pappa... Ja, du var ju alltid hans flicka. Fast mer som en pojke för honom kanske. Han tog det hårt, det här med Vincent.

– Har du fler skelett i garderoben? frågade jag med känslan av att ha fått ett i halsen, för jag kunde inte känna igen min röst. Och jag kunde inte känna igen mig i mamma. Eller den bild av henne jag haft. Var det den inkapslade sorgen som gjort henne till en metallcylinder med okänt innehåll? Som hon nu kravlade sig ur... Ändå kunde jag inte hålla mig från att vara sarkastisk. Vi kan ju ta hela såpan nu, fortsatte jag. Torkel är min biologiske far, Miriam är adopterad, pappa är min morbror, Björn är en hemlig agent... Nej, förlåt! Mamma såg ledsen ut. Ledsen, inte anklagande. Förlåt, mamma, urskuldade jag mig och knackade på pannan. Det är rörigt härinne nu.

– Jag förstår det, nickade mamma. Men... jag är ju alltid... din mamma.

Hon svalde hårt och sköt bort stolen för att resa sig. Och jag hade fastnat mitt mellan två stolar – vem skulle jag sympatisera med? Mamma eller pappa?

– Du får ha det så bra nu, sa hon och klappade mig på kinden innan hon gick ut i hallen för att trä på sin blågrå stilrena rustning. Jag satt kvar i köket. Vem var järnladyn nu? Var jag lik min mamma? Virade jag också tjocka lager isoleringstejp runt mina sanna känslor?

Nej, bestämde jag mig. Jag är psykolog. Jag kan utforska djupen i mitt inre. Min självbehärskning är konstruktiv. Jag tillåter starka känslor utan att fördenskull få panik.

Men jag vet inte hur jag skulle hantera en så svår förlust som den mamma varit med om. Jag älskar redan Lilla Livet som tumlar runt i mig. Skulle Björn finnas vid min sida om...? Björn som inte ens kan dela med sig av en garderob, tänkte jag harmset. Vore det inte lika bra om jag levde ensam med barnet!

Men nu hörde jag honom komma lufsande genom hallen och förberedde mig på en surmulen kommentar om mammas medhavda babykläder som tog upp plats på matbordet. Och mat – jag hade ju inte ens börjat med middan.

Björns ansiktsuttryck var svårtolkat, förutom att det låg inom den negativa zonen. Fast han verkade inte arg längre, då brukar inte huvudet hänga sådär. Håret hade åkt ner i pannan, blicken var tjock, ögonen stora.

Han gick ner på knä och la kinden mot mina låar. Han skulle behöva klippa sig snart, tänkte jag.

– Jag skäms, rosslade han. Jag skäms så bedrövligt, Barbara. Min fina kvinna. Jag såg på de där små kläderna du hängt i garderoben och hur noga du ordnat dem efter färg och storlek. Det blir ju en jättefin garderob. Vill du att jag sätter upp fler hyllor?

– Nej, det behövs inte, sa jag och gjorde mina fingrar till en kam jag drog genom hans tjocka hår.

– Åh, vad skönt, mumlade han lurvigt. Gör så igen.

Björn och jag åt smörgåsmat framför tv:n och tittade på en komedi med Hugh Grant i huvudrollen som blivande pappa. Björn skrattade inte. Och han spolade inte tillbaka för att visa mig diverse tekniska missar. Han studerade filmen, levde sig sammanbitet in i den. Mot slutet la han sin stora labb på min mage.

– Tänk att jag ska bli pappa! sa han och log. Men oj! utbrast han och såg överraskat på mig. Den sparkade!

Den kvällen älskade vi. Björn rörde sig varsamt och frågade flera gånger om det var okej för barnet. Jag hade läst i min tjocka bok att samlag stimulerar fostret, så jag överförde mitt lugn och min njutning på honom. Och jag njöt extra mycket av att Björn var mån om Lilla Livet. Efteråt läste vi i Solito.

Solito hade nu blivit upptagen i maktens högkvarter och skickades ut att nosa reda på var motståndet fanns så att det kunde krossas och bilda exempel på att uppror var omöjligt. Som lockbete hade Solito med sig en av de klassiska superhjältarna. De som bad hjälten om hjälp att störta egoismens diktatur skulle ge ledtrådar till var motståndsrörelsen hade sitt läger. Men Solito kunde inte förråda sina likasinnade och den för actiondramaturgin så typiska kampen mot tiden inleddes, eftersom maktcentrats propagandachef började misstänka Solitos avsikter. Han gick ut via informationskanalerna och meddelade hela världen att de numera omvända superhjältarna var utsända av regimen för att upprätthålla den nya ordningen, vilket givetvis försatte motståndskedjan i djup paranoia. Samtidigt blev propagandachefens tilltag ifrågasatt av överkuckun med följderna att en intern strid uppstod i ledningen. Solito hade då luskat ut att propagandachefen visste nåt om hans mamma, eftersom hans tredje öga sett mamman i propagandachefens tankar.

Jag gäspade. Björn andades tungt på min axel. Jag skakade liv i honom.

– Fortsätt, bad han. Det är så mysigt när du läser. Jag älskar din mörka soulröst. Knoppen också.

– Knoppen?

– Ja. Den här lille rackaren. Han klappade mig på magen. ”Knoppen” spratt till. Ha ha! Han vill boxas, flabbade Björn.

– Mamma berättade idag att hon fick en son som dog när han var nästan nyfödd, sa jag utan att tänka på om ögonblicket var lämpligt. Björn ryckte genast bort handen från min mage.

– Vad mycket elände det är med din familj, knorrade han.

– De flesta familjer är rätt eländiga om man studerar dem närmare, suckade jag.

– Så ska väl inte vi få det, Bubblan?

– Döden råar vi ju inte på. Men det övriga kan vi kanske styra upp.

– Jag har inte varit en särskilt bra man på sista tiden, bekände Björn och tittade mig länge in i ögonen. Sen började han snora och snart växte två bubblor fram som sprack och blev tårar. Jag skäms, gnydde han.

– Vad är det du skäms för? undrade jag. Skam är ju en ganska onödig känsla.

– Jag har varit avundsjuk.

– På barnet?

– Nej. På dig.

– På *mig*?

– Nu har du allt. Och jag har inget.

Björn lekte med sin snopp. Drog i den, dängde den i låret och svängde den hit och dit, som om han ville försäkra sig om att den skulle sitta kvar. Åtminstone den.

– Vad menar du? Jag tog hans hand.

– Du har ett bra jobb med trevliga arbetskamrater. Du har dina bastutanter. Du har en mamma. Och du ska bli mamma.

– Men Björn, sa jag ömt och pussade honom på pannan. Du har ju mig. Och (här tänkte jag nämna hans forskning, men den tycktes inte lämpa sig som samtalsämne nuförtiden)... alla dina filmer. Och du ska bli pappa.

– Pappor bara förstör, mumlade Björn och undvek min blick.

Detta var den lilla rädda pojken i Björn, tänkte jag. Så uppfattade han världen. Mammor har all makt. Pappor förstör.

Smäktande toner steg upp ur mitt hjärta, här behövdes storartad filmmusik för att understryka all den ömhet jag kände för Björn, min älskade Björn. Jag slog armarna om honom. Hur hade jag kunnat överväga ett liv utan min ärliga, tillgivna och enkla Björneman?

– Pappor måste inte alls förstöra, tröstade jag. De flesta pappor är bra. Och du behöver inte bli som din far. I så fall hade du redan varit sån.

– I så fall hade jag redan varit sån, upprepade Björn fundersamt. Hur lång tid är det kvar? frågade han efter en stunds tystnad.

– Det blir ett majbarn, tror jag.

– Men då hinner jag ju göra massor! Björn såg ut som en tecknad serie när han raskt hoppade ur sängen och hämtade block och penna. Ivrigt, nästan darrigt, skrev han punkt för punkt ner vad som behövde göras i barnkammaren för att den skulle bli riktigt praktisk och pryddig. Som hans väl-skötta garderob.

Nu hade i alla fall Lilla Livet fått en plats i Björns liv, om än mest i arkitektonisk bemärkelse. Han är trots allt en resonabel karl.

Innan vi somnade tätt ihop frågade han om jag kunde stå

för våra räkningar ett par månader framåt. Han hade haft oväntade utgifter. Och som den resonabla kvinna jag är biföll jag hans förfrågan, även om jag undrade vad det var för oförutsedda utgifter som belastat Björns ekonomi. Men när han tryckte sig mot mig och jag kände hans hamrande hjärtslag, då glömde jag allt annat.

FOLK FÖRÄNDRAS SÄLLAN radikalt över en natt. Men babykläderna blev ändå en liten vändpunkt. För Björn blev de en konkret fingervisning om barnet som var på väg. För mig lämnade de ett digert avtryck i plånboken. Sen jag tog mig en titt på mina bankkonton insåg jag att en smärre förändring i mitt personliga beteende måste ske bums. Det fick vara slut på frossandet. För en sak vet både jag och de far- och mormödrar som häckar i bastun på Lutherska badet: Barnkläder är ett extravagant och dyrt nöje. Och nu har jag ju garderoben full.

En garderob som dessutom är befolkad av en sanslöst entusiastisk blivande far. Varje dag när jag kommer hem hör jag ett glatt ”Halloj!” från lägenhetens inre och ur garderoben sticker Björns huvud ut för att få en blöt puss på munnen. Han har rengjort och sprayat utrymmet med insektsmedel, målat och fernissat, satt upp hyllor och installerat skåp och lådor. Och så har han konstruerat ett litet garage åt trambilen han tänker bygga. Jag undrar i mitt stilla sinne när han hinner med sitt jobb, men med den energi han visar även på sängkanten tycks det som om han blivit en perpetuum mobile. Och jag tackar och tar emot.

Antingen är det den sexuella rundsmörjningen eller också är det min vackert rundade buk (som äntligen liknar nåt annat än fetma). Men nåt är det som gör att jag hamnat i centrum för uppmärksamheten på Lutherska badet.

– Jag hörde att du hade börjat med badmössa, kraxar Ulla

i förbifarten innan hon sätter igång att skrubba ryggen så det hörs som när man river rotsaker. Hon har varit krasslig ett par dar men är nu i farten igen och bastun är åter kokhet trots Grodans pareringsförsök. Min mage väcker beundran från alla håll. Att jag mäter enochåttiotre i strumplåsten är äntligen en fördel, inser jag och sträcker på mig som en stålig staty.

Den uppslutning som äger rum kring min person kan förstås också ha att göra med en av mina patienter, närmare bestämt den skabröse regissören, som nyligen blåst upp löpsedlar om ”kvinnan som räddade honom från att gå under av sprit och droger”. Den kvinnan är jag, och tidningarna har haft fräckheten att leta upp ett foto av mig från passregistret. Tack och lov är jag mig inte det minsta lik. Men i bastun talas det sällan om vad skandalpressen förtäljer och det får jag väl tacka särskilt för. Lutherska badet har sitt eget interna skvaller. Och besökarna egna problem. Bland buss-tidtabeller och pensionärsrabatter (som också drabbats av nedskärningar), hallux valkusoperationer och långa vårdköer växer oron över badets framtid. Det står nu klart att en försäljning till en privat entreprenör kommer att äga rum inom kort. Budgivningen har redan inletts och Grodan har satt igång en namninsamling för att skriva en protest. Jag undertecknar den med vemodet hos den som vet hur liten människan är inför storkapitalet.

Kristin är fortfarande nere sen hennes äldste son flyttat hemifrån.

– Han äter bara skräpmat, klagar hon. Min ambition har varit att skydda barnen från den vedervärdiga amerikanska imperialismen med sina miljöexploaterande multinationella snabbmatskedjor. Jag ville ge dem antikroppar mot plastic

fantastic-kulturen. Och nu dricker Natan litervis med Coca Cola varje dag och trycker i sig onyttiga McDonaldsburgare.

– Ja ja, rasslar Ulla. Låt pojken få bli salig på sin egen fason.

– Jag trodde jag hade gett honom sunda värderingar, grymtar Kristin. Jag har ägnat nästan två decennier åt att skapa en trygg och barnvänlig miljö och jag har lärt syskonen att visa hänsyn och ta hand om varann. Men igår kväll började de äldsta hacka på mig för att jag skaffat dem så många småsyskon. Precis som Natan. Jag sa ja till livet, men nu spottar livet mig i ansiktet.

– Otack är världens lön. Du måste skaffa dig ett liv utanför den där barnfabriken, säger Ulla och hostar som en ihålig häst.

– Men barnen *är* ju mitt liv.

– Den inställningen straffar sig alltid, tro mig, harklar Ulla ur sig. Man har skyldigheter mot sig själv också. Och en karl slipper du ju dras med.

– Men du har ju en enorm erfarenhetsbank, lirkar jag. Och du är väldigt bildad och insatt inom många områden. Du skulle väl kunna bli... (Ja, vad skulle jag nu säga? Vad kan arbetsmarknaden ha för nytta av en hemmafru utan formell utbildning?)

– Bli, fnyser Kristin. Jag är den jag är. Jag är hemmafru och det är jag tamigkatten stolt över. Vi hemmafruar är snart utrotade och då kommer alla som hånade och förlöjligade oss att undra vad som gått snett med de unga generationerna. Sen får man kalla in såna som du (Kristin nästan hötter åt mig) för att lappa ihop alla som aldrig fått nån riktig modersomsorg eftersom mammorna kommenderas ut på arbetsmarknaden så fort de lämnat förlossningsbritten...

Kristin börjar vifta med högerarmen och snart fattas bara ett podium och ett torg och så är hon fix och färdig för en landsomfattande turné där hon kan hålla sitt eldiga hemmafru-manifest. Hon har redan fått anhängare, för när hon är klar bryter en applåd ut från de andra tanterna som strömmat till ur de olika regionerna i damavdelningen när de hörde hennes agitation.

– Ja ja, väsnas Ulla med sin skarpa röst. Men när barna blivit stora och karln har träffat en yngre förmåga, vad ska hemmafruarna göra då, då?

– Hjälpa till med barnbarnen! hojtar en i församlingen och bifallen ekar mellan de fuktdrypande mosaikväggarna. Därpå utbryter ett ljudligt kackel och Ulla ser på mig med sina bistra svarta ögon.

– Snart börjar de väl tala i tungor också, raspar hon och jag är benägen att hålla med, men ser ändå denna lilla avskilda missnöjeshärd som hemmafrukulturens sista döds-ryckning. Kristins uppflammande försvar av den livsstil hon nyss insett begränsningarna i påminner om hur kor flyr in i sin brinnande lagård igen så fort de evakuerats.

Nej, ingen förändras över en natt. De flesta föredrar att leva med sina repriser, fastän de ojar sig över dem. Detta är upp-repningstvängets paradox. Folk vårdar stenen de ständigt snubblar över som om den vore grundbulten till ett lyckligt liv. Men mitt jobb är att hjälpa dem rulla bort stenen, eller visa dem en annan väg. Och det tycks jag ha blivit ganska skicklig på.

Gruppterapin visar resultat redan efter ett par månader, i synnerhet bland singelmammorna, som numera mycket säl-lan har behov av att älta sina barns odugliga fäder.

Den demoniska konstnärinnan är flyttad till Självrespektgruppen där hon åstadkommer mirakel med den sextrakasserade histrionen som närpå tillber henne och anammar hennes bitchstil (vilket är ett steg i rätt riktning – kvinnor med låg självkänsla misstror ofta sina medsystrar och tyr sig istället till män som sänker deras självaktning ytterligare). Att histrionen fick ett sent missfall var enligt min vänstra hjärnhalva sorgligt och synd på alla sätt och vis, men den högra hjärnhalvan hurrade. Jag har alltid omhuldat tesen att det biologiska arvet nästan saknar betydelse. Dock säger mig min intuition nåt annat: ett barn med en sån odåga till far som histrionens pojkvän mår bättre av att slippa födas.

Jag dirigerar och korrigerar grupperna med van hand, och när otroheterna möts blir det showtime. På bästa Ricki Lake-manér iscensätter jag nämligen en konfrontation per tillfälle, då en anhörig bjuds in att delta. Dessa sittningar är så spektakulära att jag ofta undrar om inte triangeldramat uppfanns av en lekfull gud som ville skingra tungsinnen genom att introducera denna vilt rasande svarta eld i den mänskliga häkkitteln. För nog sprakar det bland offer och förövare på mina gruppsammankomster. Och P-O myser. Han har sammankallat hela Psykoterapigruppen för att gå igenom mina innovationer med kollegorna och fastän jag kunde höra ett magsurt brummande från den gamle ortodoxe freudianen Adam (som för övrigt bara kommunicerar med brummande läten), så var jag manipulativ nog att tacka hela teamet för all den inspiration de gett mig under åren, som bildat grogrund åt min försöksverksamhet. Jämvikten garanterades också av att två patienter som inte uppskattade mitt projekt hade dumpats hos en måttfull kollega

som bedrev klassisk dynamisk individualterapi – så var jag ju inte fullkomlig jag heller.

Kanske har teaterregissören också varit med om att åstadkomma välvillig respons från mina arbetskamrater, eftersom allt han gör lämnar tydliga spår av trycksvärta. Tidningsskriverierna har fäst en framgångsstämpel på Psykoterapigruppen och Farena har blivit nerringd av människor som vill gå i terapi hos oss.

Den eventuella avund som kan jäsa bland mina kollegor kvävs dessutom snabbt av jäsningsprocessen jag befinner mig i. Snart är jag ute ur leken, tänker de väl.

Men så ser inte P-Os framtidsplaner ut, och det är därför han tar in mig på sitt rum när Farena och jag ska gå på lunch. Han vill veta om jag tänker vara mammaledig. Han har nämligen sökt anslag till mitt projekt och det kan bli stort. Men det vore ju olyckligt om grupperna blev nedlagda på grund av mammaledigheten, och nån ersättare är inte att tänka på. Sen babblar han inställsamt om att jag har den magiska nyckeln och just där slutar jag lyssna. Orden ger mig behagliga associationer. ”You’ve got the magic...”

Det är det här med laster. Laster är livets mest tålmodiga och pålitliga följeslagare. Lika pigga varje gång de väcks till liv, lystrande till varje namn man ger dem och komfortabla i varje ny kostym. Så fort jag hävt mina excesser i babykläder ökade mitt behov av att spela flipper. Och bägge aktiviteterna är förenade med lika delar skam och förtjusning som kittlar lurvigt i magtrakten. Nåt man måste fast inte borde. Nåt onödigt. Farena delar min böjelse, och våra dagliga utflykter till den skumma spelhallen är en liten hemlighet som får oss att utbyta fnittriga ögonkast när lunchtimmen är inne.

Och nu hör jag den kvinnliga rösten från ett av flipper-spelen susa genom huvudet. "You've got the magic!" Framför mig har jag P-O, som inväntar ett svar, ett viktigt svar. Men det är inte viktigt när jag ska spela flipper. Och P-O får inte uppehålla mig längre, för min motor har redan startat. Destinationen är inprogrammerad. Därför ger jag honom det svar som släpper ut mig härifrån så fort som möjligt.

– Nej, jag tänker fullfölja det jag påbörjat, säger jag. Du kan lita på mig, lägger jag till.

Med en varm ryggdunk från P-O river jag av, krokas min arm runt Farena och så slinker vi ut i februarikylan med våra magar som effektiva värmeaggregat.

Vi gör en snabb vända inom McDonalds och glufsar i oss varsin hamburgare på stående fot. Sen tågar vi mot den unkna spelhallen.

Jag är minst lika driven som Farena nu och får knack på Addams Family. Men vår koncentration störs av ett par stökiga unga män längre in i lokalen. De sparkar och slår på spelen, svär och stöjar. En av dem känner jag igen. En undersätsig sälle i träningskläder och hopkurade axlar. Aggressiviteten vajar kring honom som en luden svans. Han borde vara kopplad, tänker jag. Då ser jag vem den undersätsige sällen är. Det är den sextrakasserade histrionens psykopat till pojkvän som jag en gång i somras var nära att meja ner med min cykel. Och här står han och saboterar min heliga flipperstund med läten som bara hör hemma på en sluten psykiatrisk avdelning.

Farena blir rädd att hennes hudfärg ska väcka ont blod och jag fruktar att han kommer att ge igen för gammal ost (jag gav ju honom några träffsäkra förolämpningar förra gången han korsade min väg).

Besvikna återvänder Farena och jag till jobbet.

– De där typerna borde skickas ut i yttre rymden som atomsopor, gruffar jag och tänker fascistiska tankar om både tvångssteriliseringar och avrättningar.

I eftermiddag ska jag ha Självrespektgruppen och då gäller det att ingjuta mod i histrionen så att hon inte låter sig bevakas av den ryslige grobianen som tycks vara i stånd till vad som helst.

– Hur ska du göra när barnet föds? frågar jag Farena eftersom jag i rask fart marscherar tillbaks till det löfte jag gav P-O och som nu ligger och gapar framför mig redo att slå igen käkarna om min mammaledighet. Hur kunde jag schackra med den? Himmel vad Kristin kommer att mana och predika när hon får reda på det. Ulla däremot, hon välkomnar säkert min bristande modersinsats. Ulla hyser en märklig motvilja inför alla familjeambitioner. Så hade kanske jag också kunnat bli om inte fruktbarhetsgudinnan slagit till i elfte timmen. Fast då hade jag ju ändå haft Björn. Ulla har inte ens en man.

– Förlåt vad sa du? Jag var helt inne i mitt, säger Farena när jag försöker erinra mig vad hon svarat medan jag var inne i mitt. Jag upprepar frågan och Farena svävar på målet. Hon vet ingenting just nu. Jag blir plötsligt rädd att Farena ska sluta på jobbet – jag som var så missbelåten med att hon börjat hos oss.

Patetiskt nog känner jag mig stolt över att gå arm i arm med en svart kvinna. Hon skyltar liksom med min fördomsfrihet, att jag är en frisinnad liberal. Sen skäms jag en aning. Är Farena mitt svarta kuttersmycke? Precis det som jag misstänkte Lilian för att hålla sig med – en vacker lesbisk mulatt som politiskt korrekt skrytojekt?

– Hur går det med Björns forskning? växlar hon.

– Jag tror inte det händer så mycket på den fronten just nu. Det har just gått upp för honom på allvar att han ska bli pappa, så han håller mest på och fixar och donar med barnkammaren. Jag skrattar till. Ett tag låg han i ide, fortsätter jag, men nu våras det för Björnen.

Farona blir tyst.

– Han verkar vara allt-eller-ingen-typen, säger hon sen.

– Ja, det stämmer. Han har en periodarläggning. Lätt manodepressiv.

Farona blir tyst igen. Som om nåt vill fram, men inte hittar utgången.

– Mamma vill gärna att han kommer och hälsar på någon gång, säger hon. Hon tycker om Björn. Han är så olik de andra männen därute. De bullrar och brer ut sig. Björn lyssnade.

– Jo, Björn är ganska dämpad socialt, svarar jag och letar efter ett avslut på det här stickspåret. Nåt haltar mellan Farona och mig. Jag kan inte berätta för henne att Björn fick nog av invandrarproblem. Att han inte orkade träffa Farona och hennes familj mer. Att han är bräcklig, kort och gott. Farona känner inte Björn. Det gör bara jag. Men jag uppskattar ändå att Farona har takt och ton nog att lämna honom ifred. Så jag lovar att hälsa honom det hon sagt.

Björn, min käre Björn. Jag vill ringa honom nu och säga att jag älskar honom. Men idag är det måndag och då har han lektioner hela eftermiddan. Istället försöker jag fundera ut vad han ska få i födelsedagspresent. Samlingsboxar med dvd-filmer har han matats full med, likaså jazzboxar. Den tekniska utrustningen är komplett. Då får jag en strålande

idé. Varför inte ett flipperspel? Jag kontaktar spelhallen och slussas vidare till en återförsäljare. Slår till på mitt eget favoritspel, Addams Family, lätt begagnat men dyrt som en lyxsemester. Ändå kan jag inte motstå det, fastän jag känner mig som Homer Simpson när han gav sin fru ett bowlingklot i födelsedagsgåva. Jag vet ju inte ens om Björn gillar flipper. I vilket fall som helst är det en extraordinär födelsedagspresent och jag känner mig mycket tillfreds med beslutet.

Men nu börjar allvaret. Självrespektgruppen är samlad. Idag behöver den föredetta sextrakasserade histrionen allt stöd hon kan få. Hon måste som en politiker inför ett reellt hot praktisera sina fraser om att pojkvännen vid närmare eftertanke inte skänkt henne annat än terror, och nu är en akut livsfara i antågande. Jag pustar ut av blotta det faktum att han inte redan gjort mos av henne. Där sitter hon, omålad i jeans och collegetröja med håret i en slarvig tofs och många nyanser mörkare vid hårfästet. Hon är så olik den tidigare versionen av sig själv att pojkvännen kanske rentav inte känner igen henne. Kallar hon sig feminist nu bekräftar hon en väl inövad uppfattning om denna åsiktsgemenskap – att feminister medvetet gör sig fula. Men det är först nu som hon är trovärdig när hon viftar med feministskylten.

Hon har nämligen redan vidtagit alla åtgärder för att freda sig från grobianen som hon tidigare försökt skydda. Hon har bytt lås på dörren till sin lägenhet och hon har för säkerhets skull flyttat in hos den demoniska konstnärinnan medan pojkvännen är ute på permis.

Jag inser att jag håller på att avskaffa mig själv; gruppen är sammansvetsad och välsmod som ett urverk. Hjälp-till-

självhjälpstanken har nått sitt mål. Gruppdeltagarna går igenom viktiga händelser under veckan som satt deras självkänsla på prov och de redogör för hur de hanterade situationen, speglar och uppmuntrar och kommer med förslag på adekvata reaktioner om nåt liknande inträffar. Denna praktiskt inriktade terapi skulle säkert varken Melanie Klein eller gamle Sigmund godta (säkerligen inte heller Barbara Wilson-Bladh för ett år sen), men den fungerar enligt den hederliga gamla maximen ”övning ger färdighet”, eller ”handling ger förvandling”. Patienterna får enkla instruktioner i hur de ska bemöta medmänniskor som tidigare vållat dem mental klåda, hur de ska agera i lägen som förr utlöste ett fyrverkeri av försvarsmekanismer och hur de ska tänka för att våga ändra sina invanda handlingsmönster.

Jag sitter alltså på ett av stans mest välrenommerade psykoterapicenter och lär ut regelrätt bondeförstånd. Bromsa, frikoppla och gör tvärtom! är uppmaningen till mina impulsstyrda patienter med skiftande diagnoser. Och jag ser hur ärligheten inom gruppen stärker självtilliten betydligt mer än i klassisk individualterapi. Solidaritet och gemenskap med andra kvinnor kan mycket väl vara vägen till kvinnlig självrespekt, tänker jag och påminns omigen om det banala och klyschiga i mina tankegångar samtidigt som mitt pragmatiska sinnelag inte kan förneka dem.

Lätt euforisk tar jag emot dagens sista och kraftigt försenade patient. Kvinnan som sitter mittemot mig är på sitt inledande samtal. Hon är till yrket bibliotekarie och har dissociativa symptom, varav det allvarligaste är kraftig yrsel. Yrselattackerna beskriver hon som att världen blir skev. Avstånden ändras och ett lager av verkligheten glider iväg. Symptomen

debuterade efter den stora terrorattacken mot New York, då kvinnan plötsligt fick nån sorts fobi inför tanken på att drabbas av våld. Nu är hon sjukskriven och vågar knappt vistas utanför hemmets väggar, men drabbas även hemma av svår yrsel. Tvångstankarna försenar henne varje gång hon måste ta sig till en annan adress, eftersom hon aldrig törs gå ut på gatan om inte en annan kvinna går före henne. Uppräkningen av tvångstankarna tycks vara en tvångstanke i sig, så jag avbryter och styr över mot den befintliga situationen: besöket hos en psykoterapeut.

Hon sitter som en storögd sparv längst ut på fåtöljens kant och håller fast sig med ett krampaktigt grepp.

Vant rotar jag i hennes bagage efter den stora skuld tackan; diffus fruktan för att utsättas för våld borde rimligtvis dölja en ansenlig portion skuld, inbillad eller verklig. Snart har jag också mycket riktigt lokaliserat hennes tyngande last. Några månader före terrordådet dog hennes despotiske far och vid samma tidpunkt gjorde hon bryskt slut med sin arrogante pojkvän som strax därefter körde ihjäl sig. Dessa händelser rabblar hon dock upp som om de vore bröd till maten. Huvudrätten består av en mastig politisk analys av världsläget med betoning på fysiskt våld som barbariets överlägsna triumf över civilisationen.

Jag föreslår den lilla brunklädda sparven att hon till nästa gång skriver en lista med minst tjugo namn på personer och företeelser hon är arg på.

– Men det kommer inte att gå, för jag är inte arg, invänder hon förskräckt.

– Försök, uppmuntrar jag henne. Alla är arga på nån. Det betyder inte att man vill skada den man är arg på. Det betyder bara att man egentligen skulle vilja bli sams.

Sparven tar mig misstroget i hand. Hon är så liten och spröd att det bara skulle behövas några veckor för en fetknopp att banta bort hela henne. På sätt och vis förstår jag att en så finlemmad varelse uppammar mer oro för våld än den normalbyggde.

Att jag inte tänkte på det!

Det är min första tanke när han dyker upp utanför porten till Psykoterapigruppen. Men när han släpat mig om hörnet och lagt händerna om min hals, då går hela mitt inre larmsystem igång: Barnet! skriker det i mig. Han kommer att döda barnet!

Den feministiska, före detta sextrakasserade histrionens pojkvän pressar fingrarna hårt mot mina mjukdelar ovanför struphuvudet och väser åt mig att säga var hans tjej gömmer sig, att jag förvridit knoppen på henne och att han ska döda både mig och henne om jag inte ”styr upp den här jävla messen jag har ställt till med”. Att se en tvättakta psykopat i ögonen ger nära-döden-upplevelsen en dimension som markant skiljer sig från de skildringar av ljus och lycka den vanligtvis medför. Inte ens en attack från en sinnessjuk och utsvulten hund kan mäta sig med den likgiltiga och på samma gång lysande ondska som nu står och stirrar rätt in i mig. Mina luftvägar är tilltäppta och jag får inte fram ett endaste litet pip. Ändå vill han tvinga mig att tala.

– Säg var hon är, annars biter jag av din näsa! morrar han och jag tror honom fullt ut. Han kommer att bita av mig näsan, fastän min näsa är den enda kroppsdel jag äger som är nått och oförarglig.

Men ibland kan man faktiskt ha samma tur i verkligheten som på film. För plötsligt avbryts denna vedervärdiga

sluts scen i mitt liv. Sociopatens ena axel åker in i mig, men hans grepp lossnar och han tar ett par stappande steg åt sidan innan ett nytt slag träffar honom i nacken och han faller. Det är den späda bibliotekarien som håller i tillhygget, en spänstig liten batong, och för säkerhets skull tilldelar hon det liggande bytet ännu ett slag.

Och just idag tackar jag tvångstankarna för dess existens. Hade inte de funnits hade förmodligen inte jag funnits – i dubbel bemärkelse. Den lilla sparvkvinnan var ju inte bara beväpnad med tårgasspray och batong. Hon trodde sig också säkra sin överlevnad med det neurotiska tvånget att aldrig lämna en lokal om inte en kvinna gick före henne. Detta tvivelaktiga sätt att betrakta sina medsysterar som tänkt kanonföda räddade mitt liv. Och antagligen också fler liv, eftersom den undergångsmaskin som anfallit mig förr eller senare skulle få tag på sin gamla flickvän.

Tänk, att mitt stillsamma yrke hade blivit farligt!

MEN SÄG DET ONDA som inte medför nåt gott. Förutom att flåbusen Benke blev satt i säkert förvar ledde hans mordhot också till en bukett trevliga spinoff-effekter för mitt personliga vidkommande.

Björn blev så orolig för mig att han hämtade mig på jobbet varje dag och jag njöt av hans nymornade beskyddarinstinkter.

Kvinnofridsdebatten blossade upp med mig som galjonsfigur, vilket säkert bidrog till att Psykoterapigruppens ansökan om projektbidrag beviljades.

Mina patienter tycktes tillfriskna fortare sen mitt namn blivit besjunget i den terapeutiska kyrkan.

Min systerdotter skickade ett uppmuntrande kvinnokampsmejl och min mamma ringde och sa att hon var stolt. Jag tror aldrig att hon sagt det om mig förut. Men nu var jag ju korad som hjälte i sensationspressen, så nu stod hon å andra sidan under påverkan från en högre makt.

Den lilla sparvkvinnan behövde ingen terapi längre. Hennes modiga ingripande drev bort symptomen.

Jag var nu både Kvinnan som räddat livet på den ökände skandalregissören och Psykologen som riskerat livet för rätten till kvinnofrid (det senare tack vare att jag blivit känd för det första).

Inget av det var riktigt sant. Inget av det var heller riktigt min förtjänst. Men har man fått medialt utrymme för en god sak lever showen sitt eget liv. Och efter påtryckningar

från P-O framträdde jag i tv-rutan två gånger och gav tre tidningsintervjuer, varpå invitationerna till diverse seminarier och forum för kvinnors liv och hälsa kom så tätt att jag började förstå poängen med privatsekreterare, städhjälp, avslappningsövningar och massage. Jag började också skönja mönstret bakom kvinnlig utbrändhet och kvinnors problem med att säga nej.

Jag hade nämligen en man. Och jag älskade honom. Men den nya rivstarten i min karriär gjorde en båge bakåt i tiden till året då vi träffades. Året då min karriär var ung och mycket lovande. Då Björn emellertid åkte raka vägen upp till översta placeringen på topplistan och knuffade ner mina yrkesmässiga ambitioner ett par steg (Björn la rabarber på andra och tredje plats också.) Och nu var jag där igen. Kunde det vara karma, som Kristin talade om? Var det karma, så misslyckades jag förra gången. Annars borde det inte grina mig i ansiktet nu, arton år senare. Och den här gången ville jag nog ge min karriär en chans. Precis som med mitt havandeskap verkade det inte sämre än att en extra avgång satts in även för den.

Men att min karriär plötsligt fick ett sånt uppsving var inte konfliktfritt. Jag hade ju som sagt min Björn och mitt stundande moderskap. Men mitt jobb hade blivit både mer ansvarsfullt och mer lustbetonat och flyttade därför upp på listan. Och där stod jag. Kluven. Jag vacklade hemma och tacklade på jobbet.

Tills försynen fattade beslutet.

Björn fyllde år och blev grattad med Jell-o och pannkakor med lönsirap. Jag kunde inte ta ledigt från jobbet, men jag hade sett till att jag kunde sluta redan tre för att vara hemma

när leveransen av flipperspelet kom. Björn fick spánt vänta på presenten. Och han tjtade som en unge om att jag skulle avslöja vad jag köpt. Men överraskningar är överraskningar. De ska explodera i ansiktet.

Klockan fem över halvfyra började Björn få fyrkantig mun av nervös förväntan.

– Du har inte ordnat en surprisfest väl? undrade han ängsligt, snudd på aggressivt. Lika mycket som han älskade sina födelsedagar hatade han födelsedagskalas.

Jag skrattade och kramade om honom. Tänkte samtidigt att en överraskningsfest för Björn skulle bli en ganska öde tillställning. Han hade ju inget umgänge. Och nu gjorde det mig lite sorgsen, ja rentutsagt gråtfärdig. Särskilt som min närvaro på skilda sociala evenemang blivit alltmer eftertraktad. Jag höll kvar greppet om min älskade Björn och tryckte mig hårt mot honom.

– Akta babyn, skämtade han, men återtog sen den alerta positionen med öronen på skaft. Då ringde dörrklockan. Björn studsade upp och spurtade mot dörren.

– Men hej, hörde jag Björns besvikna röst.

Det var Farona som stod där med en vackert inslagen present.

– Grattis, log hon. Ögonvitorna och tänderna lyste i mörkret ute i trappen och jag bad henne stiga på eftersom Björn aldrig var särskilt artig mot nån som spolierade hans förväntningar.

Farona hade växt en hel del, inte bara hennes mage. Det var som om hon krupit in i en tjock overall. Men Björn hade inte följt hennes gradvisa fysiska expansion, varför han taktlöst utbrast:

– Men ojdå! Som du har svällt ut! Han såg granskande på

mig, sen på Farena, så på mig igen. Och det märkliga är att min baby tydligen har en fettsugarfunktion. Inte på länge har jag varit så slank som under grossessens undantagstillstånd. I ärlighetens namn måste jag också erkänna att denna utjämnning mellan Farena och mig kändes en aning triumferande. Björn kunde dock ha valt ett annat uttryck än ”svälla ut” för att beskriva Farenas nya kropps-konstitution.

– Ja, här finns ett bra reservlager, skojade Farena obekymrat och slog handflatorna mot sina höfter.

Björn öppnade paketet han fått. Det innehöll en samlingsbox med Bruce Springsteen och Björn lyckades faktiskt spela glad, fastän han bara lyssnar på jazz. Farena hade nog valt gåvan med tanke på att Björn är ”born in the USA”.

Och nu kom den riktigt bombastiska Amerikaprylen. Björn kutade som en glad terrier efter karlarna som bar in flipperspelet i vardagsrummet. Det var som om rummets möblemang hade reserverat en lucka åt denna klenod som platsade perfekt vid ena kortväggen. Det här var en vild chansning och jag hade ingen aning om att Björn verkligen tyckte om flipperspel. Det fanns visst sidor hos honom som han inte avslöjat för mig (eller också är det så att alla finner nöje i att spela flipper).

– Wow! Addams Family! stojade Björn ystert. Det är ju det bästa spelet!

– Hur vet du det? frågade jag förvånat.

– Det finns en flipperhall nära universitetet. Men hur kunde du veta att jag gillar flipper? kontrade Björn och gav mig en bastant kram.

– Akta babyn, log jag.

När gubbarna bett Björn köra en provrunda för att se

så allt funkade var han ivrigare än en fyraåring på sitt första tivolibesök, men det kliade rejält i mina fingrar också. Och säkert i Faronas.

– Du spelar ju som en gud, Bubblan! utbrast Björn. Hur har du lärt dig det? undrade han när vi kört första matchen. Björn ledde och jag var god tvåa. Jag fnissade med en snegling åt Faronas.

– Det finns en spelhall nära Psykoterapigruppen, sa jag.

– Ja just det, det gör det ja! Björn strålade mot oss och puffade glatt på pipan.

Antingen var inte Faronas i form, eller också var det för att jag var på hemmaplan. Men jag klådde i alla fall Faronas i varenda spelrunda. Och det kändes bra. Det kändes till och med viktigt. Jag ville av någon anledning vara bäst inför Björn.

Och när jag brottats en bra stund med tanken på att låta Faronas äta middag med oss (ångkokta musslor, kokt torsk, ost och glass), då blev jag skönt knäsvag av Björns ovilja inför ett ménage à trois.

– Ska inte hon gå snart? brummade Björn när Faronas var på toaletten.

Jag låtsades att vi hade bråttom till en restaurang där jag bokade bord och Faronas fattade vinken.

– Varför bjöd du hit henne? frågade Björn senare, med munnen full av torsk och mandelpotatispuré.

– Hon kom på eget initiativ. Jag hade bara sagt att du fyllde år.

– Hon är väldigt påflugnen, grymtade Björn.

– Det tycker jag inte. Inte på jobbet i alla fall. Men hon kanske är lite ensam.

– Hon har ju sin stora familj.

– Men hon är invandrare, försvarade jag Faronas. In-

vandrare är väldigt segregerade idag. De behöver lära känna fler infödda svenskar.

– Jag är också invandrare, påpekade Björn.

– Ja, och du har ju mig.

– Jag har dig och det räcker, Bubbelgumman. Dig och Lillbubblan.

Björn drog in mig i sovrummet och ”Lillbubblan” fick sig en härlig gungtur av Björns taktfasta rörelser. Orgasmen måste också ha gett den lilla kroppen en välgörande massage, för resten av kvällen var det lugnt i livmodern. Inte ens ljuden från flipperspelet lyckades väcka krabaten. Fast de ljuden var å andra sidan välbekanta. Å tredje sidan: tänk om barnet var hörselskadat!

Vi spelade flipper tills jag måste akta mig för åderbräck. Därefter tittade vi på Austin Powers, både tvåan och trean, för Björn ville aldrig att hans födelsedag skulle ta slut, särskilt inte den här som var hans bästa nånsin, sa han och jag åt så mycket Häagen-Dasz med American cheesecake-smak att jag med fruktan såg fram emot ett likadant späcklager som det Farena dragit på sig. Med mitt utgångsläge skulle jag bli en koloss.

När vi tumlade i säng var klockan nästan fyra på morgonen och jag såg mig tvungen att skippa Lutherska badet för andra dan i rad. Då vaknade Lilla Livet och ställde till med en hektisk dans. Björn kröp tätt intill mig och la handen på min stora mage.

– Jag har nåt jag måste bekänna, sa han.

Tillochmed Lilla Livet stelnade.

TREDJE DELEN
EN LITEN GRÅ BOX

JU MER DE ÖVRIGA villkoren i mitt liv förändrades, desto mer betydelse fick Lutherska badet. Där var allt sig likt. På Lutherska badet var jag fortfarande bara Barbara. Barbara utan kläder. Visserligen med alltmer alarmerande grossess, men den inordnade sig lätt under det övergripande samtalsämnet: fortplantning med dess effekter och biverkningar.

Björns bekännelse utlöste inget klang och jubel till att börja med, men den var å andra sidan inte det dråpslag jag befarat: han hade lagt sin forskning på is och av sagt sig all undervisning. Snart visade sig emellertid hans självsvåldiga manöver vara precis den pusselbit jag behövde för att kunna fullfölja mina åtaganden och låta jobbet inta förstaplatsen i mitt liv. Tillfälligt såklart; alla listplaceringar är rörliga.

Björns kollapsade arbetsliv gav mig dessutom ett oruckbart argument i den ständigt pågående diskussionen med Kristin och Ulla om livets topplista. Barnen var för Kristin den givna hiten som naturligtvis alltid låg etta. För Ulla fanns inga ettor, åtminstone inte i positiv bemärkelse. Det fanns överlevnadsstrategier av vilka den egna överlevnaden självfallet låg överst i rang.

Men Kristin hade på sistone ruckat en smula på sin etta. Så länge barnen var små, var hennes nya förbehåll. Ulla hade också ett motvilligt tillägg: Om karln var bra (vilket enligt henne var en raritet) kunde man och barn få en delad andraplats, men man var ändå alltid tvungen att främst se om sitt eget hus.

Men, som det heter, money talks – bullshit walks. Jag hade inget val. Min man var pank.

För att gaska upp mig talade Björn vitt och brett om den fina barnkammaren han höll på att ställa i ordning och om leksakerna han skulle bygga. För mina pengar vill säga. Och jag som pungat ut med en liten förmögenhet för flipperspelet och dessförinnan konsumerat babykläder för kanske lika mycket såg hur bankkontot grinade riktigt surt medan decimalen flyttade åt vänster som ett kariesangrepp i sifferraden. Så jag tackade ja till flotta erbjudanden från mäktiga myndigheter och organisationer. Jag började föreläsa för be-
lopp som mångdubbelt överskred Björns ynka lärarlön. Barbara Wilson-Bladh hade råkat bli ett namn i den mon-
dänare delen av socialsvängen och därför såg jag till att mjölka kon medan hon var full under det att Björn snickrade på barnleksaker. Ulla varnade för att inga karlar klarade av att frun försörjde familjen men lyckönskade samtidigt mitt ekonomiska övertag. Kristin gav mig levnadsråd i kostvanor och avslappningsteknik. Och mamma var stolt över att jag var så ”duktig”.

Det slank sålunda ner. Min man hade blivit av med sitt jobb, alltså måste hans fru spotta i nävarna. Även hemmafru-
kadern tog det vackert. Ty pengar har alltid kommit överst på livets topplista. Pengar och brödföda. *Zuerst kommt das Essen, dann der Moral.* Allt enligt Maslows behovshierarki.

Det är ljust om morgnarna igen. Mars månad går mot sitt slut och ”nyårslöftena” har sen länge gett upp sina ambitioner. När jag paddlar i den gröna bassängen och låter mig fuktas av ångorna i det Lutherska badets drypande innanmäte sipprar en oförklarlig kraft in i mig. Det är här jag tankar mig stark.

I väggarna brusar det. Och det brusar runt Lilla Livet i min kropp. Hjärtat pumpar. Ledningarna forslar vatten. Bastuvärmen smeker varje hudcell. Kristin, Ulla och jag sitter ensamma därinne.

Kristin har accepterat moderskapets oundvikliga cykel.

– Det är en kärlek som varar livet ut, men som ändå envetet siktar mot separation, säger hon. Och det har jag ju vetat hela tiden egentligen. Men Natan är alltid mitt barn.

– Ja ja, muttrar Ulla otåligt. Men han har sitt eget liv, glöm inte det.

– Jag vet det. Men han betyder lika mycket för mig nu som när han var nyfödd. Jag läser i bland om föräldrar som förlorar sina vuxna barn, och förut tänkte jag att det kanske inte var så farligt eftersom barnen var stora och stod på egna ben. Men så hörde jag en gammal kvinna på radion. Hon var åttiosex år och hade gått igenom sju sorger och åtta bedrävelser, men det värsta som hänt i hennes liv var när hennes son dog i cancer. Och då var sonen femtiosju år gammal.

Plötsligt börjar Ulla gråta. Sprucket och ödsligt som en trasig gammal tuta. Kristin och jag tappar hakan. Kan Ulla gråta? I och för sig har hon verkat sjuk och hängig på sista tiden, men jag förvånas likväl.

– Hur är det fatt? frågar jag.

– Jag vet inte, svarar Ulla med rosslande andhämtning. Jag är bara trött. Makalöst trött. Hon lägger sig ner på britsen. Livet är sorgligt hur vi än försöker undgå falluckorna, flämtar hon. Det är ett långt lidande där allting gradvis eller brutalt tas ifrån oss.

– Men det som innehåller glädje kanske också måste innehålla sorg, försöker jag. Du har ju levt länge. Visst har du upplevt stunder av lycka?

– Jag har försökt mildra andras lidande för att sona mitt brott, svarar Ulla andfått.

– Vilket brott? undrar Kristin.

– Vi drar på oss skuld genom livet, kraxar Ulla. Det är bara de riktigt små barnen som står utan skuld. Vi andra är syndare.

– Men man måste väl kunna förlåta sig själv för små snedsteg och gå vidare, inflikar jag, ännu förvånad över Ullas känslsamhet.

– Vissa synder går inte att förlåta sig själv för om man inte får förlåtelse från dem som synderna drabbat, svarar Ulla med darr på rösten. Och det kan vara för sent. Omöjligt. Tänk på det, flickor, när ni gör era val. Tänk på att ni ska orka leva med er själva resan ut. Sig själv slipper man inte ifrån och det är detsamma som summan av alla handlingar, men också summan av alla försummelse.

Ulla stönar till och kvider långdraget.

– Och en dag ligger man med en själ som vantrivs i sitt skraltiga och värkande hölje. Livet är en skärseld, skrapar Ulla. Jag har fått mitt utmätta straff.

Jag betraktar den gamla kroppen som ligger utsträckt och trött på britsen. Så vill jag då sannerligen inte avsluta mina dar. Som en bitter cyniker. Ulla reser sig tungt och flåsande och stapplar ut i duschrummet där hon ska plåga sig med tortyrredskapen hon använder för att skrubba sig ren från synden hon talar om.

Grodan vaggar in i bastun och drar ner värmen.

– Nittiofem grader, herregud! Inte undra på att Ulla såg svimfärdig ut. Jag begriper inte hur ni klarar av att sitta härinne. Och du som är höggravid och allt. Grodan tittar på mig med huvudet på sned. Jag får en snabb förnimmelse av

alla år som lagrats i hennes ansikte. Tiden har med lätt hand tecknat följsamhetens tunna ristningar, inte plöjt bitterhetens mörka fåror. Blicken är pigg och nyfiken. Hennes förflutna är ett välskött konto med tillräckligt överskott för att bekosta det levande nuet. Det är snart dags för nedkomst nu va? frågar hon rättfram.

Jag stönar fram ett ja och stånkar ut ur den skällheta bastun för att förhindra att mitt halssmycke ger mig en hjärtformad brännskada.

Från Ulla hörs ett enträget filande varvat med ekande hosta.

– Det där borde du söka för, slänger Grodan ur sig på vägen mot omklädningsrummet. Det som upptäcks i tid går oftast att bota.

– Vem har sagt att jag vill bli botad! skräller Ulla och sätter igång att skrubba ryggen med nåt som liknar ett hoptrasslat hönsnät.

Kristin är tillbaka i sina gamla kloka gängor. Hon matar mig med zenbuddhistiska anvisningar för att klara ett komplicerat västerländskt levnadssätt, men till skillnad från förr äter jag glupskt av dem. Jag tvingar också i mig ett makrobiotiskt korrekt umeboshiplommon varje morgon ur burken hon gett mig för att förhindra magkatarr.

– Jag blir nästan avundsjuk på att du har en så stark manlig sida, säger Kristin. O nej! utbrister hon när hon ser min ansiktsförmörkelse. Ta det inte så, Barbara. Det är som yin och yang. Balans. Jag skulle också behöva komma ut i förvärvslivet så småningom. Få lite uppskattning utanför familjen. Barnen ger mig fortfarande en väldig massa bekräftelse, men. . .

Ulla kommer in till oss och sätter sig med ett vårdslöst plumsande.

– Vad arbetade du med innan du gick i pension? frågar jag henne.

– Jag har jobbat med trasiga kvinnor, svarar Ulla kort och med halvslutna ögon. De blir fler och fler. Och yngre och yngre. Snart finns det ingen plats för allt mänskligt spill. Men nu kommer våren i alla fall. Kanske reser jag till Paris. Det vill jag göra innan jag dör. Återse mitt Paris. Det var där jag mötte mitt livs stora kärlek... Ulla blundar. Hennes ansikte tycks ömsom härjat av mygg, ömsom smekt av fjärilsvingar. Jag ska berätta för er om honom en annan gång, mumlar hon. Han var så snygg och sexig att det kan ni aldrig begripa, för så välskapta män finns inte längre. Och jag föll pladask. Jag föll och jag föll och jag föll, fortsätter Ulla, mer för sig själv. Bröstkorgen höjer och sänker sig med ett väsande läte.

Jag hoppas innerligt att mina terapeutiska insatser kan förhindra ett så uppgivet åldrande som Ullas. Egentligen borde hon närvara under mina terapitimmar som bisittare så att patienterna ser vad som väntar om de inte lär sig se livet från den ljusa sidan.

DEN LJUSA SIDAN är i alla fall allt konferenspubliken vill veta av. Lättsmält humor och sötsliskiga platityder. Att hålla föredrag ingår numera i den växande underhållningsindustrin. Publiken framför mig har samlat på sig så mycket skrattförväntningar att det bubblar i struparna som hos drunknande. Redan när jag presenterar mig som Barbara Wilson-Bladh – även känd från kvällspresen som ”den hemliga kvinnan bakom Olof Larzons nya liv” – sprider sig ett välvilligt fniss.

Jag talar inte om de stora läromästarnas teoribygge. Jag talar istället i målande termer om mina ”surdegar” (grupp-terapin) och börjar snart låta som Kristin när hon berättar om sin levande föda.

Jag står alltså på en scen och levererar vältuggade luftpas-tejer varvade med en och annan anekdot från mitt yrkesliv, och jag vet att den fyrahundrahövdade församlingen hört alltihop förut, men ändå glider truismerna ner som mjuk-glass i sommarvärme. Varför vet jag redan. I en komplex värld vill man ha ett enkelt evangelium, serverat på varierande sätt. Man vill ha en rituell upprapning av eviga självklarheter. Man vill ha dem filtrerade genom läkare, psykologer, redaktörer, politiker, näringslivsledare eller avhoppade präster. Och man vill betala dyrt för denna allmängiltiga kunskap så att den ska kännas åtråvärd. Detta är en ny och exklusiv kyrka där jag är en av predikanterna.

Sist i programmet står alltid nåt högdjur med tv-kändisens stjärnstatus. Jag ser med viss vämjelse på hur dagens

hot shot kastar ut sitt verbala godisregn över publiken och hur han grinande fyller sitt svullna ego med applåder och sitt feta bankkonto med pengar. Därefter fyller han så många kvinnliga hål han hinner med under en konferensweekend. Hans tal handlar om ”den ihåliga nutidsmänniskan”. Jag ryser. För även om dessa tillställningar påminner om en lustbetonad religiös mässa på dagarna, så är kvällarna en skamlös uppvisning i promiskuösa utsvävningar.

Och fastän det finns en och annan ärlig sökare bland dessa föreläsningsskonsumenter som skickas på kurser i personlig och yrkesmässig utveckling, så känns hela geschäftet falskt och tomt. Detta är själens glädjehus där föreläsarna är skökor och de vackra fraserna är pornografi för en växande medelklass som förlorat all kontakt med sina verkliga känslor och behov.

Jag kallpratar mig igenom kaffepauser och luncher, håller mitt urvattnade ”gig”, konverserar prominenta profiler under middagarna men längtar bara hem.

Strax ska jag hålla mitt sista anförande, åtminstone på den här sidan förlossningen. Då slår det mig: Varför ska jag genomlida kvällens övningar på en konferensgård femtio mil hemifrån? Jag kan ta ett flyg till stan så fort jag är klar här. Då är jag hemma före sex. Och det är lördag. Björn och jag kan äta en tv-middag, spela flipper, se på film och soffmysa halva natten, och i morgon kan jag hälsa på pappa.

Mina ändrade planer har lättat så på trycket att hela mitt föredrag åkte ut med tungsinnets. Jag minns plötsligt inte hur jag brukar inleda mitt tal och står mållös på scenen. Pappas sjukdom – kan det vara den som är i farten? Alzheimers är ärftligt, kvinnor drabbas i högre utsträckning än

män... Herregud, jag har fått hjärnsläpp, jag förstår precis vad det ordet betyder nu. Publiken väntar tålmodigt, några tisslar och tasslar. Jag vet fortfarande inte alls vad jag ska säga och eftersom jag inget sagt har publiken inget att skratta åt. Det börjar bli pinsamt, men min tunghäfta består. Tills jag känner igen situationen: Den tigande terapeuten som är tyst för att lämna fältet fritt för associativa projektioner. Jag är därför avsiktligt stum i ytterligare ett par minuter, sen tar jag bladet från munnen.

– Puh, det var jobbigt va? Jag skrattar till och publikens lättnad flaxar mot mig som utsläppta brevdovor. Efter denna nödräddning lyckas jag via ett improviserat resonemang om olika sorters tystnader baxa in mitt framförande till huvudspåret och slutligen tacka för kaffet. Min tid som föreläsare är över.

Ännu dallrig av min blackout meddelar jag arrangören min tidiga avfärd. Han nickar förstående sen han tagit sig en titt på min stora mage.

– Bra grepp, det där, säger han. Ditt lilla tystnadstest.

Det man fruktar mest händer visserligen sällan, men det händer andra saker. Saker som man kanske borde haft vett att frukta.

Lycklig över att vara hemma redan tidigt på lördagkvällen sätter jag ner min lilla resväska i hallen och ropar ett glatt hej inåt lägenheten. Björn skulle ju bli överraskad, så jag har inte förvarnat honom.

Men han kommer inte och möter mig. Jag hör läten från vardagsrummet och går in med ytterkläderna på.

Och där står Björn och spelar flipper. Med... kan det vara ... ja, det är det! Med Zeppo bredvid!

– Men är du redan hemma, Bubblan? ropar Björn med koncentrationen riktad mot spelet. Jag står kvar, förstenad. Zeppo kommer mot mig med armarna utsträckta. Tack gode Gud att han är dövstum åtminstone.

– Jävlar! Jag var nära att slå rekord här, utbrister Björn innan han återvänder till situationens allvar. Som tydligen inte är så allvarligt för varken Björn eller Zeppo. För när Zeppo gett mig en kram går han raka vägen till flipperspelet och skjuter iväg en kula.

– Kommer du ihåg den här killen? frågar Björn med täta ögonkast mot spelet. Han jobbade på hotellet där vi bodde i somras. Han är döv.

Herregud! Brevet till Zeppo – varför hade jag bara ”glömt” att det returnerades till mig oläst? Men, försvarar jag mig, den där lilla lapsusen på vulkanön Pantelleria har på sistone bleknat, tvättats bort av allt vatten som forsat under broarna sen dess. Min inre omvandling är det väsentliga, inte vad som utlöste den. Men nu tränger utlösningsmekanismen in i mitt liv igen, och bara Gud (eller Djävulen) vet vilka nya svallvågor den kan ge.

Zeppo hade i sitt brev från i somras hotat med att besöka min hemstad och det hotet hade fått ligga och pyra oemot sagt eftersom mitt skriftliga avvisande aldrig nått fram. Jag stirrar på Zeppo som om han vore en uppstånden död medan jag slänger mina ytterkläder över soffans armstöd.

– Är du arg? undrar Björn. Har det hänt nåt? Du skulle ju inte komma hem förrän imorgon. Du ska väl inte...

– Nej, viftar jag rastlöst bort. Men han... vad gör han här?

– Han bara ringde på dörren. Och visade mig en lapp.

– Får jag se den lappen! befäller jag.

– Men Barbara! Han är reko. Han ville bara säga hej. Han har rest runt en massa och hälsat på folk han mött på hotellet. (En kvinna i varje hamn, tänker jag bittert.) Det är väl ingen big deal, fortsätter Björn. Jag spelade flipper med honom ett par gånger i somras. Han är en jävel på...

– Va! utropar jag hest och hispig. Vardå?

– På hotellet. De hade ett flipperspel där som jag lekte med ibland när du låg och solade eller gick och handlade.

– Men Zeppo jobbade ju bara på morgnarna!

– Skit samma vilket, stönar Björn. Jag träffade honom ett par gånger på hotellet och vi tog en flipper – okej?

Nu är det plötsligt jag som känner mig bedragen och lurad. Att Björn också umgåtts med Zeppo! Min chockade hjärna har fått multiball och kulorna bara studsar hit och dit, jag hinner till och med tänka att Björn och Zeppo haft en historia och att jag bara utgjort passersedeln.

– Varför berättade du inte det för mig? sprätter jag ur mig.

– Vadå? Björn flinar till. Att jag tog en flipper på hotellet någon gång emellanåt? Ge dig, Barbara.

Björn lägger armen om mig.

– Du är trött efter resan och alla kurser du varit på, min fina Bubbelgumma.

Men sen måste han gå fram till Zeppo och övervaka hans spel och då känner jag mig så utanför att tårarna sticks bakom ögonlocken.

– Kan inte han gå nu? gläfsar jag.

– Men varför det? Han kan väl sova över?

– NEJ! gastar jag så högt att min röst måste ha trängt igenom Zeppos hörselskada, för han rycker till och tittar på mig med sina stora lena ögon. Han och Björn är verkligen

lika. Och så upptäcker Zeppo mitt välsignade tillstånd och gör med ett förtjust uttryck en buktande gest över sin platta t-shirtklädda mage.

– Den jäveln vann igen, muttrar Björn.

– Kan vi inte vara för oss själva ikväll, ber jag honom sen jag gett Zeppo ett stelt smil.

– Men jag har lovat Farona att komma och lyssna på hennes bror klockan åtta. Han håller sin life story ikväll.

Är Farona också av högre prioritet nu? Tänker aldrig Björn på vad jag behöver? Och hur i helsefyr ska jag kunna tillbringa en kväll med Zeppo – den ende förutom mig som känner till min hemlighet? Han måste ryckas upp ur sammanhanget som den ogräsruska han är. Han sitter ju med utlösaren till en bomb som kan explodera i själva hjärtat av min tillvaro och slita allt jag har i stycken. Han kan skriva de antändliga raderna ”I fucked your wife” på ett papper. Han kan lägga till ”She was horny like hell” och förödelsen är ett faktum. Vill han ha pengar? Kom han hit för att bedriva utpressning? Nåt annat kan det ju knappast röra sig om, såvida han inte är multihandikappad, detvillsäga både döv, stum och debil. Eller tycker han att samlag är en kompensation för den kommunikation han inte kan utöva via hörseln? Ett naturligt sätt att umgås?

Under alla omständigheter är han ett svin som dunsar ner här när han vet att jag är gift. Det är förnedrande för både Björn och mig.

Björn sätter sig i soffan och tänder pipan. Med en hand på mitt lår förebrår han mig för att vara ogin och jag vet faktiskt inte vem jag hatar mest – Björn eller Zeppo. Tills jag med en hätsk grimas åt mitt förhatliga förnuft tvingas acceptera att det är jag som lagt grunden för detta triangeldrama. Och här

sitter jag nu, åtta månader senare, och förbannar konsekvenserna. Men det som kännetecknar konsekvenser är ju just den långa leveranstiden.

Jag lutar mig bakåt och blåser sakta ut luft. Björn har rätt; jag är trött efter resan och alla kurser. Men vad gör han åt det?

Zeppo ställer sig på knä vid soffbordet och skriver en lapp. Men det blir inget "I fucked your wife". Han erbjuder sig istället att handla och laga mat. Han är som ett glas vatten. Nollställd inför det vi gjort, neutral inför det han gjort mot Björn. Jag kan inte tänka mig en annan förklaring till Zeppos fräcka visit än att han har för liten reskassa för att ta in på hotell och att han på grund av sitt handikapp är helt normlös. Att han på grund av sitt handikapp också har utvecklat en så vag personlighet att han kan smälta in (och tränga in) överallt.

När Zeppo gått ut för att proviantera ser jag länge på min man. Fattar du inte att Zeppo och jag har knullat! vill jag skrika, bara för att rubba hans aningslösa tillit till mig. Jag öppnar munnen. Och stänger den igen. Ord kan vara behagliga och flyktiga som aromen i en massageolja men några få förflugna ord kan också ligga kvar som en plutoniumpartikel i äktenskapets lungor tills den orsakar cancer.

Björn reser sig och sätter på Chet Baker. Går ut i köket. Återvänder med en flaska chianti och två glas. Håller upp åt oss, knacker ur pipan, lutar sig bakåt. Himlen utanför är rosa.

So lucky to be loving you...

Zeppo kommer hem igen och börjar klonka i köket. Björn och jag sitter kvar på samma sätt utan att fälla ett ord. Jag är en fånge under Björns tystnad. (Typiskt att jag tidigare

idag föreläste om den talande tystnaden.) När Zeppo gesticulerar att maten är serverad hoppas jag på ett trendbrott. Men icke. Zeppos vällagade skaldjurspasta släpper inte fram annat än njutningsrelaterade ljud.

Situationen blir inte friskare av att vi alla tre därefter beger oss ut i vårkvällen till tolvstegsmötet där Faronas bror ska berätta om sitt tillfrisknande från narkomani. (Jag vägrade sitta hemma ensam med Zeppo och han kunde inte gärna vara kvar själv, så Björn fick förklara med hjälp av lappteknik vad kvällens aktivitet gick ut på.)

Jag är fortfarande irriterad på Björn, fastän det är jag som är boven i dramat. Men Björns märkliga släng av autism framkallar en vild debatt i mitt huvud. Om han nu vet vad som hänt kanske han bara laddar inför den stora konfrontationen, därav tystnaden. (Ger han mig inte konstiga blickar också?) Och i likhet med alla som felat vill jag omfördela skuldbördan enligt principen Anfall är bästa försvar så att jag kan slunga iväg några projektiler, exempelvis Björns bristande omtanke. (Om jag varit min egen terapeut hade jag tveklöst hittat en förklaring till min otrohet: en man som betett sig som en kinkig barnunge, som tar mig för givet och litar dumt och blint på mig.) Men hans tystnad fungerar som ett koloxidutsläpp och snart kan jag inte andas längre. Känner jag verkligen Björn? För jag känner verkligen inte igen honom nu.

– Varför är du så tyst? pressar jag till sist ur mig.

– Det är väl ganska oartigt att vi två pratar med varann när han är döv, svarar Björn. Aha, det är Björn Rättrådig som satt agendan. Lustigt nog blir jag provocerad av hans förmanande tonfall.

– Då får de väl ställa in mötet också, säger jag näbbigt.

För där talar man ju.

– Jo, men det är nog lite skillnad, mästrar Björn Besserwisser. De mötena brukar skapa en väldigt stark stämning, och det är den som gör det. Inte orden.

Jag tiger med förbehållet att den klokaste ger sig.

Möteslokalen doftar i alla fall gott av nybryggt kaffe. Faronas sitter framme vid podiet och daddar sin nervöse lillebror vars panna porlar av svett. När hon ser oss kommer hon skumpande med magen före som en plommonfärgad krockkudde. Jag presenterar Zeppo inklusive hans handikapp.

– Jag trodde det var Björns lillebror, säger hon och granskar, nej slukar, Zeppo.

Faronas familj sitter bänkade. Björn presenterar mig för dem. Faronas mamma har ögon som lyser likadant som Faronas, särskilt när hon ser på Björn. Han har då sannerligen förmåga att falla i gunst hos kvinnorna. Blickarna från de honkönade klistrar sig fast på Björn, äter stora tuggor av honom. Men han tycks inget märka och tur är väl det.

Lokalen fylls på och blir snart packad med folk. En del är stökiga och bullriga. Somliga ser härjade ut, andra är fräscha och uppsnofsade. Det finns ungdomar och det finns äldre. Men alla är lika kramgoa. ”En gemenskap av män och kvinnor som försöker lösa sitt gemensamma problem och hjälpa andra att tillfriskna...” står det i programtexten. Det är som mina terapigrupper. Som familjen. Som äktenskapet. En gemenskap där man ska kunna lösa sina problem. Och därför måste få vara lite knäpp. Jag tar Björns hand. Han sluter sin stora labb om mina fingrar. Jag drar en lättad suck.

Faronas lillebror berättar hackigt och nervöst om hur

drogerna fick honom att känna sig cool men hur de gradvis bröt ner hans självrespekt när han blev beroende och tvingades förödmjuka sig för att få tag på mer. Han talar om sin väg upp ur misären och om kamratstödet han fått i den här gemenskapen, fastän han från början tyckte att de var en bunt töntar som bara satt och ljög.

Ett lugn fortplantar sig i mig. Även om jag inte tror på Gud, så måste jag tro på nån form av nästan övernaturlig självsuggestion som kan få en artonårig somalisk invandrarkille med för stora kläder att oförblommerat tala om att en älskande Gud hjälper honom motstå frestelsen att gå tillbaks till sin gamla destruktiva livsstil. Och varför inte? tänker jag och sneglar mot Björn (som är djupt troende ateist). Varför inte kalla den segrande goda viljan för Gud? Jag ser mig omkring i lokalen. Alla tycks inneslutna av frid. Till och med Björn. Och Zeppo, som varken hör eller förstår svenska, han sitter med händerna knäppta och blundar rofyllt. Faronas bror avslutar sitt tal med att tacka denna gemenskap som befriat honom från droghelvetet.

Och oavsett drogerna – kanske är det bara detta vårt moderna liv saknar. Gamla hederliga bönemöten där folk regelbundet träffas i slitna lokaler med kaffedoft och levande ljus för att ärligt dela med sig av känslor, erfarenheter och kunskaper utan att det kostar dem 600 riksdaler i timmen (min taxa).

Mötet avslutas med att de församlade reser sig upp, tar varann i händerna och rabblar Sinnesrobönen. En röst sticker ut ur mängden. Barsk och teatralisk.

– GUD! Ge oss sinnesro att acceptera det vi INTE kan förändra, MOD att förändra det vi KAN och FÖRSTÅND att inse skillnaden!

Det är skandalregissören som med stort engagemang skanderar denna taktfasta bön. Han står långt bak i lokalen med slutna ögon. Människor kan trots allt förändras, tänker jag med ett leende. För om denna uppmärksamhetsberoende levande löpsedel kan delta i en församling där Gud står i centrum och dessutom inte syftar på honom, då är vad som helst möjligt.

Utänför möteslokalen stegar den geniförklarade regissören fram till mig och jag får en stormig omfamning.

– Barbro! Så underbart att se dig här. Då förstår du väl vad jag menade när jag sa att jag blivit frälst.

– Jag tror det, svarar jag. Grattis.

Regissören tittar nyfiket på de två mörka männen som flankerar mig och jag ser till att de får skaka tass.

– En mycket speciell kvinna det här, slår regissören fast. Myyyycket speciell. Och otroooligt skarp.

Björn lägger en arm om min axel för säkerhets skull för att visa vem jag tillhör. För första gången i mitt liv kan jag läppja på sötman av att inneha bidrottningens position och också känna gadden av vad mina unga år aldrig gav mig: Den manliga uppvaktningens fröjder.

Så när Farona med familj frågar om vi vill följa med och fika avböjer jag för att istället få njuta av att vandra hemåt i vårvindarna med en sexuell erövring på var sida. Och när Björn röjer undan i köket tillsammans med mitt engångs-
ligg från en semesterresa, då kan jag inget annat göra än att ödmjukt tacka och ta emot med en kopp rykande te i knät.

Och ett nästan fullgånget havandeskap.

Det som framstått som en otänkbarhet känns nu under dessa sällsamma omständigheter fullkomligt naturligt: Zeppo får således övernatta och Björn gnäller inte ens över

fusset med att bädda åt honom. Antagligen tycker han synd om Zeppo. Och Zeppo verkar ha förpassat vårt lilla intermezzo till avdelningen för oväsentligheter.

När vi gått och lagt oss vänder jag mig så Björn och jag ligger med ansiktena mot varann. Björn låter handen vila på min mage medan han redogör för allt han tänker hitta på med Lilla Livet alias ”Knoppen”, som givetvis är en pojke. Jag slumrar till nånstans runt Knoppens sjuårsdag då Björn planerar att bygga en trädkoja med honom (han har förlängesen lärt sin son spela fotboll, flipper, schack och – be-
vare mig väl – saxofon).

Min sista tanke för natten går till Zeppo som sover på futonen i barnkammaren. Kanske var han sänd av Gud för att stärka banden mellan Björn och mig. Först nu inser jag att vårt äktenskap har varit nära att brista.

Otrohet måste inte splittra, tänker jag sömndrucket. Otrohet kan också ena.

NÄR ZEPPLO LÄMNAT OSS tidigt i ottan och snyggt bäddat undan efter sig med en lapp på kudden där det bara stod Tack och lycka till, då beställde jag tid på en privat kvinnoklinik och fick komma samma dag. Förlossningen fastställdes till den tjugonde maj. Vilket rimligen måste betyda att Björn är far till barnet – tack gode, gode Gud! Mer ville jag inte veta, förutom att babyn föreföll frisk och välskapt. Att så var fallet hade redan Kristin försäkrat mig eftersom hon är fast förvissad om att man känner på sig om nåt är galet. (Det gäller verkligen inte mig. Jag har haft svårt att ens känna av pms som tycks vara varje kroppsmedveten kvinnas månatliga ursäkt för sinnessjukt beteende. Och förmodligen är jag en av de få kvinnor på norra halvklotet som inte tänker på hur ofta eller sällan jag har tarmtömning. Jag skulle säkert kunna gå med klumpföt genom livet utan att märka det heller. Hur skulle jag då lyckas känna på mig om mitt foster bar på en defekt?)

Ulla grymtar i omklädningsrummet över dagens orätt som består av översvämning i en toalett. Det är ju alltid nåt som är ur funktion på det gamla slitna badhuset och Ulla är den som först upptäcker det.

– Den här anläggningen är som min kropp, klagar hon andfått och låter händerna glida längs buk och stuss. Stopp i avloppet, rostiga rör och saker som sitter löst. Och det här! säger hon äcklat med en portion bröst i var hand. Jag har bara haft myggbett i hela mitt liv ända tills nu. Nu hänger

det två fettklumpar här istället. Vad ska jag med dem? De är ju för stora för att raka av som jag brukar med vårtor och annat.

Kristin och jag skrattar, men Ulla travar bistert in i duschen och knatar sen iväg ut till bassängen. Om knappt en månad kommer de att öppna taket så att vi får simma under bar himmel. Eller... hur ska det gå? Då är jag ju nybliven mor. Tanken svindlar.

Ulla sitter redan i bastun när Kristin och jag ålar oss ur våra våta badkläder. Hennes hosta hörs ut. Torr och skrällig.

– Idag orkade jag bara femhundra meter, säger hon med knagglig röst.

– Mår du inte bra? undrar Kristin och brer ut sin handduk på det nedersta steget.

– Nej, men det har jag inte gjort på fyrtio år, fräser Ulla uppe vid kokpunkten. Livet har varit en kamp sen dess, och om det finns ett helvete så har jag snart brunnit färdigt.

– Ja, med den här bastutemperaturen gör du i alla fall ett tappert försök, hurtar Grodan som precis kommit in. Hon ställer sig i dörren för att släppa in lite kallare luft.

– Men ska du in eller ut, människa! raspar Ulla.

– In, säger Grodan förnärligt. Men jag har fått en massa utslag som svider om det är för varmt. Jag måste ha blivit allergisk mot nåt. Först trodde jag det var tvättmedlet, så jag bytte. Sen bytte jag matvanor men det hjälpte inte heller. Så nu börjar jag undra om jag inte är allergisk mot mig själv.

Kristin och jag ler, men Ulla är ännu vrång.

– Jag är allergisk mot människor som kyler av bastun! snäser hon.

– Men Ulla, vad du är otrevlig! snäser Grodan tillbaks.

– Det kan man kosta på sig när man sjunger på sista versen! skraltar Ulla och hasar sig ner för trappstegen.

– Hon har sina sidor, säger Kristin överslätande när Ulla gått ut.

– Jo tack, suckar Grodan. Men hon är inte frisk. Och hon vägrar gå till doktorn. Jag har varnat henne. Grodan spejar ut genom fönstren i bastun, reser sig hastigt och slänger sen upp dörren.

Kristin och jag följer med. Ulla sitter på golvet i duschrummet.

– Himmel, så rädd jag blev! utbrister Grodan. Jag trodde du ramlade.

– Jag blev tvungen att sätta mig ner för att inte falla, flämtar Ulla. Jag höll på att svimma.

– Nu måste du söka läkare! befäller Grodan.

– Det är det jag har gjort, sluddrar Ulla. Och de här starka värktabletterna gör mig rent yr i boetten. Ändå sover jag inte gott på nätterna.

– Vad fattas dig då? frågar Grodan.

– Allt, svarar Ulla. Allt fattas mig. Förutom det som tillkommit, och det är för mycket.

– Vad är det som tillkommit då? frågar jag.

– Det slutgiltiga straffet för mina synder, svamlar Ulla. Sen tittar hon grumligt på mig. Och den där svarta damen ska du inte lita på, brummar hon. Jag har sett er gå arm i arm borta vid Hornsgatan. Passa dig noga. . .

Hjärtat dimper ner i min magsäck, men sen hjälper mitt förstånd till att knuffa det på plats igen. Ullas pessimistiska syn på mänskligheten saknar allmängiltighet. Hon vet ingenting om Farena – hur skulle hon kunna det?

– Nä, nu får ni sluta hålla på och hönsa och jönsa med

mig! skräller Ulla till så vi andra hoppar baklänges. Hjälp mig på fötter bara, kommenderar hon. Därefter vägrar hon finna sig i vidare assistans.

Kristin och jag smyger efter henne när hon tagit sin dusch och skrubbat sig med sina tortyrredskap. Hon klär på sig med bister min och ber receptionisten att ringa efter en taxi.

Vi ser henne glida iväg och ger varann ett snopet ögonkast.

Efter middagen, flipperspelet och filmen vill Björn att vi läser färdigt första delen av Solitos äventyr. Men jag har börjat bli riktigt sömnig på kvällarna och jag halvsov mig igenom slutscenerna i westernkomedin ”Tre Amigos”. (Ingen förlust visserligen; jag har sett hur byn räddades minst fyra gånger förut.) När jag med min höggravida pondus och under åberopande av ett dussin havandeskapsbesvär prompt vägrar läsa högt ur Solito, då väntar jag mig mothugg. Men Björn blir inte sur ens en gång. Han erbjuder sig istället att själv stå för underhållningen och bullar upp med kuddar i sängen. Jag får ligga på hans arm. Så läser han. Eller knattrar.

Enligt alla pojkdirömmars dramaturgi utsätter sig Solito för fara för att spåra upp sin mamma, och efter vilda bataljer där superhjältarna skyddar Solito lyckas han till sist hitta platsen där hans mamma hålls fången. (I en nerlagd och högteknologiskt inredd gruva, på bästa James Bond-manér.) Det visar sig att hon bär på informationschefens baby och att hon var den som initierade motståndsrörelsen. Solito får träffa sin mor när barnet fötts, men då är hon kraftigt försvagad. Hon ger Solito en penna som innehåller Det Goda Bläcket. Det gäller för Solito att hushålla med det som finns

kvar av bläcket och räkna ut vem som kan åstadkomma mest gott under den begränsade tid som bläckets kraft varar. Han lyckas få de ondskefulla ledarna att hamna under bläckets inverkan och kan frita sin mamma som han för till motståndarlägret (också under dramatiska former). Där dör mamman vackert och stilla bland sina egna. Hon viskar i Solitos öra att hon hädanefter kommer att leva vidare i hans hjärta som Sanningskraften och hon ger honom en formel han kan uttala när han behöver veta hur han ska välja. ”Men kom ihåg”, säger hon innan hon dör, ”att sanningen ibland kan ha två uddar. Då måste du välja den som räcker längst.”

Den första Solitoboken slutar med att Solito klättrar upp ur motståndsrörelsens underjordiska tillhåll, sätter sig på en gammal omkullvällt trädstam och tittar på den rödfärgade himlen. En fräknig flicka med kanintänder och flätor har följt efter honom. ”Vet du vad det röda på himlen betyder?” frågar hon. ”Det betyder att världen brinner. Men det betyder också att den ännu går att rädda.” Solito tittar på flickan. Han ser att hon har rätt på båda punkterna. (Och boken har tillräckligt många lösa trådar för att yngla av sig till en hel svit.)

– Jag tycker vi köper alla volymerna, säger Björn. Det är så trevligt med samlingar. Därefter vill han att vi rabblar alla filmer som haft uppföljare, vilken del som var bäst, vilka filmer som borde respektive inte borde ha fått uppföljare... Sömnen sluter sig omkring mig och stänger ute Björns knarriga röst. Tills jag vaknar av att vi har samlag. Eller rättare: Björn har samlag med mig. En mild värme glider genom magtrakten och snart stönar Björn till.

– Hur hände det här? frågar han dåsigt. Inte heller Björn hade varit vaken. Tur att det var mig han somnat intill.

HADE JAG VETAT att Ullas kryptiska varning för ”den där svarta damen” skulle vara hennes sista ord innan hon försvann, då hade jag nog pumpat henne på detaljer och inte låtit henne smita i en taxi.

Från och med nu pyr Ulla ständigt i mina tankar som ett elakt herpesvirus med täta utbrott.

De följande morgnarna ser Kristin och jag oss förgäves om efter hennes prickiga baddräkt. Vi spänner näsvingarna för att få känna den karakteristiska doften av grönsåpa och Fenom (hon rengör sin kropp med klassiska städprodukter). Vi lystrar efter kraxande blyxtutfall mot besökare som bryter mot det informella reglementet.

Men ingen Ulla, konstaterar vi som två besvikna barn.

Tanken på att inte få träffa Ulla i Lutherska badets porlande och ångande innanmäte plågar mig genom varje meter jag simmar. Det känns nästan som att bli stympad. Som att inte få se slutet av en gastkramande film. Avbryta en behandling just när den börjat ge resultat.

Ullas värdenihilism gjorde oss entusiastiska och positiva. Hur vi levde bildade motdrag till hennes förbittring. Men vem ska vi nu motbevisa? Kristin, som så smått börjat fundera på att sätta samman en studiecirkel där hon vill förmedla sina kunskaper i huskurer och holistiskt kosthåll, kvirrar över att hon aldrig hinner komma igång och över att barnflickan två gånger den här veckan gett ungarna godis som hon haft med sig. Jag klagar på solen som gassar in i mitt arbetsrum så jag måste fälla ner persiennerna framför

sjöutsikten, och när jag kommer hem retar jag mig på att Björn alltid har persiennerna nerfällda. Det är som om livet åkt ner i en glaciärspricka.

Ullas ord har blandat in den beska smaken av paranoia i det lättrinnande flödet mellan Faronas och mig och en skumtanke ligger kvar och mal: Vill Faronas kanske bräda mig? Ha det som alla vi väletablerade och godtrogna infödingar besitter, vi som sluppit fly vårt hemland, sluppit bli könsstympade, sluppit hamna i den lägsta kasten.

Du ska inte lita på den där svarta damen.

Jag kan inte påstå att Faronas och jag är väninnor, men vi är inte heller bara arbetskamrater. Faronas är helt enkelt skön att "hänga med", ett uttryck som en av mina yngre patienter använde för att beskriva en relation han hade med en av sin flickväs bekanta. Hon var varken särskilt snygg eller sexig. Däremot var hon "skön att hänga med", för hon ställde inga krav och snackade inte så mycket. Så kan man definiera Faronas och min lunchsamvaro.

Men nu blossar Ullaviruset upp när Faronas och jag går på våra gemensamma luncher. Vi spelar inte flipper längre. (En effekt av sambolagen: Flyttar man ihop med sitt intresse avtar intresset.) Däremot har vi funnit ett nytt oskyldigt nöje, nämligen veckotidningsskvaller. I takt med att kändisjournalistiken blivit en malign växt inom publicistiken finns det gott om renodlade skvallerblaskor och dessutom håller sig alla övriga publikationer med både vimmelsidor och under-naveln-skådande personporträtt. Faronas och jag har under några veckors tid därför hängett oss åt lustfyllda excesser bland kungahusskandaler, hjärtesorger, svek och förälskelser i offentlighetens obarmhärtiga strålkastarljus. Och

i vanlig ordning får ingen se oss; det är den pirrande skräck-
en att bli ertappade som sporrar oss när vi sitter och trycker
på ett unket sjapp och lystet blåddrar oss igenom en nyin-
handlad boulevardblaska.

Jag frågar Farona om hon känner nån gammal dam som
heter Ulla. Hon svarar ett snabbt Nej och sen ett Hurså.

– Är du helt säker? frågar jag då.

– Absolut. Vem är hon?

– Äsch, ingen.

Men det hjälper inte. Jag känner mig inte avspänd med
Farona längre. *Du ska inte lita på den där svarta damen...* För-
bannade Ulla!

Farona sticker förbindligt sin arm under min. Hon tycks
inte märka min misstro, eller också struntar hon skickligt i
den. Vi köper det nya numret av Se&Hör och sätter oss i
den murriga lunchsytan. Jag får syn på ett av högdjuren
från konferenssvängen. Han har skilt sig från sin sjätte fru.
”Jobbet körde över kärleken”. Skandalregissören berättar
om hur han mötte Gud. ”Jag ramlade av stolen”. Farona
fnissar. Sen steltnar hon. Artikeln hon fastnat i handlar om
den nye socialministern som får en kram av tillgivna hus-
trun Mona. ”Min älskade Mona har backat upp mig i vått
och torrt”.

– Han är ett as! Farona sprätter ilsket iväg några smulor
över tidningssidan. Jag träffade honom när jag jobbade på
Stadshuset. Han manövrerade ut Lotta, P-Os fru, och nu
har han redan roffat åt sig en ministerpost. Och den där
älskade Mona bedrog han morgon, middag och kväll.

Med dig, Farona? tänker jag medan Ullaviruset kryper
innanför huden och gör mig giftig. På nytt är tanken där.
Att Farona nästlar sig in i andras äktenskap som en kött-

ätande blomma... Stopp! Jag blundar hårt. När jag öppnar ögonen får jag syn på en figur som hastar förbi utanför med ryckig och bestämd gångstil. Är det Ulla? Jag kastar mig ut och ser åt alla håll, men där finns ingen Ulla. Har jag börjat hallucinera nu också?

– Vad hände? frågar Faronä när jag kommer in och sätter mig igen.

– Jag tyckte det var nån jag känner som gick förbi, säger jag och märker hur jag flåsar av anspänning. Är du säker på att du inte har träffat nån som heter Ulla? slipper det ur mig.

– Ja, inte vad jag vet i alla fall, svarar Faronä. Har den där Ulla träffat mig?

– Det vet jag inte.

– Men vad spelar det för roll då?

– Ingen egentligen. Ingen alls. Jag suckar. Om jag fortsätter fråga ut Faronä eller om jag berättar vad Ulla sagt, då spräcker jag den tunna hinnan av integritet. Faronä och jag behöver hålla denna mödom intakt. För jag vill verkligen ha nån att bara "hänga med". Inte en klibbig relation med sega strängar av projektioner, rivalitet och misstro. Men Ulla har ruggat upp min yta, gjort mig kletig och vag i konturerna.

I en vecka har hon varit borta och redan är hon ett spöke. Jag tycker jag skymtar henne i gathörn och vid husknutar. Hennes röst fladdrar i vinden. Frånvaron dignar över mig. Denna besynnerliga svartögda olyckskorp!

JAG HÄLSAR PÅ PAPPA efter jobbet, fast jag vet inte om han uppskattar det. Hans tillstånd tycks förvärras med stormsteg. Han sitter med ett leende som inte går att beskriva med ett annat ord än töntigt och låter Miriam pyssla om honom. Mamma yr runt som en pigg vårvind på tomten och räfsar löv. Torkel hjälper till.

Miriam går ut och sätter sig vid det nyligen utplockade trädgårdsmöblemanget. Jag följer efter. Hon tändar en cigarett och drar ett djupt vanerökarbloss. Men hennes kinder är rosiga. Håret har hon klippt kort. Det klär henne. Man lägger märke till hennes höga kindben bättre nu. Ja, hela ansiktet har fått ett lyft. Miriam är egentligen inte alls ful; henne kan man sätta ett stylingteam på och få häpnadsväckande resultat, hon har grunden. Det har inte jag. Jag kan inte se oansenlig ut, som både min syster och de flesta fotomodeller gör till vardags. Inte heller kan jag, som de, förvandlas till en snygging. Jag är och förblir flera nummer för stor, och mina glosögon går inte att sminka bort. Den fula ankungen måste ha vissa genetiska förutsättningar. Och de förutsättningarna sätter visst Miriam sprätt på nu. Hennes välsittande jeans visar också vad ett jobb som gyminstruktör kan åstadkomma med mage, rumpa och lår. Miriam har en figur. Det har inte jag sett sen hon blev gravid med Lilian, hoppade i mysdressarna och klev in i det grå radhuset, det grå äktenskapet och den grå livsstilen.

Men nu är det klös i min lillasyster. Hon pressade sin arbetsgivare och fick börja en kurs i instruktörsutbildning.

Radhuset håller på att säljas. Den psykoterapi hon i ett svagt ögonblick trodde sig behöva avråddes hon från efter första besöket. Hon var kort och gott för frisk för att gå i terapi. (Don't fix what aint broken.) Miriam är normal. Hon anpassar sig. Nu ska hon sluta röka också. Det passar sig inte när man blir instruktörlärare.

– Det här var sista ciggen, säger hon och fimpar.

Mamma och Torkel vinkar uppifrån tomtens berghäll. Vi vinkar tillbaks.

– Vad tycker du om bigamisterna? frågar jag och får genast en frän smak på tungan.

– De här det kul ihop. Mamma kan gott få släppa loss lite på gamla dar. Se så glad hon är.

Mamma kastar upp en övervintrad boll i luften och fångar den i lövkorgen. Tittar åt vårt håll som en flicka på sina föräldrar. Vill bli sedd.

– Vet du vad jag tror, fortsätter Miriam när vi gått in igen och hon serverat pappa en öl inne i vardagsrummet där han sitter med kvällstidningen som en fetisch i knät. Jo, jag tror att ju mer man klankar ner på andras liv, desto mer sitter man fast i sitt eget. Det är så lätt att kliva upp på höga hästar och döma andra. Sen rätt som det är händer det nåt och hela livet åker på arslet. Och då är man inte så styv i korken längre.

Jag håller motsträvigt med, för jag vet inte riktigt vart hon vill komma, och Miriam brukar inte leverera djupsinnigheter. Men hon fortsätter lägga ut texten.

– Mamma hade så himla många synpunkter på hur vi skulle vara, håller du inte med? Att skilja sig var skamligt, att inte skaffa barn var suspekt, vi skulle vara precis som hon. Men titta nu. Nu är hon nöjd med sitt liv. Nu dömer

hon ingen. Och hon *lyssnar*.

Mamma kommer in från altanen med glittrig blick.

– Nu ska det väl bli gott med skaldjursgryta! myser hon.
Äter du här, Barbara?

– Jag får nog åka hem till Björn, velar jag.

– Ring och bjud hit honom! hurtar mamma.

Men när jag ringer är det ingen som svarar, vare sig hemma eller på mobilen. Oron slår upp som en nykläckt kyckling och börjar pipa hål i huvudet. Men jag får tåla mig. Jag sätter mig bredvid pappa i vardagsrumssoffan, försiktigt eftersom barnets huvud sjunkit långt ner i bäckenet. Pappa har inte vänt blad i tidningen. Han ler mot mig och klappar min mage. Sen återtar han sin frånvarande blick. Jag läser förstrött i den uppslagna tabloiden. Det står om en mamma som slängt sin nyfödda bebis i sopnedkastet. Jag mår plötsligt illa och måste luta mig bakåt. Men då trycker magen mot stora kroppspulsådern så jag blir yr. Nu är jag trött på att vara gravid!

– Sista månaden är besvärlig, säger mamma och sätter sig varligt bredvid mig. Inga ställningar känns bekväma och man kan bli lite smådeppig. Mamma tar upp pappas arm och lägger om min axel. Så lägger hon även sin arm om min andra axel.

– Stor och präktig. Det är du allt, säger pappa.

– Snäll och duktig också, säger mamma.

Då börjar jag lipa.

Jag sitter mittemellan mina bägge föräldrar och faller tunga elefanttårar.

– Såja gumman, tröstar mamma. Gråt du bara, det är ingen fara.

Och jag känner så väl igen den rösten och den frasen.

Den ekar från skattkammaren i ett sjunket skepp långt därnere i mitt djup. Mammans röst från tiden då mamma var mitt universum. Sen kom pappa och satte mig på sina axlar. Miriam föddes och pappa blev mitt allt. Men nånting sprack och nåt lämnades trasigt. Kanske är det så med alla familjer, alla slutna system. Nåt går sönder och genom läckan glider vi ut för att aldrig mer kunna ta oss in. Sen är vi bara bredvid. Det är lite sorgligt. Jag gråter några droppar till.

Dörrklockan ringer och Miriam öppnar. En mumlande röst jag älskar, välbekanta steg genom hallen och där står Björn, min härliga mörka Björn.

– Men är du ledsen, Bubblis? Björn sträcker ut sin bamse-näve och jag tar den. Han drar upp mig ur soffan och ger mig en robust kram.

– Nej, jag är inte ledsen, snyftar jag. Jag kände mig bara så ensam utan dig, viskar jag i hans öra.

– Och jag saknade dig därhemma så mycket att jag blev tvungen att komma, viskar han i mitt. Jag älskar dig, Bubblan. Min stora fina kvinna. (I normala fall avskyr jag att bli omnämnd som stor, men Björns beskyddande röst får mig ändå att känna mig liten och feminin.) Han särar på munnen och vi kysser varann en lång stund mitt på den vackra vardagsrumsmattan som mamma ritat.

Mitt i manegen.

När vi tittar upp sitter mamma i soffan och håller pappa i handen. Miriam står i öppningen till vardagsrummet.

Nu är det bara Björns och mitt äktenskap som är intakt i den här familjen. De andra två är sönder och irreparabla. Troligen motsvarar vi statistiken i Nordeuropas storstadsregioner.

Min systerson William har ett terroristiskt bordsskick. Han smackar, sörplar och spiller högljutt. Dessutom lyckas han skjuta iväg oliver och musselskal över bordet gång på gång. Jag håller andan då ett musselskal plumsar ner i Björns tallrik och stänker chilikryddad soppa i hans öga.

– Shit! Förlåt! utstöter William medan mamma far upp efter en trasa.

– Ingen fara, ler Björn som avskyr söligt bordsskick, tonårsfinnar, utstuderade klädstilar, förkyllda människor och mobiltelefonsamtal vid matbord (William fyller hela kvoten). Men han ger min systerson en överseende blinkning. Han kan om han vill. Min Björn är en vuxen man.

– Jag måste nog dra nu, säger William. Vi ska repa. Tack för käket, mormor.

– Ja, nu finns det inte så mycket mer jag kan göra för honom, flinar Miriam och plockar upp hans kringströdda ingredienser. Han behöver inte mig längre. Jag ser knappt röken av honom hemma.

– Ånej, där har du allt fel, skrockar mamma. (Nya frispråkiga mamma.) Rutinmässigt torkar hon av pappas haka innan hon fortsätter: Barnen behöver sina föräldrar hela livet. Ibland när man minst anar det. Och det är härligt att få finnas till för sina barn även när de är vuxna. Det vill jag att ni ska veta, Miriam och Barbara. Man slutar aldrig vara mamma. Alla mammor vill stå sina barn nära så länge de lever.

Hon ser på mig, sen på Miriam, sen på Björn. Då kommer min nya frispråkiga mamma på att hon just trampat på en sargad tå (vilket alltid är risken när man är frispråkig, särskilt om man plötsligt blivit det vid sextioåtta års ålder och måste ta igen alla år av självförnekelse – det kan helt enkelt svämma över).

– Ja, inte alla förstås, lägger hon klumpigt till.

– Nej, det finns ju mammor som dödar sina barn också, brassar Miriam på. Hörde ni om mamman som kastade sin nyfödda unge i sopnedkastet? Navelsträngen satt fortfarande ihop med moderkakan. Hon måste ha fött barnet hemma och sen bara gått direkt. . .

– Kan vi tala om nåt annat? avbryter jag, men därpå blir vi alla avbrutna av att Lilian törnar in och sätter sig på Williams stol med en tung duns. Hon flyttar bakåt så ett skrikigt skrapljud uppstår. Björn får en plågad min av det skarpa lätet. Hans goda föresatser tycks nu stå på ruinens brant.

Lilian har fäst en blå pärla i pannan och hon är kladdigt sminkad. Det enda hår hon har på huvudet är en vit liten tofs. Jeansen och t-shirten är trasiga. Det ser ut som om nån sprättat upp dem med rakblad här och där.

Men det är mamma som först upptäcker att Lilian är ledsen och att sminket kletats ut av tårar.

– Hade du inte kul på galapremiären? frågar hon och Lilian brister ut i hejdlös gråt.

Hennes berättelse är futil men hjärtknipande. Hon hade kammat hem inträde till den upphaussade premiärvisningen av ”Solito – det tredje ögats makt”. En av tv-personligheterna på produktionsbolaget där Lilian är springsjas (det kallas ”produktionsassistent”) hade fått förhinder och gav sina två biljetter åt henne. Utanför biografen strålade Lilian och hennes flickvän samman med en bunt gaykändisar. Men när de skulle bestiga den röda mattan genom entrén grupperade sig alla i par och Lilian blev över. Lilian var också därför den enda som inte blev fotograferad, medan flickvännen stod och ståtade bland kamerablixtarna med den superkände ”Sverker”.

– Jag hatar Lynn! bölar Lilian. Hon är en sån mediehora! Och Sverker valde att bli fotad med henne bara för att hon är svart.

– Men Lilian, trevar jag. Det där är ju bara en cirkus. Är det verkligen nåt att stå efter? Att vara en av de där kamera-älskande aporna?

– Vad hade du gjort om Sverker valt dig istället då, och Lynn hade hamnat utanför? frågar mamma.

– Men det är ju det som är så sjuuukt! tjuter Lilian. Den här äckliga kändishysterin gör folk till egoistiska svin! Och titta som jag spökat ut mig bara för det där töntiga jävla reklamjippet. Lynn och jag stod i timmar framför spegeln...

Lilian döljer ansiktet i händerna.

– Var är Lynn nu då? undrar Miriam.

– Hon ser väl klart filmen, silar Lilian fram mellan fingrarna. Jag pallade inte vara kvar. Sen är det stor galafest på Scum Bar.

– Och den är säkert jättetråkig och löjlig och tråkig och... aldeles underbaaar, citerar Björn Askungen. Då tit-tar Lilian upp ur skammens rodnad och börjar skratta, kanske åt sig själv, men snarare åt att Björn överhuvudtaget ytt-rar sig i den här sortens angelägenheter och dessutom i ral-janta ordalag. Björn och Lilian ler mot varann med blänk i ögonen.

Då piper Lilians regnbågsfärgade mobil och efter ett kort samtal avslutar Lilian med ett ”Jag älskar dig också”.

– Lynn kommer hit nu, säger hon och sjunker ner i stolen med ett pysande. Hon skiter också i festen. Jag tar tillbaks allt taskigt jag sa om henne. Hon är värsta toppentjejen.

Lynn och Lilian står och kysser varann innerligt i hallen. På

första parkett vid köksbordet sitter Björn, Miriam, mamma, pappa och jag. Det glöder om de två unga kvinnorna. Sotlugg och Linlugg.

Och jag tänker att tvåsamhet nog är det vackraste som kan utspela sig mellan människor.

Vackert men riskfyllt.

JAG TYCKER ATT JAG VAKNAR men kan ändå inte komma upp ur drömmen. Istället slår emot mig varje gång jag ska dra ett djupt andetag. Till sist lyckas jag hitta hålet.

Jag har trasslat in mig i sängkläderna, kallsvettig och andfådd. Käpprätt sätter jag mig upp i sängen och minns först då min enorma mage. Lilla Livet hickar.

Jag såg i drömmen hur Ulla i en kuslig skymning med svarta oroliga skyar knuffade ner sin man i en isvak och hur jag dök efter honom. Hennes uttalanden om oförlåtlig synd mässade genom skallen. ”Vissa synder går inte att förlåta sig själv för om man inte får förlåtelse från dem som synderna drabbat.”

Kan det vara det hon gjort? Mördat sin man? Är det därför hon är så förtegen om sitt förflutna?

Farona var också med i drömmen. Hon åkte skridskor på isen och gjorde hela tiden obekymrade men eleganta piruetter med starkt sexuell innebörd.

Ett svagt gryningsljus kan anas långt borta bland skorstenssilhuetterna. Klockradion står på treochtrettio. Björn vänder sig om med ett stön. Han mumlar nåt i sömnen och låter handen leta efter en bit Barbara att lägga sig över. Jag kryper intill honom men kan inte somna om. Det är nåt med Ulla som kravlar innanför mitt skinn. Jag måste tala med Kristin.

Knappt tre timmar tills Lutherska badet öppnar.

Knappt tre veckor tills mitt barn ska födas.

Trots sömnbristen är jag hyperpig. Otåligt simmar jag mig igenom tusenmeterspasset för att äntligen få prata med Kristin.

Bastun är bara åttio grader varm nu när inte Ulla är här och rattar på reglagen. Jag vädrar ut nattens febriga funderingar.

– Tänk, jag har också legat vaken och grubblat över Ulla! utbrister Kristin. Det är onekligen nåt skumt med henne. Men tror du verkligen att hon kan ha dödat sin man?

– Varför inte? Hon pratar ju om sin oförlåtliga synd. Och om brottet uppdagades kan hon ha blivit dömd till samhällstjänst. Då får man arbeta på statliga hjälpinrättningar. Det är kanske därifrån hon fått sina skräckhistorier. Sen fortsatte hon väl jobba inom det området.

Pladdret från Grodan närmar sig och snart har hon och hennes anhang tagit upp varje ledig kvadratcentimeter i bastun.

– Nu är det ju en mänsklig temperatur härinne, säger hon. Och jag hörde att de lagat ångkranen också. Hon reser sig och vrider om den lilla tappen. Ångan sprutar ut och tanterna kluckar av välbehag. Men efter bara en halv minut kärvar kranen ihop med några hackiga harklanden. Damerna stämmer in i ett långt besviket ”ååååh”.

– Är det ingen av er som sett Ulla? frågar jag.

– Näe, inte sen hon var nära att svimma här utanför, svarar Grodan med uppspärrade ögon. Hon ser riktigt söt ut. De andra tanterna skakar på sina grå huvuden. Men visst brukar väl Ulla vara borta nån kort tid då och då? Grodan inväntar nickanden från sitt hov.

– Jo, ett par gånger om året stannar hon hemma i en vecka eller så, bekräftar den diplomatiska tanten i ligan.

– Fast nu verkade hon inte kurant, fortsätter Grodan. Hon gick på värkmedicin som gjorde henne dåsig. Och hostan lät alldeles förskräcklig. Jag hoppas hon repar sig.

– Men var bor hon? frågar jag vidare.

– Hon bor i ett litet hus på Söders höjder, så mycket vet jag, svarar Grodan, för ibland klagade hon på hantverkarna som aldrig lagade nåt ordentligt och då kunde jag räkna ut ungefär var hon bodde. Men Ulla är ju så hemlig av sig. Man vet knappt nånting om henne fastän vi setts nästan dagligen i sex, sju år.

– Vad gör hon på dagarna då?

– Hon är ju sextiosju fyllda. Men förr arbetade hon med utsatta kvinnor, fast jag vet inte vad hon har för yrkesutbildning.

– Är det ingen som vet nåt alls om henne? nästan förebrår Kristin gruppen av tanter som träffat Ulla betydligt mer än vad vi gjort.

– Nej, suckar Grodan och håvar in nekande mummel från sitt gäng. Hon höll sig på sin kant. Nån sa att hon har förlorat ett barn, men det har aldrig Ulla nämnt. Hon ville inte ha några. Och det var nog lika bra det. Hon är ju väldigt egen. Det ryktas att hon varit mycket vacker, och det kan man väl nästan se än. Men karlar har hon inget till övers för. Det har hänt att man undrat över om hon dras till... ja, ni vet.

Kristin och jag utbyter en menande blick.

– Hon talade om att åka till Paris, säger jag.

– Det talar hon om varje vår, avfärdar Grodan. Men det är hon för snål för. Hon kostar aldrig på sig själv nånting. Förutom att hon klär sig rätt så snofsigt.

– Är det ingen av er som har hennes telefonnummer?

- Det skulle hon säkert aldrig lämna ut, svarar den diplomatiska. Hon är en riktig enstöring.
- Vad heter hon i efternamn då?
- Ingen aning, sorlar det från tanterna och jag kommer på att jag faktiskt inte vet efternamnet på någon av dem heller.
- Men det vet de nog i receptionen, säger Grodan beskäftigt. Ulla har ju årskort.

Sagt och gjort. Men tji fick vi. Lutherska badet tycks ha en strängare sekretess än top secret-rullorna på CIA. Receptionisten vägrar blankt att lämna ut Ullas namn och adress. Hon stirrar misstänksamt på mig som om jag vore en av de otäckta figurer som vill hem och plundra en gammal tant på hennes sparkapital.

Kristin och jag skiljs åt för att vi måste, inte för att vi vill. Den mystiska Ulla svetsar oss samman som en gemensam etnisk härkomst i en främmande kultur. Vi försäkrar oss om att ha varandras telefonnummer. Ifall nåt skulle dyka upp. Enligt vad vi nu har att gå efter är dock Ulla ungefär lika lätt att få korn på som bin Ladin efter terrordagen den elfte september. Hon har glidit oss ur händerna.

På jobbet kallar P-O in mig till sitt rum med förväntansfull blick.

– Jag vet att du har mycket om dig just nu, ursäktar han sig först. Men jag har planer på att varva ner. Man vet ju aldrig när man ska dra sin sista suck, så jag skulle vilja vara tjänstledig ett tag, umgås med mina nära och kära. Lotta och jag har inte haft så mycket tid för varann som vi skulle ha behövt... Ja, du kanske förstår... det knakar i fogarna och jag vill se om mitt privatliv. P-O lägger händerna på

sina spetsiga knän som alltid når honom till bröstet när han sitter pågrundav hans abnormt långa ben och korta överkropp. Nu böjer han sig framåt så han blir dubbelvikt. Barbara, säger han högtidligt. Kan du tänka dig att ta min plats här på Psykoterapigruppen? Ja, inte nu meddetsamma. Men om ett halvår eller så?

Även den här gången när jag ska lämna P-O ett viktigt svar är jag ofokuserad och tanklös. Jag har Ullaviruset kittlande längs ryggraden. Jag ska föda barn. Jag känner mig som ett stort flygplan med landningsförbud och snart är bränslet slut. Innan jag går vidare i mitt liv måste jag landa.

Så jag ber P-O om betänketid. Han bakar in sin besvikelse i den erfarnes realitetsprincip och säger Givetvis får du det. Givetvis.

Och nu kan jag inte hålla mig längre. Jag måste tala ut med Farena.

Farena och jag sitter mittemot varann på ett av de bättre lunchhaken. (Jag bjuder.) Vi har ingen glättig skvallerblaska på bordet. Istället ligger allvaret som en öppen grav mellan oss. Jag har förberett henne på att jag har en sten i mitt bröst.

– Jag vill att du är ärlig, Farena. Hon nickar. Har du haft en affär med P-O? frågar jag frankt.

– Med P-O! Farena hisnar. Tror du jag skiter där jag äter? Sen tittar hon på mig med avsmak.

– Vem är fadern till ditt barn då? pumpar jag vidare, för nu må det bära eller brista, nu måste stenen lossna.

– Jag kan inte avslöja det, Barbara. Farena ser strängt på mig. Ögonen är svarta och skarpladdade, man vill nästan ducka.

– Varför?

– För att det absolut inte får läcka ut. Det skulle kunna ställa till stor skada.

– För vem?

– För pappan. Och för alla inblandade.

Jag får två sura uppstötningar innan jag förmår kasta upp frågan som fräckt i mig sen Ulla spottade ut sin satansvers (...*inte lita på den där svarta damen*).

– Är det Björn?

Frågan landar som en spy på Faronas tallrik och hon reser sig hastigt så bordet följer med en bit. Jag ser henne baxa sig ut genom dörren och passera utanför fönstret. Uppsvälld som en zeppelinare.

Själv känner jag mig som om jag svalt en luftballong när jag betalat och försöker gå ikapp Farona. Men mitt bäcken är uppluckrat och jag kan varken springa eller gå i rask takt. Stenen i mitt bröst har nu skapat en krater i mitt liv. Jag vet inte alls hur Faronas drastiska reaktion ska tolkas, oddsen står på fifty fifty. Antingen blev hon träffad eller också blev hon kränkt.

Långsamt vaggar jag gatan fram. Jag går inte ner mot den röda byggnaden där Psykoterapigruppen hyr sina lokaler, utan viker istället in på den lilla backen upp mot berget. Här tyckte jag att jag såg Ulla i vintras. Hon vinglade med ett par systembolagspåsar och försvann sen runt hörnet. (Om det nu var hon.) Jag tar samma väg, vältrar mig framåt. Vältrar mig i självklander och oro. Vältrar mig i förödmjukelse och vrede. Min hjärna är kleggig. Hormonangripen.

Husen häruppe på berget var en gång arbetarkåkar men utgör numera kulturvänsterns mest exklusiva och högt eftertraktade bostäder, naturligtvis kulturminnesmärkta och utköpta ur allmännyttan. Jag läser namnen på brevlådorna

till dessa pittoreska pörten som alla har trädgård och sjöutsikt. Det är namn som klingar kulturellt och spirituellt. Namn man ser som signaturer under den fisförmästare morgontidningens krönikor, på teateraffischer och i eftertexterna till public servicekanalernas kulturmagasin. Jag letar efter namnet Ulla. Men de flesta har bara efternamnet utsatt. Herregud, hon behöver ju inte ens bo i det här området. Söders höjder sträcker sig längs halva stadsdelen.

Längst bort på gatstumpen, inbäddad i skir majgrönska och en bit från de andra små kåkarna, ligger en näpen gul stuga i två våningar med balkong och veranda mot sjösidan. Rabatterna är prudentligt skötta med stora vita snäckor som gränsmarkering. Ett körsbärsträd står mitt på tomten, blommande som en kaskad, några vinbärsbuskar ryggar mot branten, ett litet land med pluttigt växthus visar odlingstalang. Och det står U. Lind på skylten.

Det kan vara här Ulla bor. Men jag kan inte helt fräckt knacka på. Jo, det kan jag visst! beslutar jag och krok upp grinden.

Ingen öppnar. Och nu blir jag sen till gruppterapin om jag inte skyndar mig tillbaks till jobbet.

Den tidiga majvinden blåser mig i ryggen, vill jaga bort mig. Jag tycker att jag har Ullas korblick i nacken och när jag stånkar in på arbetsplatsen får jag Faronas svarta ögonkolor rätt i pannan.

Det är tur att eftermiddagsgruppen är så självgående och den sista patienten för dan så lättplacerad; hon är på sitt tredje samtal och har redan avslöjat sina pockande impulser att förföra redan upptagna män. Den (föredetta) sextrakaserade (föredetta) histrionen får bli hennes mentor i självrespektgruppen. Mitt nyligen införda mentorskap i grupperna

har gjort några av patienterna till stödkontakter mellan terapitimmarna, och så sakteliga fortplantas förmågan att stödja. Jag har tänkt mig långa stödkedjor som fortsätter utanför terapirummet i takt med att terapin avslutas för de patienter som börjat fungera hyggligt ute i samhället. Hjälpksamhet slår ut rivalitet. Eller: If you can't beat them, join them.

Var det därför jag slog mig i slang med Farena? tänker jag på vägen hem. För att jag inte kunde konkurrera ut henne? Är hon behäftad med tvånget att förföra upptagna män? Är Björn far till Farenas barn?

Min inre jury har en enda medlem med avvikande åsikt, men även den utfaller till min nackdel: Hur kunde jag ställa en så oförskämnd fråga till Farena? Just det – skita där jag äter...

Aha! stormar de övriga jurymedlemmarna till och blåddrar i sina mappar. Skita där jag äter. Vem sa det först? Var det inte Björn? När vi hade ett allvarligt samtal i höstas, då sa han just så. Inte skita där vi äter. Men än sen? säger den avvikande juryrösten. Att Farena och Björn använder samma uttryck bevisar väl ingenting. Nähä, dundrar majoriteten. Men se vad vi har här då: Farena spelade flipper med sin gifte älskare. Och vem visade sig älska flipperspel? Jo, Björn, din älskade Björn. Varför bröt han med Farena när hon blivit på smällen? Varför klappade han ihop och sa att allting bara var för mycket? Samtidigt som Farena berättade att hon inte träffade sin älskare längre. Du kanske när en orm vid din barm, Barbara. Två ormar?

Min skulle kokar upp som mjölk man glömt på spisen. Tänk att skiljeväggen är så tunn. Att all min tillit nu i ett enda ryck rasar ner i ett glödande inferno av tvivel. Allt

pekar ju på att Björn haft en affär med Farena, men att han sen kutat hem på sina kalla fötter till den stora trygga kassakossan Barbara. Vad var det Farena sa? Att hennes älskare blivit hämmad av sin fru. Att hon inte tillät honom ägna sig åt sin hobby. Var det saxofonen kanske? Har Björn gråtit ut hos älskarinnan för att jag ställde ett enda krav under hela vårt äktenskap – inget saxofonspel i lägenheten när jag var hemma. So what! Hela den övriga Björninvasionen har jag stått ut med. Arkivpärmor, jazz, amerikanska komedier, piprök, raseriutbrott, lättja, manier, fasoner... Och alla dessa milda feta ostar! Jag som alltid gillat Stilton och Hawarathi – starka stinkbomber. Har då inte jag varit en god hus-tru kanske? Som låtit Björn styra mitt liv. Klemat med honom som ett lindebarn. Stått tillbaks, jämkat, stöttat, uppmuntrat. Och detta är tacken!

Med impulser som svetslågor skärande genom hjärtat hugger jag en taxi för att komma hem illa kvickt. Nu ska här stämmas. Nu ska Björn ställas mot väggen. Strunt samma att jag trampade snett med Zeppo. Det här är arton resor värre, ja Björn är tillochmed värre än sin bedräglige far. Min man har gjort min arbetskamrat med barn medan jag väntar barn.

Magen drar ihop sig i förvärkar och jag får stanna utanför porten en stund innan jag tar hissen upp till det stora räfst- och rättartinget. Typiskt om jag bara skulle råka klämma ur mig babyn i förbifarten här i farstun, för inget kan stoppa mig från att först och främst få veta sanningen.

Men Björn är inte hemma!

Jag ringer på hans mobil. Den tjuiter nånstans i lägenheten. Jag går efter ljudet och hamnar i hans prudentliga

garderob. Manicken ropar på mig från översta hyllan som inte ens jag når upp till. Jag drar i en snibb av de prydligt hopvikta vinterkläderna. Tröjor och långkalsonger dröser ner över mig och när telefonen kommer farande måste jag ducka. Den går i golvet med en skräll. En liten ljusgrå låda med lock ramlar också ner. Det är en förvaringslåda av äldre modell med metallbeslag. I detta nostalgins tidevarv har den börjat tillverkas igen men säljs nu i exklusiva designbutiker med trendmedveten målgrupp. (Allt som var billigt och folkligt förr har idag blivit upphöjt och nobelt.) Den lilla lådan är dock en äkta antikvit. Locket har fallit av och jag tar upp den. En tufsigt leksakshund ligger överst. Under den en snyggt hopvikt trasa i olivgrön flanell och längst ner ett gulnat kuvert det står Björn på. Björn i stora olikfärgade bokstäver, skrivna med vaxkriter. Kuvertet innehåller ett kort med ett hjärtformat svartvitt men handkolorerat foto som är inramat av glitter. Under bilden står det versalt: I WILL ALWAYS LOVE YOU!

Jo tack, fnyser jag. Inte mer förpliktande än en schlager. Bilden på Björns mamma visar inga spår av den själviska känslökyla som frostsakat sonens emotionella växt. Satmara! Där ler hon från det filmstjärneaktiga kortet med sina blonda lockar så att ögonen blir tunna bågar, som en annan Doris Day. Må du brinna i helvetet, Violetta! tänker jag med bultande ilska.

Allting är ju egentligen hennes fel. Man lämnar inte allt för att karln vänsterprasslar, i synnerhet inte sitt eget barn. Björns personlighet hade aldrig stympats så hårt om hans mamma betett sig moget. Ett stim av medlidande med Björn simmar genom mig. De få resterna av hans mamma får plats i en liten grå box. Undra på att Björns inre liv kan

tyckas torftigt och begränsat. Detta var vad han fick. Hjärtat sväller i bröstet, flyter ut och drar ihop sig som en manet, guppar en stund i mig. Jag vill gråta åt Björns patetiska hemliga låda som han gömt högst upp i garderoben. Det är väl därför denna garderob blivit så sakrosankt, nästan som ett altare.

I nästa ögonblick faller den vajande maneten i mitt bröst ut sina långa bränntrådar. Björn har andra hemligheter än en box med minnen, minsann!

Och var är han nu? Mina tankar och farhågor sprider sig som manetens trådar. Överallt bränns det. Är Björn hos Farona? Har hon ringt och varnat honom för att jag äntligen fattat galoppen? Och sen: Vilken galopp? Och vad kan Ulla veta om Farona?

I handen har jag Björns mobiltelefon. Typiskt av honom att glömma den hemma. Nu är den trasig också.

Jag knölar mig ut ur min mans helgedom, stänger dörren, lägger Björns döda telefon på hallbordet. Och ringer upp Kristin från min egen mobil där hennes nummer är inprogrammerat.

– Jag står inte ut, flåsar jag i luren. Jag måste få tag på Ulla nu. Hela mitt äktenskap hänger på det. Ulla vet nåt som jag borde känna till. Och jag tror jag har hittat hennes hus. Kan du inte följa med mig bort dit? Nu genast. . .

Jag väntar mig invändningar som har med surdegar, ört-avkok och utfodring av ungar att göra, och mycket riktigt kommer en modersplikt skumpande i luren.

– Natan är här, säger hon först, men innan jag hunnit formulera en urladdning om att hon väl i allsindar kan sluta dalta med den där vuxne sonen, når hon andra ledet i sin mening: Så det passar ju bra, för då kan han vakta sina syskon.

Jag tar bilen. Var bor du?

Jag rabblar min adress, går direkt ut och tar hissen ner – kappan har jag inte ens tagit av mig sen jag kom hem.

Kristin kommer brummande med sin moderna storfamiljsbil och jag kliver in. Lilla Livet sparkar hårt mot revbenen när jag sitter.

Jag beskriver vägen och snart glider vi in på den lilla puttinuttiga gränden och parkerar på vändplatsen.

– Är du säker på att det är här hon bor? frågar Kristin och med ens blir jag osäker. U. Lind – varför skulle det nödvändigtvis vara Ulla? Har du provat med nummerupplysningen? förhör sig den mer sansade Kristin.

Jag upptäcker att jag måste ha lagt ifrån mig min mobiltelefon när jag ringde Kristin därhemma, men den välutrustade Kristin halar upp sin och slår numret.

Då ser jag hur dörren till huset öppnas och en mager dam kommer ut. Hon hastar genom den välkrottade gången fram till grinden. Jag känner igen henne. Men det är inte Ulla. Det är en känd kvinnostraför som skrivit mängder av debattböcker om samhällets orättvisor (en handlade om boendesegregationens konserverande av klassklyftorna där hon föreslog att de intellektuella flyttade ut till förortsslummen, vilket tydligen inte inbegrep henne själv). Just det, Ursula Lind heter hon. Jag bökar mig ur bilen och hejdar denna Ursula, som om nära nånsin skjutit en hare.

– Vet du om det bor en Ulla här i krokarna? frågar jag flåsig. En gammal tant. Sextiosju år. Mager och ganska lång. Mörka ögon. Hon hostar mycket. För varje ny detalj i signalementet låter jag alltmer vädjande och desperat.

– Vänta nu..., svarar Ursula Lind. Jo, visst gör det det. Hon brukar komma hit och låna ett par flaskor vin nån

gång emellanåt. I gengäld får jag en flaska Dom Perignon varje nyår. Hon bor i det ljusröda huset snett nedanför här. Ni får ta gångstigen genom dungen. Ursula Lind pekar ut vägen. Kristin kommer ur bilen och rycker till när hon känner igen kvinnosakskämpan som i alla år rasat mot den förtryckande modersmyten.

– Häråt! kommenderar jag. Ursula Lind glor fundersamt efter vår lilla delegation.

Vi når ett märkligt hus som ligger precis vid kanten av ett stup. En aprikosfärgad trevåningsbyggnad, tvärt avhuggen på mitten. Det här är mer likt Ulla, tänker jag beskt. Ett halvt hus. Stympat. Här finns inga prydliga rabatter. Tomten har en liten gräsplätt och en stor träaltan, annars är den grustäckt. Ett högt grått plank skyddar mot insyn och i hörnet ligger en pytteliten gäststuga.

På dörrskylten står det Cavath.

DÄR FINNS INGEN RINGKLOCKA, så jag knackar på dörren. Men inget händer. Jag knackar igen, hårdare. Då visar Kristin en dold talang. Hon stoppar tummen och pek fingret i munnen och bränner av en busvissling som får Lilla Livet att studsa i magen (uppenbarligen inget fel på hörseln alltså). Men det hjälper inte. Vi går runt huset. Från det enda högt belägna fönstret på den avhuggna sidan hörs ett dämpat men hektiskt dunkande. Kristin visar prov på ännu en dold talang genom att skickligt pricka fönstret med småsten. Så småningom öppnas det och Ullas grå huvud sticker ut tillsammans med aggressiva rockrytmer man ibland kan höra när man går förbi den sortens kläbutiker jag aldrig besöker (delvis pågrund av den påfrestande musiken).

– Vad är det om? kraxar Ulla. Hon verkar inte känna igen oss, kanske för att vi är påklädda.

– Det är vi! hojtar Kristin tillbaks.

– Vem fan är ni? skrävar Ulla.

– Kristin! Och Barbara!

– Vad gör ni här?

– Vi vill träffa dig! gastar jag. Det är jätteviktigt! snabbar jag mig att lägga till så inte Ulla ska stänga fönstret och sätta punkt. Vi tycks ju inte betyda mer än fiskmåsarna som väsnas över fjärden.

– Har ni nåt vin med er? sluddrar Ulla och först nu begriper jag varför hon är så onåbar – hon är berusad. Därför svarar jag ja på frågan. Det här är ju en nödsituation och för den druckne är alkohol en större hårdvaluta än simpelt sällskap.

Ullas huvud försvinner men återvänder snart. Hon kastar ner en nyckelknippa på gården och smäller igen fönstret.

Hallen vi kommer in i är rymlig och praktisk, till höger ligger ett stort bekvämt kök med golvplattor i vitt och terracotta av det slag jag minns från små speceributiker. På andra sidan hallen finns ett vardagsrum med samma bredplankade ekgolv som i tamburen. Vita finska trasmattor, grå och gröna möbler, litografier på väggarna, bokhyllor och läshörna bestående av en stor bred dyscha med ockrafärgade kuddar och plädar. Inredningen röjer en stilsäker och medveten kvinnas smak. Spartanskt och självtillräckligt. Det här påminner inte om den fattiga och djupt frustrerade Ulla på Lutherska badet. Och musiken från översta våningsplanet påminner mer om en tonårings sexuella stridsrop än om Ullas ålderskrämpor. Kristin och jag vandrar storögda upp för trappan och tittar in i en luftig sängkammare och ett väl tilltaget badrum innan vi tar sista trappan upp. Dörren till rummet med den larmande musiken är stängd. Till vänster ligger ett hörnrum badande i ljus med en bedövande utsikt över stan. Ett skrivbord med en lap top och andra datatillbehör skymtar genom den halvöppna dörren.

Nu in till högkvaretet!

I ett stort loft med bjälkar och öppen spis ligger Ulla utspritsad som en sträng vaniljkräm på en jättelik burgundifärgad sammetssoffa. Kristin och jag drunknar i varsin fåtölj man skulle behöva hiss för att komma upp ur.

– Var är vinet, sluddrar Ulla utan att lyfta nacken. På det stora marmorbordet står en tom Southern Comfortflaska och nedanför soffan ligger flera urdruckna pavor.

– Du behöver väl snarare kaffe, säger Kristin (som tydligen

förstått att denna i hennes eget hushåll så bannlysta dryck kan ha sina favörer).

– Ro hit med lite vin nu då, din präktiga bullmamma! vråker Ulla ur sig, fortfarande utan att lyfta en enda kroppsdel. Hon är dyngrak. Minst. Och enligt den dyngrokes regelverk blir hon plötsligt tio resor värre när hon inser att hon är undsatt. Jag kan inte resa mig mer, slirar hon. Jag är alldeles lealös. Mina sista krafter gick åt när ni jagade upp mig.

Kristin rynkar på näsan och sniffar ljudligt omkring sig.

– Ja, här luktar skit, rosslar Ulla. Och det ska jag tala om för er, era jävla helgon, att jorden är en klump materia som Gud skitit ut, för Gud måste också tömma sig ibland. Och han är inte ett dugg mer intresserad av att peta i sin avföring än vad vi är...

Ullas tal är lika grötigt som konsistensen på det hon talar om och snart blir även jag varse den distinkta lukten från det hon talar om. Kristin reser sig och mumlar i mitt öra att vi nog får ta Ulla till badrummet. Men badrummet är en trappa ner och jag är för gravid för att lyfta tungt.

– Jag hämtar handdukar och tvål och vatten, avgör Kristin.

– Höj musiken, befaller Ulla, men jag sänker istället. Lika lite som jag vill misshandla min kropp med stålull och skurpulver, lika lite vill jag skrubba min hjärna med den här sadistiska musikstilen. Ulla borde skyddas från sig själv.

Men när hon vrålar som en böneutropare och spottar som en lama medan Kristin och jag försöker göra henne ren, då undrar jag vem som mer behöver skyddas från Ulla. Förmodligen hela mänskligheten. Och som om Kristin tänkt exakt detsamma ryter hon:

– Nu ligger du still, din elaka gamla olycka, annars kallar jag på vitrockarna!

Ulla lugnar slutligen ner sig med ett utdraget gnyende.

Jag går ner i köket för att brygga starkt kaffe och återvänder upp med en termos som har goda förutsättningar att slå ut bukspottskörteln på en hel armé. Kristin har stoppat ner den vaniljfärgade klädedräkten (med ”choklad”-ränder) i hinken med vatten och trätt på Ulla en mjuk konjaksfärgad frottémorgonrock.

– Ja, här bor du ju bra, säger jag och sveper med handen över det stora rummet.

Kristin gör vant i ordning en brasa.

– Jag kom hit på sextioalet, raspar Ulla med täta flämtningar och dålig artikulering. Och då fick man hyra såna här omoderna kåkar för en billig slant. Sen blev det renoveringar och till sist försäljning. Det var inte så dyrt det heller. Ulla sluter ögonen. Hon blir andfådd av att tala.

Plötsligt blir jag så uppgiven. Ulla är bara en knäpp gammal periodsuparkärring som troligen fått ärva en liten slant. Jag har gjort en loop, min fantasi har skenat iväg med mig för nåt som Ullas deliriumhjärna spottade ur sig som en slumpgenerator.

– Så du gillar jazz också och inte bara motorsågsmassaker? frågar Kristin och plockar bland de gamla skivfodralen som ligger utspridda på golvet.

– Jazz..., såsar Ulla och ser ut att nicka till. Jazz är farligt...

Jag klunsar ner bredvid Ulla, baxar in en kudde under hennes nacke och klappar henne omilt på kinden. När inte det hjälper daskar jag till henne så hon kvider. (Herregud, vad gör jag! Den här sortens ovarsamma behandling av

åldringar brukar det gå ut larmrapporter om.)

– Vad var det du menade med att jag inte skulle lita på den där svarta damen? frågar jag rakt på medan tid är.

– Vilken svart dam? blajar Ulla.

– Som du sett mig gå arm i arm med.

– Man ska inte lita på unga svarta kvinnor, stånkar Ulla.

Vilket bottennapp! tänker jag irriterat och tvingar i Ulla en kopp av giftet jag bryggt.

– Och jag var så kär, hulkar hon. Finns det nån liten droppe kvar i nån flaska, vädjar hon som om hon just uttalat en dödsdömds sista önskan.

Då visar Kristin prov på sina dolda talanger för tredje gången den här kvällen. För ur sin väska fiskar hon upp en liten flaska Underberg.

– Örtsnaps, förklarar hon. I absoluta nödlägen. Ulla sveper innehållet och reser sig nästan bums ur askan. Så får hon hjälp att tända en cigarrett.

– Det var i Paris jag mötte honom, rasslar hon och avbryter sig för ett hostanfall som låter så illavarslande att Kristin nervöst far fram med hinken. Jag var nitton när jag åkte dit första gången, fortsätter hon ansträngt. Det var jazzfestival och jag följde med några musiker jag träffat på haket där jag jobbade. Jag blev blixtkär i Paris. Så jag jobbade ihop så mycket pengar att jag kunde åka dit sommaren därpå och söka arbete och bostad. Jag fick så småningom jobba svart på en liten jazzklubb. Och jag bodde hos en arg häxa i Montmartre. Ulla låter som ett grustag. Vilket inte hindrar henne från att dra ett djupt bloss på sin giftpinne. Det var precis det bohemliv i Paris som man sett på film, fortsätter hon. Chefen på Le Club, som stället hette, han hunsade mig och gav mig alldeles för lite betalt, men det kom många bra

jazzband dit och spelade. Flera var från Amerika. Och det var saxofonisten i ett av de banden... Det var han. När jag sett honom skulle jag kunna stå ut med vadsomhelst för att få träffa honom igen. Jag tjatade på chefen att han skulle ta dit bandet en gång till. Och det gjorde han, för de drog stor publik. De spelade den jazz som blivit populär i Staterna. Den coola jazzen. Ulla blundar och framställer en ny serie grusiga låten. Jag var nog ganska tilldragande, raspar hon. Och jag var tuff. Jag hade ju lärt mig stå på egna ben tidigt. Det kan jag tala om, att karlar dras till självständiga kvinnor. Sen... att de vill bryta ner deras självständighet, det är en annan historia. Men jag var smärt och chic och vi klädde varann. Den mannen... (Ulla pausar för fler grustippsljud.) Om ni tycker att Sean Connery var sexig som ung, återtar hon hånfullt, då var han rena barnleken jämfört med den här. *Han* hade allt. I alla fall då. Bandet satt och jammade på klubben där jag jobbade till långt fram på småtimmarna. Jag nynnade med här och där, jag hade musiken i blodet. Och rätt som det var hade jag gått från servitris till jazzvokalist. Jag tror jag sjöng bättre när jag var så upp över örona kär. Jag visste att jag skulle älska honom i hela mitt liv. Ja ja, sådär svamlar alla som är förälskade, men för mig var det verkligen sant. Han sa att det var bra, för vi skulle alltid hålla ihop. Jag var the love of his life. Och jag trodde honom. Ja, det fanns ju inga skäl att misstro honom, för så bra som vi två hade det, det var övermänskligt, det gjorde tillochmed gudarna gröna av avund. Vi svävade. Gjorde allt tillsammans. Vi fick spelningar på små klubbar i Paris, sen kuskade vi runt i Frankrike, sen blev det Tyskland och Danmark och Sverige. Jag kom tillbaks som en drottning till jazzhaket där jag stått i baren. Nu glänste jag på scenen. Hå-

ret hade jag blekt, jag var lika blond som Marilyn Monroe. Ja, allt var ljusst. Bandets manager skötte allt det praktiska. Vi hade inte så mycket pengar och vi bodde på sjabbiga hotell. Men kärleken fyllde i det som fattades. Vi förlovade oss och han gav mig sitt löfte. Det enda löfte han höll. . .

Ulla hämtar andan med en plågad grimas och låter nu som ett helt stenbrott efter den långa utläggningen. Jag byter oroligt ställning i soffan. Kristin lyssnar uppmärksamt från den bråddjupa fåtöljen. Ulla lutar huvudet bakåt och sluter ögonen.

– Nej, flickor. Nu måste jag sova.

– Nähä, minsann! utbrister jag barskt och smiskar till Ulla på kinden. Jag kilar in ännu en kudde bakom hennes nacke, tvingar i henne en ny kopp kaffe och gör mig beredd att fästa upp hennes ögon med tändstickor. Har man sagt bu får man säga bä. I synnerhet om bu:t väckt upp en nyfiken misstanke som känns värre än att vara kissnödig på en buss som har flera timmars resväg kvar. Nu får kanske mig Ulla se till att komma i mål. Vad har Farona med detta att göra?

– Vad ni bråkar med mig, gnäller hon. Finns det nåt mer av den där rysligt beska snapsen?

– Inte förrän du berättat klart, hinner jag före Kristin.

– Var var jag nu då? grinar Ulla och hostar så jag blir rädd att talorganen ska komma farande ur hennes mun. Ja ja, återtar hon hest. Jo, allt var frid och fröjd tills vi kom till Stockholm. Då tyckte de andra bandmedlemmarna att allt ljus hamnade på mig och att Raymond och jag hade bildat en stat i staten, att bandet bara handlade om oss två. Den gamla hederliga avundsjukan stack upp trynet. . .

Misstanken jag haft går som ett spjut genom mig.

– Raymond? Hette han Raymond?

Nu blinkar det febrilt i min hjärna. Alla ljus tänds. Ullas jazzskivor, allt snack om brott och straff och svekfulla män, bortjagandet av skrikiga barn från duschrummet, det hjärtformade lilla fotot på Björns leende mamma – blond, hon blekte sitt hår, Raymond – en amerikansk jazzmusiker...

Jag reser mig upp så den stora fåtöljen tippas och står sen och pekar på Ulla. Kristin reser fåtöljen och försöker stävja mina darriga nerver genom att dra mig ner i sittläge igen.

– Violetta! ropar jag ut i rummet och Kristin ser sig naturligtvis om efter en nyanländ gäst med det namnet. Violetta Wilson, det är DU! flämtar jag med ett pekfinger bryskt tryckt mot Ullas bröst. Kristins ansiktsmin uttrycker tillfälligt avbrott, men jag kan inte förklara än.

– Nej, jag är Ulla Cavath! värnar sig Ulla och jag hoppas vid Gud att mitt enda vittne inte polisanmäler mig för åldringssmisshandel, för jag blir så övertänd av Ullas obstinata motvällstjafs att jag skakar henne i armarna. Men de känns som sladdriga rep, så jag tar henne om de knotiga axlarna istället och ruskar henne. Är det här ett polisförhör? kraxar hon då. Jag *var* Violetta Wilson! Men inte nu. Nu är jag min egen!

– Förstår du vad du har ställt till med! morrar jag.

Kristins tillfälliga avbrott övergår i små blixtrande kontaktförsök. Hon hoppar emellan och försöker slita loss mig från mitt byte.

– Sansa dig, Barbara! Nu måste du förklara. Jag hänger inte med längre.

Men jag har fullt upp med Ulla.

– Varför har du aldrig sökt upp Björn? pumpar jag henne.

– Björn? Björn? flämtar Ulla och ser vindögt på mig.

– Björn är min man! Det är ditt barnbarn som ligger

härinne! Jag gungar min jättemage upp och ner.

Ulla blir knäpptyst och kisar på mig. Blundar. Tittar upp igen. Blundar på nytt.

Jag stirrar på den skröpliga varelsen som halvligger i soffan, får tag på en blick som börjar lätta från dimman, drypande av ångest, för att sen snabbtorka till klarsyn (en blick jag som yrkeskvinna är djupt förtrogen med). Ulla sträcker sig desperat efter nåt att dricka. Kristin fiskar upp ännu en Underberg som Ulla halsar. Sen begraver hon huvudet i händerna.

– Herre milde tid, kvider hon. Hur är det med honom?

– Efter omständigheterna väl, svarar jag.

– Han super väl inte?

– Nej, konstigt nog, muttrar jag. Med det påbråt.

– Och han vänstrar alltså inte? trevar Ulla.

– Jag vet inte! Det är därför jag är här. Jag vill veta vad du menade när du varnade mig för *den där svarta damen* (jag härmar Ullas tonfall och förbannar mig själv för att jag lyssnat på henne).

– Den där negressen ja, hakar Ulla på.

– Känner du Farona? frågar jag. Som jag gick arm i arm med?

– Nej. Men... Jag ville att du skulle se upp. Jag har också gått arm i arm med en svart kvinna. Det var hon som hopade in för mig i bandet när Björn var nyfödd. Då hade jag flyttat med Ray till Amerika och vi hade gift oss och startat ett nytt band som spelade populära och dansanta låtar. Ray Wilson Band. Ulla fnyser. Vi gav upp det konstnärliga för att ha råd att köpa hus i Connecticut, en timmes bilfärd från New York. Det var Rays idé. Jag ville egentligen bo på Manhattan, men Ray tyckte det var skönt att komma från

storstadshetsen när vi inte jobbade. Och jag var nöjd så länge vi gjorde allting tillsammans. Vi var inte ifrån varann en enda timme. Vi gick tillochmed på toaletten ihop... (Folie à deux, tänker jag.)

Ulla blundar och gnäller om att hon mår illa.

– Gud, så yr jag känner mig, flämtar hon efter en kort stund. Jag visste inte ens att Björn var i Sverige. Jag trodde han var kvar där jag... där jag lämnade honom för nästan fyrtio år sen. Herregud, jag har inte sett honom sen han var fyra år... Nu äntligen brister Ulla i gråt, och hennes tårar svider i mina ögonhålor. Och i Kristins. Snart sitter vi och snorar och snyftar alla tre.

Kristin går ner för att ordna te åt oss.

– Jag kom aldrig över det, bölar Ulla. Man kommer aldrig ifrån sitt barn. Inte i hjärtat. Men jag hade så ont, så ont. Sveket från Ray kunde jag heller aldrig komma över. Jag visste så säkert att jag alltid skulle åtrå honom, bara honom, och så var det. Efter åtta år tillsammans var jag lika knäsvag inför Ray som när vi var nyförlovade. Han var mitt paradiset. Jag kunde inte få nog... Ulla går till spurt, staccatoartat och klagande: Men graviditeten gjorde mig svag. Och min kropp tog stryk av kejsarsnittet. Det var inget planerat barn, vi hade fortfarande dålig ekonomi. Ray fick hitta en ersättare till mig. Och han valde Eliza med min välsignelse. Eliza hade sjungit i flera band. Hon hade en skrapig svart soulstämma. Jag bjöd hem henne och vi hade det roligt ihop. Hon var frispråkig och grov i mun. Men sen fick bandet mycket bokningar. Jag gick hemma i villan och försökte vara som grannfruarna. Men de var ena hönshjärnor. Ingen av dem tyckte om riktig jazz. De gillade Gershwin och sliskiga ballader med Frank Sinatra. Jag föredrog att vara för

mig själv istället. Jag spelade skivor och längtade efter Ray som fick ta alla spelningar som erbjöds för att få pengar till våra skulder och utgifter. Jag försökte ordna så att jag kunde följa med in till stan, men efter några gånger begrep jag att det inte gick. Björn trivdes inte i rökiga källare med höga ljud, han blev grinig och jag fick sitta i logen med honom och Ray blev stressad av att ha oss med. Eliza uppmuntrade mig och sa att det skulle bli lättare när Björn vuxit till sig lite. Det sa Ray också. När Björn blivit större, då skulle vi ta med honom och jag skulle börja sjunga igen. Särskilt när han var alkoholpåverkad brukade han hålla om mig och tala om hur bra allt skulle bli. Vi skulle spela in en skiva och bli rika. Men ju äldre Björn blev, desto mer förstod jag att ett liv som musiker med sena nätter och turnéer och sprit och cigaretter inte passar ihop med små barn. (Men det går an att lämna en fyraåring i händerna på en rökande, krökande, nattsuddande och turnerande pappa, tänker jag harmset.) Jag vande mig vid att gå därute i villan och bli som alla andra, knagglar Ulla. Men jag vande mig aldrig vid att Ray var borta så mycket. Och Ray vande sig aldrig vid att vår son krävde sitt av mig. När han var hemma ville han att allt skulle vara som förr, när det bara var han och jag. Såna är de, fräser Ulla till. Ja, sen kom den där julfomben. Då hon ringde. Eliza. Ringde och berättade att Ray och hon hade ihop det. . .

Ulla vrider sig i soffhörnan, skakar på sitt gråtoviga huvud och huttrar till. Jag ger henne en lurvig brun pläd som hänger över sittstödet. Kristin återvänder med en bricka och serverar te ur en engelsk kannan.

– Jag hittade ett paket riskakor, säger hon och räcker fram ett fat som varken Ulla eller jag ids se åt.

– Aj, vad min rygg värker, gnölar Ulla. Men det är ändå

inget mot den vända jag levte med alltifrån den dan... Jag kastade julkalkonen i den öppna spisen och Ray undrade vad som flugit i mig och jag svarade att det var hans älskarinna nåt flugit i, nämligen min mans penis. Sen kräktes jag i fjorton dar.

– Men du hade väl inte behövt fly hela fältet, förebrår jag.

– Min kärlek till Ray var absolut, säger Ulla. Jag skulle inte hårda ut med att träffa honom mer, eller ens höra talas om honom. Det hade jag vetat hela tiden. Det var vad hans löfte gick ut på. Skulle han svika mig, då svor han på att aldrig ens försöka få tag i mig. Och det löftet respekterade han.

Jag tänker med ett inre stön att var det nåt löfte den där ansvarlöse schajasen borde ha brutit, så var det väl just denna idiotiska överenskommelse. Det är inte mycket till föräldrar Björn haft. Två empatistörda hysteriska romantiker.

Ulla kniper ihop ansiktet så Kristin och jag befarar ännu ett ohygieniskt utsläpp, men sen återfår hon sina normala bistra fåror.

– Du kunde väl tagit pojken med dig, säger Kristin.

– Då hade jag inte kunnat freda mig från Ray, gläfsjer Ulla. Och Björn skulle inte fått ett bra liv med mig ändå. Jag anlidade en skilsmässoadvokat, åkte till Sverige, bytte namn och flyttade in i det här rucklet. Ja, på den tiden var det ett ruckel. Kallt och dragigt och inget varmvatten. Jag fick arbete inom äldrevården. Där kunde jag skingra min sorg med andra tragiska levnadsöden. Jag fick höra många rysare.

– Björns barndom är också en rysare, muttrar jag. Han hade säkert trivts bättre om han fått växa upp med sin mamma. Olika släktingar fick turas om att ta hand om honom. Han kände sig aldrig hemma någonstans. Aldrig välkommen.

– Jag ville bespara honom en olycklig mor. Som min.

– Du offrade ditt barn, fräser jag. För en banal otrohet.
– Rays otrohet var inte banal, säger Ulla och försöker höja rösten men pyser genast ihop igen. Han var den enda jag nånsin litat på.

– Men herregud, det ligger ju i sakens natur, säger jag. Man kan bara bli sviken av den man litar på. Annars är det inget svek. Ni kanske rentav hade kunnat lappa ihop ert äktenskap.

– Struntprat, rosslar Ulla. Hoplappade äktenskap är som dåliga tandlagningar. De ilar och spricker av minsta påfrestning.

– Har du aldrig hört talas om försoning?

– Vissa skador kan vara oförsonliga, biter Ulla av.

– Men fick du aldrig lust att hälsa på din son? undrar Kristin och tittar forskande på Ulla som om hon vore ett besegrat monster man äntligen vågar studera detaljerna hos. Ulla utstöter ett långt hest vinande, en ödslig vind från tundran. Och sen övermannas hon av en skallrande gråtattack som faktiskt vill slita mina inälvor i slamsor. Gråten pressar fram fyrtio års krampaktig självbestraffning med en snärtande svans av ren och svidande sorg.

Kristin och jag börjar också lipa igen, Kristin så axlarna skakar.

– Jag har tänkt på honom varje dag sen dess, ylar Ulla sprucket. Jag har gått i leksaksbutiker och köpt sånt jag trott han ville ha, jag har läst serier, sett på filmer och spelat data-spel och låtsats att jag lekt med honom. Jag har ett helt rum fullt av pojksaker. Men nu är han för gammal för att leka med dem. Och jag är för gammal för allting. Oooh, aaah, stönar Ulla. Vad det värker... Den här sjukdomen är ett rovdjur. Kan jag få kartan med tabletter, den ligger i väskan därborta.

Ulla får hjälp att svälja ner ett par värktabletter med te och hennes ansikte pressas återigen ihop som en knytnäve innan hon slättnar efter smärtattacken. Jag blir plötsligt rädd att hon ska avlida knall och fall här i soffan. Att hon ska dö innan Björn får träffa henne. För nån vettig högre mening måste ju resa sig ur dessa märkliga omständigheter där Björns förlupna mor byter skepnad från en osynlig giftgas till en högst påtaglig skapelse av kött och blod. Och ovanpå allt är det jag som öppnat förvaringsboxen.

– Jag skulle så gärna vilja få se Björn innan jag kastar in handduken, stöter hon ur sig ryckvis.

Jag plockar ut ett kort på honom ur plånboken.

– Milde tid! Han är så lik Ray, viskar Ulla och studerar kortet närsynt. Lika vacker. Det vackraste jag nånsin sett...

Vi blir sittande med Ulla tills hon somnar. Då och då rasar ett smärtskred genom hennes avtärda kropp och hon stönar av plågorna.

Ett vackert vemod vilar över det stora rummet.

Där ligger Ulla som offrade sitt moderskap för kärleken till en man.

Mitt emot Kristin som offrat kärleken till en man för moderskapet.

Och jag. Jag som var nära att avstå moderskapet av kärlek till en man. Nu har jag allt. Och ämnar behålla allt. Jag tänker varken välja bort Björn eller barnet. Jag är ju faktiskt en mittenmänniska. Medlare mellan lust och ansvar. Förnuftets stöttepelare.

Så nu är det väl hög tid för mig att ta mitt förnuft till fånga.

JAG HADE TÄNKTT BERÄTTA allt för Björn så fort jag kom hem från sjukhuset där vi sett till att Ulla hamnat under de vita rockarnas skyddande vinge. Men det finns en annan variabel än öppenhet och ärlighet, nämligen tajming. Klockan är närmare tolv. Och inte nog med det. Björn är topp tunnor rasande, nästan som den gången då han blev en hulk för att jag utrymt hans garderob. Och jag minns plötsligt att jag lämnade hans garderob i synnerligen rört skick tidigare i kväll, då jag hade annat på hjärnan. Hans grå mammabox fick ligga kvar på golvet som ett skändat monument.

Men det är inte det. Björn är högexplosiv därför att han helt enkelt varit nära att få delirium av oro. Jag borde ju såklart ha ringt när jag i hasten och hetsen glömt kvar min ficktelefon hemma.

– Jag har ringt alla vi känner! dundrar Björn och glor nervöst på min mage för att se så att den är kvar medan jag tar av mig kappan. Och jag har ringt runt till sjukhusens akutavdelningar också och frågat om du kommit in där. Har du blivit helt *out of your fucking mind*? (Hjälp, han talar amerikanska – då är han verkligen utom sig av ilska.)

Björn håller mig hårt runt överarmarna och jag ser hur blod stiger upp i hans skalle för att kortsluta impulsen att skaka mig som jag skakade Ulla. Men jag behöver inte skakas om. Jag är omskakad så det räcker.

– Kan vi inte sätta oss ner, ber jag.

Björn stolpar in i vardagsrummet där telefonen ligger

mitt på bordet. Den ringer och jag tar upp den. Det är mamma.

– Tack gode gud! suckar hon. Att du är välbehållen. Vi har varit så oroliga. . . Ja, Björn berättade om Faronan och jag tänkte att. . . ja, att du skulle göra nåt dumt.

Vad fanken nu då? sprätter det i mig. Vad har Björn berättat om Faronan? Var det trots allt nåt mellan dem? Kan inte den här sjuka svulsten gå i nekros nån gång! Så fort man avlägsnat den på ett ställe dyker den upp på ett annat. Jag sätter mig tungt i soffan och får en hård stöt i blygden av Lilla Livets huvud.

– Vi får tala sen, mamma, säger jag platt.

– Är allt bra med dig då, gumman min?

– Ja, det tror jag. Hejdå.

Jag stirrar på Björn med luren i hand. Jag har ingen julkalkon att slänga i en öppen spis. Och jag är heller inte lagd åt det melodramatiska hållet. Jag är nog mer som min mamma när allt kommer omkring. För jag bara frågar Björn rakt ut vad den här Faronahistorien går ut på.

– Faronan ringde mig, suckar Björn som börjar återfå lugnet (värst vad det gick fort). Hon ville att vi skulle ses för att kunna tala i lugn och ro. Vi träffades på Wayne's och tog en fika. Och då berättade hon att du slängt i ansiktet på henne att det är jag som är far till hennes barn. Hon tog enormt illa vid sig och tyckte hon var tvungen att informera mig om vad du fantiserat ihop. Du är ju snart hennes chef – hon sa att P-O erbjudit dig sitt jobb – och hon kan inte ha en chef som misstänker henne för nåt så barockt. Hon var verkligen upprörd. Och jag blev såklart också upprörd. Har du så låga tankar om mig, Barbara?

– Förlåt, Björn, mumlar jag och byter snabbt roll från

käranden till svaranden. Det damp ner en massa pusselbitar på mitt bord, säger jag. Och jag tyckte de passade ihop.

– Men den viktigaste pusselbiten måste ju ha fattats. *Jag!* stegrar sig Björn och slår på bröstkorgen. Jag *är* inte sån. Det vet du väl! Nej, det vet du förresten inte alls, brummar han sårat. Du har trott det värsta om mig. Och Farena trodde att jag med flit försökt göra dig svartsjuk, eftersom du är så lugn annars. Hon *beundrar* ju dig, Barbara. Och nu har du gjort bort dig, kan jag säga.

Jag gömmer mitt ansikte bakom händerna. Jag vill bjäba emot och skylla ifrån mig. Jag vill skrika att det inte varit så lätt för mig minsann, med alla dessa indicier och Ullas fan på väggen och mitt krävande arbete och min mage! Jag är ju gravid för tusan! Måste jag vara så förståndig jämt! Självömkan drar mig för en glödhet sekund ända ner i helvetet, men där vill jag inte stanna, där tillåter jag inte ens mina patienter att ligga och kräla, så jag halar mig upp till förståndet igen.

– Förlåt, vädjar jag och försöker krama Björn. Han är stel och ovillig.

– Hur länge har du gått och haft de här grillerna? frågar han kärvt.

– Två veckor kanske.

– Varför frågade du inte mig först istället för att dra in Farena?

– Vem vill självmant erkänna inför sin partner att man prasslat? grymtar jag.

– Skärp dig, Barbara! Här är jag. Titta på mig! Litar du på den här mannen?

Mannen ifråga har mörkt tjockt hår i sjuttiotalsfrisyr, lätt skäggstubb, rak bred näsa, fyllig mun, markerat käkparti

och sorgsna oljebruna ögon. Han är klädd i naturvit bomullsskjorta och sandfärgade linnebyxor. Och han stoppar sin pipa med samma tobak som för arton år sen. Klädseln och frisyren är också i stort sett densamma som för arton år sen. Min älskade Björn. Som är sig så obotligt lik. Enda skillnaden är väl att det finns mer av honom nu. Hans arvs massa finns inuti mig. Och jag kan inte förstå hur jag kunnat mistro den här mannen.

– Jag skulle inte bara kunna köpa en begagnad bil av den här mannen, utbrister jag hängivet. Jag skulle kunna köpa vingar och kasta mig utför Himalaya om du sa att det gick.

– Nä, det skulle du väl inte. Inte hoppa från Himalaya, Bubblan. Björn ler snett. Tar mig i sin famn, äntligen. Pussar mig på kinderna och näsan, för mitt hår bakåt och håller ett stadigt tag om det. Han ser mig djupt in i ögonen. Jag älskar dig, min tokiga Bubbelgumma! säger han strävt. Dig och ingen annan. Förstår du inte det? Så drar han mitt huvud bakåt och granskar mig bekymrat. Har du gråtit? frågar han. Jag kan knappast ge honom en annan förklaring till den abnorma kärlansvällning som alltid följer i mina tårars kölvatten, så jag blinkar rödkantat och nickar. Men jag kan inte säga varför. Inte nu.

– Stackars dig, daltar han. Du har verkligen varit ute och cyklat. Var har du varit förresten? frågar han. Jag var så himla orolig.

– Hos en av bastutanterna. Hon hade blivit sjuk. (Jag skulle kunna säga: Hos din mamma. Hon har cancer. Men just nu tycker jag att alla nerver jobbat färdigt för idag.)

– Du och dina tanter, suckar Björn med ett mildt överseende. Du skulle ju kunna bilda ett kvinnoparti om du fortsätter samla så mycket kjoltyg runt dig. Faronan berättade

om dina terapigrupper. Att kön bara växer. Och snart får den här stora magen sluta växa, annars sprängs den. Hörde du det? säger han till magen med händerna formade till en tratt.

När Björn är i badrummet smyger jag in i hans garderob med en liten stege och återställer ordningen. Att jag sett hans gömda box behöver han faktiskt inte få veta.

Nån liten privat zon måste alla människor ha.

Jag har ju min.

PÅ MIN DATOR finns ett meddelande på intranätet från Farena. ”Om inte du och din man kan vara ärliga mot varann, så vill inte jag bli syndabocken.” Meddelandet har gårdagens datum. Jag skickar henne en förfrågan om att ta en lunch med mig. Hon skickar ett ja meddetsamma.

P-O fångar mig i flykten när Farena och jag ska luncha och frågar om jag bestämt mig än. Jag ber om ännu ett par dars betänketid och han grymtar otåligt. Då hör jag mig själv säga ja.

- Om inget oförutsett inträffar, tillägger jag.

- Naturligtvis! svarar P-O lättat.

- Gud! stönar jag när Farena och jag blir brutalt överfallna av en gassande majsol. Ska vi ta en glass och sätta oss på berget?

Svetten strilar mellan mina stora amningsförberedda bröst. Farenas armsvett har bildat stora Rorschach-plumpar på hennes afromonstrade skjortklänning.

Jag ber henne ödmjukt om ursäkt för min tillfälliga sinnesförvirring och försäkrar att det inte kommer att upprepas. Vi försonas med ett fast handslag. Farenas händer är slanka och torra, förmodligen det enda på hennes kropp som inte fått kraftig påökning. Det kan vara nära-förlossningshormonerna som åker kana genom mina nervbanor och gör mig blödig som en vinberusad fransos, men det kan också vara så att nära-förlossningshormonerna släpper ut mina sanna känslor. Jag börjar hursomhelst lipa medan jag håller Farena i hennes eleganta näve som får mina uppsvullna fingrar att likna råa lunchkorvar.

– Jag tycker så bra om dig, Farona, säger jag med en röst som om jag just svält en av lunchkorvarna.

– Det är ömsesidigt, svarar Farona och hennes ögon blir immiga (hon har nog också nära-förlossningshormoner i blodomloppet, för hon ser på mig som man bara gör i romantiska filmer med Kleenex-varning). Så omfamnar vi varann där på bänken som två sentimentala mumintroll. En man som passerar vrider på huvudet tre gånger sen han gått förbi.

Efter den känslomättade lunchen transformeras jag emellertid till en maskin, alla lösa tåtar måste fästas. Patienterna förbereds på min snart förestående mammafrånvaro (åtta veckor), grupperna uppmanas att träffas under tiden och jag ringer Kristin och frågar om hon besökt Ulla. Det har hon. Men Ulla talar bara om Björn.

– Du måste få honom att hälsa på henne, manar Kristin. Läkaren sa att det bara är fråga om veckor, kanske dagar. Hon har vätska i buken.

Jag kan inte få nån ro förrän jag pratat med Björn om Ulla, och lyckligtvis går det att smita från jobbet ett par timmar tidigare.

När Bruce Springsteens ruffliga stämma kommer blåsande mot mig genom hallen blir jag först förvirrad. Musik är ju en termometer för Björns sinnestillstånd jag sen länge lärt mig avläsa. Men det gäller jazzens olika storheter. Vad innebär Bruce Springsteen på hög volym?

Svaret står snart framför mig. Generöst leende, målarfärg på händerna, arbetsoverall.

– Vad bra att du kom hem så tidigt! sprudlar Björn. Jag är

precis klar med det sista. Kom!

Barnkammaren är ljus olivgrön med gulvita trädetaljer. En egenhändigt tillverkad gul babysäng hänger från taket i en sorts vajeranordning med höj-och-sänkbarhet. Björn strålar.

– Fantastiskt! berömmar jag medan Björn demonstrerar sängens tekniska raffinemang.

Sen drar jag ur telefonjacket.

– Visst är Bruce Springsteen bra, säger Björn. Jag har haft på den här skivan hela dan. Man måste prova nåt nytt ibland. Det känns som om en helt ny värld håller på att öppna sig – tycker inte du det?

– Jo, verkligen, ler jag och hoppas att Björns nya värld har plats för det han snart ska få veta.

Till Björns förtjusning fäller jag ner persiennerna i vardagsrummet och stänger ute den vackra vårdagen. Jag dukar upp med vin, oliver och nötter, drar ner Björn i soffan och kramar om honom.

Sen kan jag inte vänta längre. Och tyvärr är det ju så att viktiga besked levereras bäst i oinslaget skick. Alltså:

– Jag har träffat din mamma, säger jag med en hand på Björns lår. Musklerna spänns under min hand och Björn tar sats för att komma upp ur soffan.

– Nej, sitt kvar! befaller jag som om jag utövade hunddressyr.

– Vad är det här! Vad är det frågan om? Är du inte klok? Vad har du för jävla rätt att snoka reda på min mamma? skäller Björn.

Jag märker hur han börjar darra och han stirrar på mig med en blick som ger mig omedelbar inlevelse i vad singel-

mammorna berättat om sina exmäns fullständiga metamorfos från sängvärmare till isblock.

– Jag har inte sökt upp henne, Björn! vädjar jag. Hon är en av bastutanterna. Och...

Men den upplysningen gör det hela bara värre.

– Så du har träffat henne i nästan ett år utan att säga nåt till mig! Fy fan, Barbara! Nu tappar jag respekten för dig!

Jag vill börja gråta, men behärskar mig för Björns skull. Det är han som ska få gråta. Om han bara kunde gråta! Men han är arg, furiös. Och han lyssnar inte.

– Snälla Björn...

– HÅLL KÄFT!

– Men Björn, låt mig förkl...

– TYST SA JAG! Björn forsar upp som en högtrycks-spruta och står plötsligt mitt på golvet och brusar av ilska med ett pekfinger riktat mot mig.

– Det HÄR, Barbara, det HÄR var det sista jag väntade mig från dig! Alltså, du... du... att du bara...

Björn spottar och fräser med eld i blicken och jag försöker lugna honom, men här finns ingen larmknapp som på jobbet så jag törs inte gå fram till honom nu när min mage är överallt. Då släpper Björn ner sin pekande arm så den klatschar mot låret och marscherar ut ur rummet. Han går precis som Ulla när han är arg. Skidlöpargång med vässade armbågar.

Jag följer efter, men då vänder han sig om och ryter:

– LÅT MIG VARA I FREEEED, MÄNNISKA!

– Men jag visste inte att det var hon! ropar jag efter honom innan sovrumsdörren åker igen med en hård smäll.

Vad ska jag nu göra? Jag sätter mig i soffan igen och glor tomt på det orörda rödvinet. Vinet glor tillbaks. Utma-

nande. Jag slår upp ett glas åt mig själv och tömmer det i två klunkar för att lugna nerverna. Det har en viss effekt, så jag upprepar manövern. I vissa lägen är alkohol en formidabel gudagåva. Nervositetens vassa ändrar domnar och kroppen känns tung. Jag går till steron och sätter på Chet Baker.

You don't know what love is until you've learned the meaning of the blue, until you love the love you're banned to lose...

Rösten slickar mig inuti, strävt och mjukt. Jag förstår att Björn funnit tröst i den här musiken. Ett frosseri i vemod, perfekt i kombination med nerdragna persienner, dämpad belysning och piprök.

Jag sluter ögonen och lyssnar. Låter tonerna slå följe med alkoholens väg genom blodbanorna, får en plötslig lust att supa mig full och vara ansvarslös, att aldrig nånsin bli nykter igen.

Jag hör sovrumsdörren öppnas och Björn stannar tvärt i öppningen till vardagsrummet. Hans hår är rufsigt.

– Vad var det du sa? frågar han dovt, med en morrande biton.

– Närdå?

– Nyss. När jag gick.

Vinet har grumlat mitt minne, men också lättat upp allvaret.

– Kom och sätt dig, älskling! Jag sträcker ut handen.

– Sluta! Vad var det du sa? Om att du inte visste.

– Jaså det. Jo, jag hade ju ingen aning om att hon var din mamma, svarar jag tacksamt. Inte förrän igår. Hon heter Ulla Cavath. Hon har bytt namn.

Björn tar ett tveksamt steg mot mig.

– Sätt dig hos mig, så ska du få massage, lockar jag.

Motsträvt faller han för frestelsen och jag försöker hitta

en position varifrån jag kan massera hans hårbotten utan besvärande inblandning från min dominanta mage.

– Jag har en grym huvudvärk, muttrar Björn.

– Då ska syster Barbara råda bot på den, gullar jag. Björn släpper ut ett långdraget knorrande när jag sätter igång att knåda hans hjässa med en skvätt av den väldoftande krämen jag köpte på vägen hem. Nu börjar det arta sig. Han får vin i sitt glas och jag övertalar honom att hålla i sig det snabbt så att huvudvärken attackerar från två håll (huvudvärk är en av Björns trognaste följeslagare). Sen berättar jag om Ulla. I mitten av redogörelsen spänner sig Björn och blänger surt på mig.

– Det är så typiskt! gläfsar han. Tillochmed där har du skaffat dig ett övertag. Du har lärt känna min mamma före mig!

– Men älskade Björn, tröstar jag tålmodigt. Det var ju slumpen. Eller ödet. Av alla miljarder kvinnor på detta klot råkade jag stöta ihop med din mamma. Det måste ha varit meningen. Jag är bara en skarvsladd.

– Skarvsladd, ja. Du är en skarvsladd till precis allting. Jag har ingenting som är bara mitt. Men att du skulle träffa min mamma av alla människor på ett gammalt badhus, det låter för bra för att vara sant, gruffar Björn. Där har du skarvat lite väl mycket.

– Nej, Björn. Jag har faktiskt bara råkat snubbla över din mor. Men såna saker sker ibland. Man kan inte rymma från sitt liv, mumlar jag, fast mer för mig själv. (Björn tror inte på karmalagar och förutbestämmelser.)

– Är du inte glad ändå? försöker jag. Att du äntligen får träffa henne igen?

– Jag vet inte, knarrar Björn uppgivet. Varför skulle jag vilja träffa henne egentligen?

- För att ta farväl. Hon ligger på sitt yttersta.
- Jaså! fråser Björn. Och nu vill hon ha sista smörjelsen. Av mig. Men det får hon klara sig utan.
- Okej. Det är du som väljer. Jag respekterar det. Kanske blir det bäst så.
- Vadå? frågar Björn misstroget. Vill hon inte träffa mig eller?
- Det är klart hon vill, intygar jag. Men det är ju ändå ditt val. Hon valde att försvinna ur ditt liv. Du väljer om du vill släppa in henne igen.

Efter en hetsig omgång i ambivalensens tennismatch faller Björn utmattad ihop i mitt knä med armarna om min valliknande buk. Han skakar av gråt. Minnet av förälskelsens första skälvande sekunder bubblar upp inom mig, det vill tränga sig upp genom strupen och ut genom ögonen, mitt känsloregister blir en stor orkester som dånar av all den överdimensionerade kärlek jag känner för den här mannen, men jag gör inga ljud. Det är Björns sorg, inte min. Tårarna väter ner min urtvättade röda bomullsklänning i storlek XXL och jag känner hur jag skulle kunna dricka hans tårar och slicka honom torr, dränera hans sorg, bära hans kors, men jag vet att han är den ende som kan tvätta sig på insidan. Allt jag kan bistå med är att stryka honom över håret och låta min bomullstrikå suga upp den salta tårvätskan.

Björn och jag sitter tätt ihop. Hans skjorta är uppknäppt och jag smeker hans bröst med lätta fingertoppar.

– Ja, fortsätt, fortsätt, läs par han, åh vad skönt. . .

Persiennerna släpper in små punkter av ljus, men rummet är halvdunkelt. Stearinljusen fladdrar till när Björn

drar en djup suck.

– Hur är hon? frågar han.

– Sorgsen. Men sylvass. Våldigt rättfram.

– Kommer hon att göra mig ledsen?

– Nej. Jag tror hon kommer att göra dig glad. Ledsenheten har spelat ut sin roll. Det fruktansvärda har redan hänt, Björn.

Björn klämmer mig lätt om nästippen.

– Min fina Nosis. Vad skulle det ha blivit av mig om jag inte träffade dig? Du är min bästa vän, Bubblan.

– Ja, vi är bästa vänner du och jag, säger jag vindimmigt och ser länge in i hans bruna fukt. Kyssen är ömsint till en början, därpå stegrar den sig intensivt. Tungorna dansar vilt, roffar lystet åt sig av varandras begär. Vi hinner inte förflytta oss till sängkammaren. Björn kommer in i mig bakifrån, hans lem är lika varm som andedräkten, och fastän han rör sig långsamt kittlar och ilar det överallt där han kommer åt, han tänder upp hela mitt inre, stönar om och om igen att han älskar mig, och känslan stiger, når över horisonten tills jag badar i orgasmens vita ljus.

JAG VAKNAR AV MAGKNIP, men det är suget i strupen som får mig att stiga upp.

Vilken vansinnig törst! Jag var en idiot som kolkade i mig så mycket vin utan att ens äta. (Tur att Lilla Livet har fostervatten att dricka av, hon eller han måste ju också ha fått sin beskärda ranson alkohol.)

Jag klunsar in i köket och bälgar i mig en halv liter äppelmust. Men det räcker inte. Jag vill ha frukt. Till min darriga förtjusning minns jag att jag laddade kylen med både melon och vindruvor igår.

Medan solen stiger upp över glänsande takåsar glider frukten ner i min glupande magsäck. Då och då måste jag göra ett uppehåll när magen knyter sig. Blicken svävar över taken; det känns som att flyga. Sen tillbaks till det blöta glufsandet.

En melon och ett kilo vindruvor senare gungar jag tillbaks till sängen.

I halvslummer färdas jag över alptoppar och trädkronor och till sist når jag havet med sina brusande vågkammar. Klokradion går igång men har inget som helst förhandlingsläge gentemot Björn. Han slår ner den i sömnen med ett knorrande. Jag däremot lyder den elektroniska tuppen. Dessutom har jag ännu mer magknip efter min fruktorgie.

Ändå längtar jag fortfarande efter fruktig svalka; jag skulle vilja flytta in i en vattenmelon. Och det som vid den här tiden på dygnet mest kan motsvara det önskemålet är – Lutherska badet! Jag måste dit. Omedelbums!

– Hejdå, älskling! Jag går och simmar, viskar jag i Björns öra och hoppas nästan att han inte hör. Jag vill inte bli hindrad. Han knorrar och vänder sig om i sängen.

Det är inget bakrus jag känner trots törsten. Det är snarare ett rus. Förutom magknipen, som kommer i attacker. Då får jag stanna och luta mig mot en vägg. Bara jag inte fått tarmvred, tänker jag. Men mellan magknipsanfallen känns det nästan som om jag svävar. Och färgerna lyser skarpare än normalt. Allt är skarpare än normalt. Jag tycker jag förlorar mitt begrepp om tiden. Den stannar upp ibland, tar mig på sköna luftburna utflykter. Men när jag tittar på mitt armbandsur inser jag att jag förflyttar mig som en snigel. Ser ut som en också för den delen. Så jag vinkar in första bästa taxi.

Chauffören stirrar på min mage när jag stönar lätt av mitt magknip.

– BB? frågar han.

– Nej, inte än, svarar jag matt. Lutherska badet, tack.

Chaufförens fråga gör mig dock en smula konfunderad. Men med tanke på alla snaskiga förlossningsberättelser jag hört borde det väl i allsindar gå att märka skillnad mellan magknip och födslovärkar.

Att simma känns inte längre så frestande. Istället sänker jag mig i den kroppstempererade värmebaljan. Det är så skönt att jag ger ifrån mig en mängd lustfyllda läten.

– Jaså var det du som lät sådär? säger Grodan och tittar in. Simmar du inte idag? frågar hon.

– Nej, ler jag. Jag har sån magknip.

– Magknip? upprepar Grodan och ser åt sina följeslagare som börjar tjattra sinsemellan.

– Passa dig så det inte är värkar, varnar en av tanterna.

Tack och lov kommer Kristin mig till undsättning. Men

hon tycks fatta samma misstankar.

– Hur länge har du haft magknip? frågar hon.

– Sen i natt. Jag vräkte i mig en massa frukt.

– Men det är ju typiskt, säger Kristin. Kroppen behöver vätska och socker inför påfrestningar. Just det som frukt kan erbjuda.

Då får jag en ny magknipsattack och jag tvingas andas på ett lite lustigt, flämtande sätt. Kristin ger mig barnafödarproffsets stränga, mönstrande blick.

– Har ni hört nåt om Ulla än? undrar Grodan.

– Hon är på sjukhus, svarar Kristin kort och håller sin vakande blick över mig.

– Men oj, så tråkigt, mumlas det bland tanterna.

Då känner jag hur det bubblar mellan benen.

– Jag tror vattnet gick nu, säger jag snopet och det blir fart på Kristin.

– Inte för att jag har nåt emot vattenförlossningar, säger hon stressat, men det här vattnet skulle jag inte rekommendera! Upp med dig nu, Barbara!

Vi lämnar tanternas Åååh och Kära nån då och jag följer Kristin som en lydig elev. Faktum är att jag blivit helt viljelös. Hon sveper en handduk om mig och gnuggar mig torr. Drar mig ut i omklädningsrummet. Mitt på golvet måste jag stanna. Aj, vad det kniper nu!

– Håll mig om axlarna! beordrar hon. Slappna av!

Jag hänger på Kristin. Vi är nakna bägge två. Det måste se ganska obscent ut. Men jag kan inte röra mig förrän värken är över.

– Nu klär vi på oss snabbt innan du får en ny sammandragning, manar Kristin. Det kan gå undan nu när vattnet gått.

Med avbrott för två intensiva värkar når vi receptionen där Kristin ser till att en taxi beställs illa kvickt.

Jag börjar komma dem på spåren nu, de skräckfyllda beskrivningarna av omänsklig smärta. När nästa verk hugger tag i mig känns det som om den där beskedliga Moder Natur som Kristin tycks hålla så högt försöker slakta mig, riva mig i stycken. Bedövningskonsten ser jag nu som det mest humana framsteget i människans historia och jag vill lämna in en arg protest till vår skapare och till alla galna kor som säger att det inte är en sjuka, det här att föda barn. Att det görs bäst utan smärtlindring.

Kristin lägger en sval hand på min panna under bilfärden, hutar åt chauffören att köra mjukt och säger till mig att jag inte ska vara rädd, bara låta kroppen sköta sitt. Jotack! Om kroppen bara hade skött sitt och inte försökt förintala mig i förbifarten hade det säkert gått bra, men nu är paniken nära. Min kropp kan dra åt helvete.

– Kämpa inte emot, Barbara! Släpp taget, så gör det mindre ont...

När jag hör uttrycket ”släpp taget”, då önskar jag att varanda en av Kristins husgudar, detvillsäga varje uttolkare av den zenbuddhistiska läran, fick skita ut en stor pokal med sina egna dumheter varje gång den klyschan uttalades. Och förlossningsgurun Sheila Kitzinger måste vara utrustad med bortträngningsmekanismer som säkert skulle fått henne att glömma förintelsen om hon suttit på Treblinka. Hon har i den tjocka boken jag tilltrott totalt ignorerat det jag nu upplever – en smärta som går bortom alla gränser. Kroppens och naturens mörka vansinne.

– Det vänder, Barbara. Tänk att du ska ta dig över ett bergskrön, sen sluttar det neråt igen. Andas med mig.

Kristin tar ett djupt andetag när hon märker att jag spänner mig, sen andas hon fortare och fortare för att bara flämta när jag når kulmen, därefter saktar hon ner rytmen igen och avslutar med ett djupt andetag. Jag blir yr och Kristin kuper sina händer runt min näsa och mun.

– Du hyperventilerar, förklarar hon.

Jag fryser och hon sveper sin purpurfärgade sjal om mig. Hon är ändå snäll. Jag känner ett sting av tacksamhet över att hon är med mig. För i det här tillståndet skulle jag, förnuftets banérbärare, lätt kunna tappa både sans och balans utan ledsagare.

Tilliten jag känner till Kristin hjälper mig faktiskt att bättre tackla nästa brutala angrepp från livmodermuskeln. Jag fixerar blicken vid Kristins lindblomsbleka ögon och dyker in i hennes pupiller. Det känns som att jag lämnar min kropp, åtminstone uppstår en glappkontakt.

När vi når inskrivningsdisken på förlossningsavdelningen vill de först inte ta emot oss. Det är fullt, hävdar de. Men då slår Kristin näven i disken så facktermerna skjuter vilt omkring sig. Här är det inget flumjamsande om positiva affirmationer och meditativa flöden. Här läser Kristin lusen av de ansvariga för intaget på en av stans förlossningskliniker med hela den moderna obstetrikens begreppsapparat. Detvillsäga med en fackmannamässig beskrivning av mig som extra vårdkrävande riskförlossningsfall. (Att det är kris både här och där inom den offentliga vården har jag läst i tidningarna om. Men att det skulle vara så här hård dörrpolitik kunde jag inte drömma om.)

Till sist blir vi anvisade ett litet rum som är avsett för annat än förlossningar i väntan på en läkare. Och så är det på med sjukhusuniformen, en vit särk. Min kropp har tagit en

välbehövlig paus, vilket enligt Kristin beror på omställningen till sjukhusmiljön. Hon föreslår att jag ringer min man. Men Björn är inte hemma. Jag trycker fram hans mobilnummer men minns då att hans telefon är trasig.

Sen går allting mycket fort. Det finns ingen tid för bedövning, jag har öppnat mig för mycket. Hjärtljuden är normala, konstaterar doktorn utan att ens se mig i ögonen.

Värkarna jagar ilsket genom mig, biter varann i svansen, och jag dyker in i Kristins pupiller för att undkomma med blotta förskräckelsen. Hon masserar min rygg och låter mig dricka små klunkar juice som den jäktade personalen haft vänligheten att ställa in till oss. Då och då tittar ett ansikte in och frågar hur det går. Nån gång avlyssnas hjärtljuden. Tick tock, tick tock. . .

Jag får hicka. Jag mår illa. Svettas och fryser. Kristin har höjt sängens ryggstöd och jag får plötsligt lust att göra nåt. Flytta mig. Kanske gå hem.

– Du är i övergångsskedet, förklarar Kristin lyhört. Det är därför värkarna betar sig egendomligt och du mår som du gör. Snart får du krysta. Vill du byta ställning?

Jag vet inte vad jag vill, bara att jag vill nåt.

– Kom över på alla fyra! bestämmer Kristin och stoppar så många kuddar hon kan hitta mellan mitt bröst och ryggstödet.

En rysning går genom kroppen. Jag står på knä med ändan bar som i en sjaskig porrfilm, men snart hinner jag inte tänka mer på det, för då plöjer sig ett obönhörligt tryck genom mig och jag är helt övertygad om att jag kommer att skita ut inte bara alla uppätta druvor jag har i tarmarna, utan också inälvor, lungor, revben, hjärta, hjärna och varför inte hela jordens innanmäte också nu när jag ändå är igång.

Ett biträde kommer inspringande, troligtvis för att hon hört mitt, i de här sammanhangen säkert välbekanta, avvrål.

– Krystar hon? frågar biträdet Kristin.

– Ja.

I samma sekund gör jordens inre ett nytt försök att ta omvägen genom min kropp och jag låter som Skriet från vildmarken.

– Inte än! ropar biträdet. Det finns ingen barnmorska ledig och doktorn håller på med en tvillingförl. . .

– Ro hit med det som behövs då! befaller Kristin. Det är ingen fara, Barbara, säger hon till mig. En eller två värkar till, så är huvudet ute.

Min blygd svider och hettar som om den fattat eld och jag känner mig som en Dalimålning, men Kristin som blivit nån sorts högre väsen i min surrealistiska världsuppfattning säger åt mig att allt är bra.

När huvudet är ute börjar jag begripa att det faktiskt är en baby och inte mina egna kroppsdelar som är på väg. Men då börjar biträdet få fnatt.

– Krysta nu! hojtar hon.

– Nej, krysta bara när du får en värk! kontrar Kristin. Annars kan du få en blödning.

Biträdet dillar om sugklocka och springer iväg.

– Det kommer ingen värk, stönar jag.

– Den kommer när som helst.

Jag tycker det går en evighet och börjar snart överge Kristin som kompass. Men när dörren öppnas och ett helt vårdteam står i dörren med all upptänklig apparatur, då väcks däggdjurshonan till liv inom mig. Jag klämmer i med mitt naturvrål medan naturen själv klämmer ut barnets

resterande del som tas emot av Kristins vana mammahänder.

Sen uppstår professionell turbulens mellan mina låar tills jag hör ett litet frustande och så ett gnyende och till sist skriket. Överlevandets första stora triumf.

Och jag får upp det lilla knytet på mitt bröst.

Jag gråter som jag aldrig trodde det gick att gråta. Gråten har samma källa som kraften inuti min kropp, ren och absolut. Jag gråter av ömhet. Inga bitoner. Bara ömhet. Det finns inga gränser för hur mycket jag vill beskydda den här lilla späda varelsen.

Kristin sitter intill sängen. Hennes ögon som varit min tunnel in i en grotta där jag kunnat freda mig från den vildsinta smärtan, de ögonen är nu tårfyllda.

– Så det var *det här* du menade! utbrister jag överlyckligt.

– Det var det här jag menade, nickar Kristin med ett fromt leende.

DEN LILLE NYFÖDDE POJKEN ligger och smacker förnöjt vid mitt bröst när Björn öppnar dörren. Jag är redan mamma i varenda vrå av mitt medvetande. Lika nytt men lika självklart som en nyupptäckt planet i solsystemet; när man väl funnit den ligger den tryggt kvar i sin bana.

Björn fryser till i dörren till salen. Han märker att nåt hänt (förutom det rent materiella faktum att vårt barn nu befinner sig på utsidan av min kropp). Han ser på mig att det numera finns ett tillägg i vårt kontrakt. Jag kallar in honom. Jag vill att han ska hålla om sin son och känna faderskapets mäktiga kall. Att han ska förtrollas av samma oåterkalleliga kärleksformel som jag. Bli befruktad av den nya och fantastiska dimension den lille fört med sig.

Men Björn bryr sig bara om mig!

Han kikar oroligt under mitt täcke för att se efter så att jag är hel. Han ser mig djupt in i ögonen för att få tag på sin gamla vanliga Barbara.

– Förlåt, viskar han.

– För vadå?

– För att jag inte var med dig.

– Men det kunde ju inte du rå för. Jag räcker honom babyn. Hälsa på din son, uppmanar jag.

Björn tar upp knytet och håller det på armlängds avstånd.

– Vad liten han är, säger han. Din mage var ju så stor.

– Liten och liten, fnissar jag. Han väger fyrakommasex kilo. Håll honom intill dig så att han känner din kroppsvärme. Du är ju hans pappa.

Björn sätter sig i fåtöljen intill sängen och lägger sen parveln på sina lår för att veckla ut honom ur filten.

– Oj, vilka små sparkben, jollar han. Se! utropar Björn förtjust! Han kniper mig om fingrarna! Han släpper inte fast jag lyfter. En sån stark liten rackare, va! Vet du att jag ska bygga en lådbil åt dig?

Jag blir full i skratt och samtidigt rörd till tårar av Björns första kontakt med sin son. Men pojken har inget alls emot den grovkornighet Björn kommunicerar med. Han lägger sin stora labb om babyens mage och skakar honom lätt. Tills han råkar komma åt sugreflexen. Då är det klippt. Men Björn har ingen brådska med att knyta an till vårt barn (som han fortfarande kallar ”Knoppen”). Han har annat på hjärtat. Och undra på det.

Björn har träffat sin mamma för första gången sen han var fyra år. Och nu är hon döende. Kristin lämnade mig efter förlossningen för att hälsa på Ulla och förstod genast vem Björn var när hon såg honom vid hennes säng. Det är därför han redan är här. Kristin skickade hit honom.

Jag ber Björn att lägga sig ner bredvid mig på den smala sjukhussängen. På min mage ligger Knoppen.

– Hon är som en främling för mig, säger Björn. Inte alls som jag minns henne. Och... Han harklar sig. Jag kan ju inte vara arg på en gammal döende tant. Men det är en sak hon vill berätta för mig när jag kommer tillbaka.

Jag blir alldeles stel, så stel att också Knoppen stelnar till och börjar gny.

– Hoppas det inte är nåt jobbigt. Det verkade vara ganska viktigt, fortsätter Björn.

Frågan matas in om och om igen men lämnas obesvarad. Vill Ulla avslöja mitt snedtramp?

SJUKHUS ÄR BESYNNERLIGA PLATSER. På ett ställe härskar himmelsk lycka. På ett annat den mörkaste sorg. Björn och jag har förflyttat oss från avdelningen för födande till avdelningen för döende.

Vi sitter vid Ullas sjukhussäng. Hon är dåsig och plågorna rasslar genom henne. Hon har fått hålla i sitt lilla barnbarn. Och hon har gråtit. Utan ljud och utan grimaser. Tårarna sköljde över hennes ansikte som en skopa vatten. Jag har läst att gamlingar ofta kan hålla sig vid liv tills de får se det nya livet i familjen. Läkaren berättade att Ulla varit sjuk länge. När hon sökte för sina smärtor stod hon redan långt bortom all räddning. Hon fick hormonbehandling som minskade svullnaderna runt dottersvulsterna, men nu har levern gett med sig och buken är vätskefylld.

Ska nåt sägas bör det sägas snart.

Knoppen sover i en liten plastbalja på hjul. Björn ser besvärad ut. Att återförenas med sin mor efter fyrtio år låter som en Hollywoodsnyftis: En gammal mor som sitter i gungstol med sjal, vit hårknut och glasögon på näsan, helst nånstans i en stuga på landet där det doftar nybakat. Och hon förklarar allting så bra och insiktsfullt att försoningen vibrerar ut från duken med softat ljus och spröda toner. Den högteknologiska sterila sjukhussalen motsvarar inte den bilden. Inte Ullas fysiska tillstånd som vårdpaket i terminalskedet heller. Och allvarlighetsgraden i hennes svek har inte mildrats av nya fakta.

Men det uppstår ett kompensatoriskt inslag i situationen,

den sortens plåster på såren som vårt moderna samhälle alltid förhandlar om när en skada inte går att reparera.

– Jag läste ofta sagor för dig när du var liten, rosslar Ulla ansträngt. Det tyckte du mycket om. Hon gör en paus, hon har andnöd och vi får ringa efter personal så att hon kan få lindring. Två vituniformerade kvinnor hjälps vant åt med de tekniska finesserna vid sängen. Hon får ännu en dos smärtstillande.

Ulla gör ett nytt försök.

– Jag började skriva egna berättelser när jag bott här i några år, väser hon. Mest för att det höll mig lugn. Jag tänkte att du skulle vilja höra dem. Det fortsatte, och berättelserna la sig på hög. Jag skickade in några till ett barnboks förlag, men de sa nej. De tyckte sagorna var mörka och grymma. Då slutade jag skriva. Men jag köpte sånt som barn tyckte om att läsa. Mest serier. Sen kom videon och det var bra, för då kunde jag se alla filmer som ungar gillade. Jag har aldrig kunnat gå på bio och se barnfilm. Jag stod helt enkelt inte ut med barn sen jag lämnade dig. Men jag skaffade alla möjliga barnsaker. Nintendo, Sega Megadrive, Gameboy. (Björn ser en aning upplyft ut när han hör detta.) Och för tio år sen, stöter Ulla fram. Då drömde jag en natt om en figur som skulle passa in i barnens nya värld. Sen började jag skriva igen. Ulla pausar. Kan jag få lite att dricka, min mun är så torr...

Jag hjälper Ulla att få i sig lite vätska. Björn håller henne under huvudet. Jag ser att han reflexmässigt gnider handen mot byxlåret, som för att göra sig av med den eventuella utdunstning Ulla lämnat.

– Det blev en lång historia i flera delar, stöter Ulla ur sig. Har ni hört talas om Sol...

– Solito! häver Björn ur sig.

– Rätt svar, flämtar Ulla.

Violetta Wilson, tänker jag med ett stön. Borde jag inte räknat ut det?

– Det är alltså du som är Vivita Winter! utbrister jag.

– Tyst! raspar Ulla vasst med ett stänk från tiden då hon skrämde upp barn och noviser på Lutherska badet. Den hemligheten vill jag ta med mig ner i graven, viskar hon. Har du läst Solito? frågar hon sin son med hoppfull röst.

Björn mumlar ett ja.

– Vad tyckte du?

– Jag tyckte faktiskt det var riktigt bra, medger Björn.

Ulla ser ut att smälta på kudden. Det lidande uttrycket lossnar från hennes ansikte. För en stund skimrar det om den sjukt gulaktiga blekheten, som om Gud har kastat en näve stjärnstoft över henne.

Jag undrar för mig själv var alla hennes otursdrabbade väninnor finns, varför inte de vakar vid hennes dödsbädd. Kanske vet inte ens de vad hon heter, eller kanske är de upp-diktade av hennes författarhjärna.

Två dar senare drar Ulla sitt sista andetag. Björn satt hos henne när hon dog.

Efteråt är han tyst och inåtvänd. Han vill inte prata om sin mamma. Och jag tvingar honom inte.

Alla måste få ha en privat liten zon.

Vi åker hem från sjukhuset i taxi. Knoppen är klädd i en gul-grå sparkdräkt som min mamma stickat. Han sover sött i Björns famn. Vid trappan ner till Lutherska badet har ett smärre trafikkaos uppstått. Ett tjog äldre tanter vaggas fram

och tillbaks på övergångsstället. Några handmålade plakat vajar bland dem. "Rädda badet!" står det på en. "Stoppa nedskärningarna!" på en annan. Taxichauffören vevar ner rutan och sticker ut huvudet. Folk tutar ilsket, det är lunchtid.

– Vilka tossiga kärringar! fräser han. Har de rymt från Hemmet?

Då hör jag en välbekant stämma. Det är Grodan som vänder sig till flocken och låter armen veva taktfast:

– VI VILL HA! BADET KVAR! VI VILL HA! BADET KVAR! hojtar tanterna i kör. Sen släpper de artigt förbi bilarna. Snart förlorar jag dem i sikte.

Grodan och alla de andra morgontidiga pensionärerna jag lärde känna på Lutherska badet.

ETT ÅR SENARE

VI PROMENERAR LÄNGS VATTNET med barnvagnen. Jonathan drar ideligen av sin ena sko och kastar ner den på marken.

– Men vilket fuss, Jonathan, förebrår Björn och lutar sig ner för att plocka upp skon igen. Han slänger den i vagnen den här gången och Jonathan skrattar så han nästan kiknar.

– Jaså, det var roligt, muttrar Björn. Sen drar han på smilbanden.

Han har lagt ner sin forskning för gott. Istället för han loggbok över sin sons vanor och framsteg. Och Jonathan vaknar och somnar med ett leende, välstämd som en Stradivarius. Björn har ett fridfullt drag kring mun och ögon. Jag tror att han är ganska lycklig. Det verkar som om nåt läkt inom honom. Han har hämtat sin saxofon från vinden och drömmer om att sätta samman ett litet jazzband.

Arvet från Ulla inbegrep ett nyskrivet Solitomanus och succén rullar vidare. Bekvämlighet är den överlastade tillvarons stödhyj och dem har vi numera råd med. Vi kan köpa oss fria från både fuss och diskbänksbekymmer. Ja, pengar finns plötsligt i ett sånt överflöd att vi aldrig behöver tänka på dem.

När jag skiljs från Farena efter arbetsdans slut gläds jag också åt att pappan till hennes barn (vem han nu är) åtminstone gör rätt för sig ekonomiskt. Han har köpt bil och en trivsamt innerstadslägenhet åt henne och han bidrar dess-

utom med en generös summa pengar så hon kan avlöna en barnflicka. Men det måste vara tungt att inte, som jag, ha en man att dela föräldralyckan med. Därför är det fint att se hur väl Björn kommer överens med Faronas lilla dotter. Hon och Jonathan har redan börjat leka på ettåringars vis. Hemma har vi ett stort foto på Björn som sitter med de två små barnen på varsitt knä. Bakom honom står Farena och jag. Ibland slår det mig hur lika våra småttingar är. Nånting över ögonen. Man kan nästan få för sig att de är syskon. Men jag antar att barn utvecklar ett gemensamt minspråk om de träffas och leker så gott som varje dag – Farena är ju en mycket nära vän till familjen och vi umgås flitigt även på fritiden. Hon och jag trivs väldigt bra ihop. Vi har planer på att starta en behandlingsenhet för splittrade familjer. Jag tror nämligen på helande processer – jag är ju psykoterapeut i allsindar.

Vi passerar den stora byggarbetsplatsen och jag blir stående en stund. Mastodontschabraket växer fram i jättelika betongsjök. ”Här bygger Skanska BUDDHA CENTER – Skandinavians största konferens & hälsoanläggning” deklarerar det malligt på skylten. Lutherska badet är jämnat med marken. Buddha Center ligger mer i tiden med sin muskulösa amerikanska affärsidé som redan planterats i Europas största städer. Här ska Miriam börja arbeta, klippt och skuren för deras moderna fitnessverksamhet med varumärket ”Mind your Body”. Hon har träffat en yngre man med andra intressen än att skava sofftyg och skrapa lotter och hennes gråhet är borta med vinden som rufsade till henne när hon blev lämnad i sticket av sin man.

Jag ber Björn vänta en stund. Så släntrar jag över grus-

planen och kikar genom stängslet till byggplatsen. Blicken dras till nåt ärggrönt som sticker fram under en stor container. Jag känner igen det. En byggjobbare kommer gående. Jag ber honom plocka upp det gröna föremålet och räcka mig det.

Det är en tass från en av lejonstatyerna som spydde vatten i den kroppstempererade poolen. Jag stoppar på mig relikens, den väger tungt i fickan.

En hård majvind far genom min vårjacka och jag tittar upp mot den oroliga och sönderslitna himlen. Då öppnar sig en blå glänta bland de vitgrå skyarna. Jag sveps med av nostalgins baksug. Minns precis hur det kändes när jag dök ner i simbassängen, törstande efter vattnets mjuka omfamning. Och plötsligt blir de så tydliga för mig allihop. Tanterna som möttes bland de drypande ångorna i den skumma belysningen. Sorlet och ekot mellan mosaikväggarna. Bråken kring den röda stolen och bastuns värmeregylage. RaspanDET från Ullas självbesträffande rengöringsorgier. Hesa kraxanden, ivrigt pladder. Bruset, porlandet och den fuktiga värmen därinne i badhusets gamla kropp. Mitt andhål när livet växte så det knakade och var nära att rämna i sömmarna. Min puppa där jag upptäckte kraften som flödar från kvinna till kvinna.

Tacksamt kramar jag lejon tassens i fickan. Den spräckliga himlen bildar nya mönster och täpper till det blå hålet.

Svagt kan jag höra Ullas sträva domedagsstämma.

Jag vänder mig mot Björn. Han knyter Jonathans ena sko och drar upp barnvagnssuffletten. Det ser ut att bli regn snart.

Jag tyr mig till min lilla familj.

– Jag har tänkt på en sak mamma berättade innan hon

dog, säger Björn och lägger armen om min skuldra.

Ett öronbedövande smatter från byggarbetsplatsen över-
röstar Björn medan han talar.

Jag ler mot honom. Och pekar upp mot himlen. Det stora regnmolnet sårar på sig och släpper fram en tät frans av solstrålar.

Livet kan börja om hela tiden. Bara man tittar mot ljuset.
Och inte tar ner skylten.

THE ROOFHANGERS

nätverk inom mode- och filmbranschen

www.roofhangers.se

THE ROOFHANGERS är ett nätverk inom mode- och filmbranschen som skapades med ambitionen att sammanföra den talang som finns i svenska artister och branschfolk.

Visionen är att branschen lätt ska kunna få tag i den de behöver genom att vända sig till vårt nätverk samtidigt som medlemmarna får ett naturligt möte med varandra. Därför innehåller nätverket The Roofhangers alla delar som behövs för att skapa bra filmproduktioner och dynamiska modeprojekt.

Samarbetet med Unni Drougge och *Kiss The Future* är precis ett sådant exempel där makeupartister, fotografer och modeller hjälps åt att marknadsföra en författares verk.

JESSICA WIKSTRÖM

fotograf

www.aurora-studios.se

VARJE BILD ÄR FÖR MIG en egen liten värld och jag fotograferar alltid med det i åtanke. Jag vill inte porträttera verkligheten, jag vill skapa en egen värld med hjälp av mode, känsla och ljus.

Med Stockholm som bas har jag under mina fyra år som fotograf hittills hunnit med bland annat modefotograferingar för amerikanska tidningar, produktfoto och modevisning och nu även detta projekt tillsammans med Unni. Inget projekt är för litet eller för galet för att förverkligas.

MARIE AHLKVIST

smink

www.izmea.com

MARIE AHLKVIST är professionellt diplomerad makeupartist och hårstylist. Hon frilansar och jobbar med alla sorters smink- och hårjobb. Allt ifrån film, TV, foto och modevisningar till bröllop och fest. Marie är utbildad på Makeup Studio i Stockholm och har sminkat för flera filminspelningar, olika modefotograferingar, musikvideor, skivomslag/albumomslag och mycket annat.

Marie älskar att göra galna frisyror och sminkningar, men även vanliga skönhetsminkningar. Därför blev hon mycket intresserad när hon blev tillfrågad att sminka bokomslagen till Unnis böcker och tyckte att det var oerhört roligt att jobba tillsammans med alla som var med i projektet.

ANNA TROBERG

kreativ partner

www.annatroberg.com

ANNA TROBERG har ett förflutet som bokförlagschef. Hon har också skrivit romanen *Chefer från helvetet* under pseudonymen Rosetta Sten och jobbar numera som författare, bloggare, översättare och webbdesigner. Anna är även andre vice ordförande i Piratpartiet.

Tillsammans med Unni, driver Anna också projektet *Kiss the future*, ett projekt som banar väg för framtidens kreatörer genom att utforska alla de nya möjligheter som den nya tekniken och svärmtänkandet erbjuder.